4 TİS Saldırısı ve Görevler
11 Gümrük Birliği Üzerine
Orta Sayfa Sosyal Demokrasi: Krizden Çıkış Arayışları
16 Yaşasın Emekçi Kadınlar Günü!
18 AFGANİSTAN: Emperyalizmin Molla Ordusu

Kızıl Bayrak

15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete

21 Şubat-7 Mart '95, Sayı:18, Fiyatı:20 000 TL

Kavgaya Hazırlan!

Türkiye kapitalizmi çürüyor. Sermaye, çürüyen sömürü düzenini ayakta tutabilmek için gittikçe daha çok saldırganlaşıyor. İşçi ve emekçiler, yoksulluk ve sefalet batağının içine her geçen gün daha fazla itiliyorlar. Ama bu, ne sermayeyi krizden kurtarmaya, ne de işçi ve emekçileri bu yaşama kolayca mahkum etmeye yetmiyor. Ekonomik krizin faturasını emekçi sınıflara çıkaran saldırı paketleri, ancak, dozu gittikçe arttırılan baskı ve terör eşliğinde yaşama geçirilebiliyor. Faşist sermaye devletinin terör aygıtları, işçi ve emekçilere, Kürt halkına karşı açık bir saldırı yürütüyorlar. Bugüne kadar Kürdistan'da özgürlük hareketine karşı yürütülen kirli savaşta yoğun bir şekilde kullanılan sivil

Devamı 3. Sayfada...

Kızıl Bayrak

Yeni Saldırılar ve Yeni Olanaklar

IMF'nin herhangi bir coğrafyada sık sık boy göstermeye başlaması, orada derin bir iktisadi krizin yaşanmakta olduğunun göstergelerinden biridir. "IMF'li günler"in işçi ve emekçiler açısından ne anlama geldiği ise, şu ana kadar yaşanmış pek çok deneyimin ışığında artık son derece açıktır. "Kemerlerin sıkılması", ücretlerin düşmesi, işsizliğin artması, vergi yükünün ağırlaşması, örgütsüzleştirme vb. Bundan yaklaşık bir yıl önce de sermaye düzeni ile IMF arasındaki trafik yoğunlaşmıştı. Ardından ise 5 Nisan kararları olarak adlandırılan sermayenin saldırı politikası gündeme gelmişti. O günden bugüne geçen süre ise işçi ve emekçiler açısından tam bir yoksullaşma ve örgütsüzleşme dönemi oldu.

Devamı 3. Sayfada...

- **Sermayenin milli güvenlik demagojisiyle grev hakkını gasp etmesine izin verilmemelidir. Tam tersine, kardeş Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaşa yapılan sevkiyatı engellemek için, tüm işçi sınıfına yöneltilen saldırıya karşı mücadeleyi zafere taşımak için grev silahını ateşlemeliyiz. Grev hakkımızı, mevcut yasaları fiilen delerek kullanmalıyız.**
- **İş bırakma, protesto gösterileri, destek ziyaretleri vb. ile genel eylem/genel grevi adım adım örmeliyiz. Topyekün yöneltilen saldırıya karşı topyekün kavgaya hazırlanmalıyız.**

Buca Cezaevine Saldırı: Devrimci Onur Kazanacak!

1 Mart'ta, Buca'da, devrimci tutsaklara yeniden saldırıldı, 50 civarında tutsak yaralandı. Uzun süren açlık grevlerinin sonunda elde edilen hakların yıldırma operasyonlarıyla, adım adım gaspedilmesini amaçlayan bu saldırılar derhal durdurulmalıdır. Sermaye düzeni, kendisine karşı yükselen öfkenin hıncını tutsak savaşçılardan almayı adet haline getirmiştir. Oysa bilinmelidir ki devrim savaşçıları yalnız değildir.

TÜRKİYE KAPİTALİSTLERİN CENNETİ, İŞÇİLERİN MEZARI

22 Şubat tarihli Hürriyet gazetesinin İstanbul ekinde şöyle bir başlık bulunuyor. "Cennette ölen ölene." Haber konusu kaçak işçiler ve söz konusu cennet ise Türkiye'dir! Gerçeklerin ters yüz edilmesi bu olmalı. Sormak gerekiyor; Türkiye işçiler için mi cennettir yoksa kapitalistler için mi?

Sovyetler Birliği'nde ve Doğu Avrupa'da modern revizyonizmin çöküşü ve kapitalist restorasyonun hızlanmasıyla birlikte, diğer kapitalist-emperyalist ülkelere ve Türkiye'ye akın eden işçiler, inanılmaz koşullarda ve komik ücretlerle çalıştırılmakta, üstelik canlarından olmaktadırlar. En son, iki Ukraynalı işçinin yanarak ölmesi, altı Romen işçinin de Zeytinburnu'nda dumandan zehirlenmesi, kaçak işçilerin yaşadığı sefaleti belgelemesi açısından ibret vericidir. Özellikle derme çatma imalathanelerde ve inşaatlarda çalıştırılan işçilerin, ülkelerinden uzaklaşmalarının temel nedeni, yüzde binlerle ifade edilen enflasyon, hayat pahalılığı ve bununla ters orantılı olarak işçi ücretlerinin anormal gerilemesidir.

Bu kaçak işçiler, ucuz emek cenneti olan Türkiye'de, kapitalistlere inanılmaz karlar sağlamaktadır. Kapitalistler ne gelir vergisi ve sigorta ödemekte ne de çeşitli durumlarda sorumluluk üstlenmektedir. Kaçak işçiler öldükleriyle kalmakta, ülkelerine ancak, canlı yada cansız cenazeleri gönderilmektedir.

Değinilmesi gereken bir başka nokta da; kapitalistlerin yerli ve yabancı işçiler üzerinde oynadığı ücret politikasıdır. Yabancı işçiye, Türkiyeli işçiye verilen ortalama ücretin çok daha azı verilerek, yerli ve yabancı işçileri karşı karşıya getirmekte ve böylece, emek-gücü fiyatını düşürmektedir.

Fakat bu düzen, bu ücretli kölelik düzeni artık daha fazla sürmeyecektir! Yarının sınıf bilinçli Türkiye proletaryası, tüm dünya proletaryasına karşı enternasyonalist görevlerini başarıyla yerine getirdiğinde, bu bir avuç kapitaliste kaçacak delik aramak kalacaktır. Ve işte o zaman bu topraklar tüm dünya işçileri için gerçekten bir cennet olacaktır.

İşçilerin vatanı yoktur!
Dünyanın bütün işçileri birleşin!

Türkiye "büyük" Türk Milletinindir(!)

"Büyük Türk Milleti", "Ülkenin ve Milletin Bölünmez Bütünlüğü", "Birlik ve Beraberlik", "Türkiye Türklerindir"; bunlar, burjuvazinin hergün, dört-bir ağızdan haykırarak kafamıza sokmaya çalıştığı sihirli kelimeler. Ne demek istiyorlar? Yirmidört saat, tekrar tekrar çekilen bu söylevler niye? Biz bilmiyor muyuz "Büyük Türk milleti"ni, "Birlik ve beraberlik"i, "bölünmezlik"i? Biliyor muyuz?

Biz, eğer iş bulabilmişsek, bütün gün asgari ücret için çalışırken, aç çocuklarımızı nasıl büyüteceğiz diye düşünürken, anlayabiliyor muyuz "büyük...", "bölünmez..." şeyleri? Açlıktan, sefaletten kurtulmaktan başka birşeyi düşünebiliyor mu ki bizim emekçi kafalarımız?

Bu yüzden burjuvalarımız, "cahil" kafalarımıza zorla sokuyor "gerçekleri". Çünkü; eğer bölünür, yıkılır diye düşünmeye başlarsak; bölüp, yıkabiliriz bu devleti. Yoksulluk ve sefaletten kurtulmaktan başka şeyi düşünemeyen bu "cahil" kafalarımız bölücülüğe de yatkındır, yıkıcılığa da...

Durmadan tekrar ediyorlar ki; o "büyük", o "bölünmez" devletin burjuvaların devleti olduğunu söyleyenlere inanmayalım. Baskıya, sefalete boyun eğmemiz için tepemize çöreklendiğini anlatanlara kulak asmayalım. Sosyalizmin yoksulluktan da, sefaletten de, zulümden de, savaştan da gerçek kurtuluş olduğu gibi "saçmalıklara" sırtımızı dönelim. Tek bir yumruk (ama sadece işçiler, emekçiler, yoksullar; 'Büyük Türk Milleti' falan değil) olduğumuzda, kendi sınıf partimizin bayrağı altında savaştığımızda devletin de, ordunun da, polisin de hiçbir gücü kalmayacağı gibi "hayallere" kapılmayalım. Devletini de, burjuvazisini de yerle bir etmeye kalkmayalım.

İşte, bizleri hep bunlardan korumak için bas bas bağırıyorlar bu burjuvalar!

Kim Bu Norveçliler Gibi Yaşayanlar?

Kalemlerinden kan ve pislik damlayan sermaye beslemeleri, kapitalist bunalımın sebeplerini bakın nasıl açıklıyorlar: "Herşey güllük gülistanlık devam ederken ne olmuş da birden bire ekonomide toz dumana karışmıştı? Yanıt basit. Türkiye üretmeden tüketmeye başlamıştı. Kişi başına milli geliri kayıt dışı ekonomi ile birlikte üç dört bin dolar civarında olan ülkemiz insanı, kişi başına geliri yirmi bin dolar civarında gezen Norveç gibi yaşamaya başlamıştı."

Bu iğrenç liberal yalanlara bakacak olursak, ekonomik bunalım, kapitalist özel mülkiyet düzeninin bir sonucu olarak değil, fakat "ülkemiz insanının" Norveçli'ler gibi "mutlu ve refah içinde" yaşamasından kaynaklanıyor. Bu iktisatçı bozuntuları, sınıf ayrımının üzerini, kuşkusuz, bilinçli olarak örtmeye ve bunalımın, açlığın, sefaletin, bir kaç kuşağın yaşamını ipotek altına alan dış borçların sebebinin özel mülkiyet düzeni olduğunu gizlemeye çalışmaktadırlar. "ülkemiz insanı" diyorlar. Böylelikle, hak etmediği bir yaşamı sürdürdüğü için bütün toplum suçlu oluyor. Peki, kim bu "Norveçli"ler?

Ayda üç beş milyon gibi bir sefalet ücretiyle varlığını sürdürmeye çalışan işçiler mi? "Açız!" diye haykıran memurlar mı? Sefalet batağında çırpınan işsizler mi? Yoksa toprağı boynuna bir değirmen taşı gibi asılı duran az topraklı köylüler mi? Alınteri ve kanla beslenen sırtlanlara soruyoruz; yoksa bu "Norveçli"ler, adlarını tarihten tank paletleriyle silmeye çalıştığınız yoksul Kürt köylüleri midir? Kim bu Norveçli'ler gibi yaşayanlar?

Hiç kuşkusuz, "ülkemiz insanı" kavramıyla işçi ve emekçiler kastedilmektedir. Açıkça işçi ve emekçilerin Norveçli'ler gibi yaşadıklarını söyleyemeyeceklerinin farkında olduklarından daha ince ve sinsi kelime oyunları ile bunu yapıyorlar. Böylelikle doğrudan karşılarına almadan tüm emekçi sınıflara saldırma imkanına sahip oluyorlar.

Oysa, yani üretmeden tüketen asalak zümresi, sermaye sınıfının ta kendisidir. Ve sermaye beslemesi kalemlerin hiç bir demagojisi onları asalakların kaçınılmaz sonundan kurtaramayacaktır.

Kavgaya Hazırlan!

Baş Sayfadan Devam...

faşist katil çeteler metropollerde de devreye sokuluyorlar. Bu katil sürüleri, direnişteki işçilere, devrimci öğrencilere saldırıyorlar. Ankara belediyesinde çalışan işçilere, Ekspres Kargo direnişçilerine, Marmara Üniversitesi öğrencilerine yapılan bıçaklı, sopalı saldırılar bunların son örnekleri.

Tüm bunların gerisinde, sermayenin içine düştüğü krizin ağırlığı, bu krizi atlatabilmek için sermaye sahiplerinin emekçi sınıfları daha da yoğun bir biçimde sömürmek zorunda oluşu, bu doğrultudaki saldırı planlarının bozulmaması için de muhalefet odaklarını susturmaktan, gelişen direnişleri yaygınlaşmadan engellemekten başka çarelerinin olmayışı yatmaktadır.

Sermaye, 5 Nisan paketinde olduğu gibi, bugün de faturanın tümünü işçi ve emekçilere çıkaran yeni saldırı paketlerini uygulamaya koyuyor. Özelleştirmelerin hızlandırılması, sıfır zam dayatması, vergi artırımları, zamlar vb. ile başlatılan yeni saldırı öncekinden çok daha kapsamlı. Saldırının kapsamlılığı, sadece işçi ve emekçilerin sırtına bindirmeye çalıştığı ekonomik yükün ağırlığından değil, aynı zamanda sınıf hareketini ağır bir şekilde tahrip etmeyi hedeflemesinden ileri geliyor.

Sermayenin önümüzdeki TİS sürecinde sıfır zam dayatarak işçi ücretlerinden gaspetmeye çalıştığı miktar, yeni saldırı paketi içerisinde sınıfa çıkardığı faturanın ilk bölümü. İşçi sınıfına ödetilmek istenen bu faturanın, ekonomik krizini atlatma planları çerçevesinde sermaye için taşıdığı önemi ortada. Ama, TİS saldırısının sınıf açısından asıl tehlikeli yönü, saldırının ideolojik, politik yönüdür.

Sermaye, sıfır zam dayatmasıyla sınıfı kötünün iyisine razı etmek hesaplarını yapmaktadır. Bugüne kadar işçi sınıfının elinde ücretleri iyileştirme aracı olan TİS'lerin bu niteliğini değiştirerek, bunları ücretleri kötüleştirmenin bir aracı yapmak niyetindedir. Sermaye devleti, Hava-İş sendikasıyla yaptığı TİS görüşmeleri sırasında başlattığı, TİS ve grev hakkını gaspetme saldırısıyla sadece iktisadi krizini atlatabilmeyi değil, kapitalist düzenin geleceğini sağlama alabilmek için, işçi sınıfını kesin bir yenilgiye uğratmayı amaçlamaktadır. TİS ve grev hakkının gaspedilmesi ya da fiilen boşa çıkartılması, işçi sınıfının bilinç ve örgütlülüğünün en geri mevzilerini de dağıtmayı hedeflemektedir. Sınıf kitleleri, ölesiye bir rekabet içinde bir lokma ekmek için çalışmaya, sefalete, çürümeye mahkum edilmek istenmektedir. Sınıfı her türlü baskıya, sömürüye boyun eğen, önüne bırakılan kırıntılarla yetinen köleler sürüsüne dönüştürmektir sermayenin amacı.

Bunu başarabildiği oranda, önümüzdeki dönemlerde yürüteceği kapitalist saldırıların önündeki engeller temizlenecek; özelleştirmeler, tensikatlar, sefalet ücretleri, sendikasızlaştırma vb. saldırılarını kolayca yürütebilecektir.

Bu nedenle, kamu işçilerinin TİS süreci sermayenin işçi sınıfına karşı yürüttüğü saldırılarda kritik bir dönemeç olarak önümüzde durmaktadır. Sermaye, işçi sınıfının bu görece örgütlü kesimini yenilgiye uğratabilir, örgütlülüğünü dağıtabilirse, hem özelleştirme planı dahilinde olan KİT'leri yeni sahiplerine "temizlenmiş" olarak devredebilecek, hem de, daha da önemlisi, işçi sınıfını topyekün yenilgiye uğratabilmek için bunu bir basamak yapabilecektir.

İşçi sınıfı bu yenilgiye mahkum değildir, olmamalıdır! Kapitalist saldırının karşısına dikilerek sermaye sahiplerinin hesaplarını alt-üst etmeli; onu bataklığa sürüklemek için yürütülen bu saldırıyı tersine çevirerek, sermaye devletinin boğulduğu bir bataklık haline getirmelidir. TİS saldırısı karşısında gösterilecek direniş belirleyici önemdedir. Elde edilecek ekonomik-demokratik kazanımlar, hem sermayenin yeni saldırılarının önüne geçmek için birer manivela olabilecek, hem de sınıf hareketini ileriye çekici sonuçlar doğuracaktır.

Bu noktada, hava işçilerine büyük görev düşüyor. Sermayenin milli güvenlik demagojisiyle grev hakkını gaspetmesine izin verilmemelidir. Tam tersine, kardeş Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaşa yapılan sevkiyatı engellemek için, tüm işçi sınıfına yöneltilen saldırıya karşı mücadeleyi zafere taşımak için grev silahını ateşlemeliyiz. Grev hakkımızı, mevcut yasaları fiilen delerek kullanmalıyız.

Tüm kamu emekçileri, tüm işçi ve emekçiler hava işçilerinin mücadelesine omuz vermelidir. Hava işçilerinin zaferi hepimizin zaferi olacaktır.

Hain sendika bürokratları bugüne kadar her direnişte, her grevde, her TİS'te sınıfı defalarca arkadan hançerlediler. Hava işçilerinin grevlerinin ertelenmesine seslerini dahi çıkarmadılar. Sivil-resmi faşistler Ekspres Kargo direnişçilerine ardı ardına saldırırken yerlerinden dahi kıpırdamıyorlar. Kuru-sıkı sözlerle dolu nutuk atmaktan geri durmuyorlar ama, sıra eyleme gelince, "durun, sabırlı olun" demekten başka hiçbir iş yapmıyorlar. Sıfır zam dayatılan TİS sürecinde sermayenin "bahşedeceği" kötünün iyisi ücrete sınıfı satmak ve ardından da, "Bizim mücadelemiz sayesinde kazanıldı" diyerek koltuklarını sağlamlamak için hazır bekliyorlar. Bu alçaklara kanmamalı, hiçbir direnişi, hiçbir grevi emanet etmemeliyiz.

Tabanda zaman geçirmeden eylem/direniş/grev komiteleri örgütleyerek aralarında koordinasyon kurmalı, inisiyatifi kendi elimize almalıyız. İş bırakma, protesto gösterileri, destek ziyaretleri vb. ile genel eylem/genel grevi adım adım örmeliyiz.

Topyekün yöneltilen saldırıya karşı topyekün kavgaya hazırlanmalıyız.

Tüm Toplumun Özgürlüğü İçin,
Devrim ve Sosyalizm İçin;
Kavgaya! Görev Başına!

Yeni Saldırılar ve Yeni Olanaklar

Baş Sayfadan Devam...

Tüm bu saldırılara, bu saldırılarda elde ettiği nispi başarılara karşın sermaye düzeni, geçen bir yıllık süre içinde amaçladığı hedeflere ulaşamamıştır. Hala derin bir kriz içindedir. Bu nedenle, bugünlerde IMF ile olan görüşmeler yeniden yoğunluk kazanmıştır. Sermaye düzeni krizden çıkabilmek için yeni dış kaynaklara ihtiyaç duymakta, IMF de yeni dış kredi kaynaklarının sağlanması için sermaye düzenine yeni "istikrar paketi" hazırlamaktadır. Bu istikrar paketinin içinde ise yine ücret düşürmeler, işsizlik, sosyal harcamaların kısılması, özelleştirme vb. vardır. Kısacası, işçi sınıfı bir kez daha ve ilkine göre çok daha kapsamlı bir "kemer sıkma politikası" ile yüzyüzedir. Nitekim, bugünlerde ardı ardına gündeme getirilmeye başlanan özelleştirmeler ve sıfır sözleşme dayatmaları, bu yeni saldırının başlamış olduğunun göstergeleridir.

Bundan bir yıl önce saldırı, "krizi atlatmak için biraz sabır", "ortak fedakarlık" vb. demagojiler eşliğinde başlatılmıştı. Geçen süre, "sabrı" göstermek zorunda kalanın da, "yükü ve fedakarlığı" omuzlamak zorunda olanın da işçi ve emekçiler olduğunu göstermiştir. Bu aynı süreçte tekelci sermaye tatlı karlar elde etmeye devam etmiştir. Sermaye düzeni milyonlarca emekçinin gelirlerini bir yıl içinde yarı yarıya düşürürken, onları işsizliğe ve açlığa mahkum ederken, öte yandan, bu aynı sermaye devletinin kasasından sayıları topu topu onbini geçmeyen aileye vergisiz masrafsız yüksek faiz gelirleri aktarılmıştır. Kapitalizm koşullarında başka türlü olması da mümkün değildir.

Tüm bu deneyimler göstermektedir ki; "biraz sabır" demagojilerine inanıp sabretmek, "ortak fedakarlık" demagojilerine inanıp fedakarlığa katlanmak, işçi ve emekçilerin her geçen gün yoksulluk ve baskı batağına daha fazla gömülmesi demektir.

Şimdi yeni bir saldırı dönemi başlatılmıştır. Özelleştirmeler ve sıfır sözleşme dayatmaları gündemdedir. THY ve Havaş işçilerine yönelik olarak gündeme getirilen sıfır sözleşme ve grev ertelemesi dayatmaları bu saldırının ilk ve son derece önemli bir halkasıdır. Düzen burada bir başarı kazandığı taktirde, aynı saldırıları sınıfın diğer kesimlerine de rahatlıkla uygulayabileceğini hesaplamaktadır. İşçi sınıfı da aynı bilinçle davranabilmelidir. Düzenin saldırılarını bu ilk mevzilerde geriletmek, savaşımın sonraki seyrini belirlemek açısından son derece büyük bir öneme sahiptir. Birleşik bir direniş cephesi oluşturmak şimdi her zamankinden daha acildir. Ve ayrıca her zamankinden daha olanaklıdır. Petkim, Petlas, Sümerbank, Erdemir ve PTT işçileri özelleştirme saldırısıyla karşı karşıyadır. Pendik işçileri işten atılmalara karşı direnmektedir. THY ve Havaş işçileri yeni bir saldırının ilk hedefleri durumundadır. Kamu sektöründe çalışan 700 bin işçi TİS döneminin arifesindedir. Kamu çalışanları, kent yoksulları, geniş alevi kitleleri, öğrenciler ve aydınlar hergün yeni bir eylem dalgasının yükselebileceğinin işaretlerini vermektedirler. Kürt emekçi halkı onurlu mücadelesini sürdürmektedir vb.

Bütün bu sayılanlar sermaye düzenine karşı mücadeleyi yeni bir düzeye, militan, politik ve birleşik bir mücadeleye dönüştürmenin artan olanaklarını göstermektedir. Pendik işçilerinin eylemi THY işçileriyle, bunlar kamu emekçilerinin ve öğrencilerin eylemleriyle buluşturulabilmelidir. Komünistler, devrimciler, öncü işçiler ve emekçi önderleri, bulundukları her mücadele alanına bu perspektifle ve ısrarlı bir tarzda müdahale etmelidirler.

Sermayenin TİS saldırısı ve görevler

Hava İşçileri Görev Başına!

- Derhal taban örgütleri oluşturularak, THY işçilerinin grev kırıcı konumuna son verilmeli, erteleme kararı fiilen işlevsiz hale getirilmeli, taşeron firmanın çalışması engellenmeli, grev, sendikadan işyerine taşınmalı ve mücadele adım adım yükseltilmelidir.

- Kamu işçilerini sermayenin TİS dayatmalarına sessizce boyun eğdirmek, diz çöktürmek, dövüşmeden teslim almak, düzen çephesi açısından çok özel bir önem taşımaktadır.
- Bu yüzden, sermayenin TİS saldırısına karşı gösterilecek direnç ya da dirençsizlik, buna bağlı olarak ortaya çıkacak iktisadi-demokratik kazanım ya da kayıplar, tüm işçi ve emekçiler için örnek olacak, bir bütün olarak sınıf mücadelesinin yakın dönem seyrine önemli bir etkide bulunacaktır.

THY grevinin, özelleştirme öncesinde, işletmenin çok büyük zarara uğraması anlamına geleceği açıktır. Bu nedenle tüm talipler, hükümetin katı tutumunu eleştirip, makul bir TİS imzalanarak tüm ülkeyi ilgilendiren bir konuda esnek davranmanın zorunluluğunu vurguluyorlardı.
"Talip" lerin talebi böyleydi ama, kapitalist sınıf için "tüm ülkeyi ilgilendiren konu" biraz farklı görünüyordu. Bilindiği gibi, saldırılarının bir kalemini de "sıfır sözleşme"ler oluşturmaktadır ve THY, bütün KİT'ler için kilit önemdedir. Eğer THY işçilerine boyun eğdirebilirlerse, saldırılarının önü açılacaktır. Teslim etmek gerekir ki, ne grevi ertelenen THY'nin , ne grevi kırılan HAVAŞ'ın ve ne de diğer KİT'lerin işçileri, soruna "sınıf çıkarları" açısından yaklaşamamaktadır. Ertelemeden bu yana bir tek KİT'ten tek bir protesto gelmemiştir. THY işçileri grev ertelemesine sessiz kalmakla yetinmemiş, hükümetin ikinci genelgesine de boyun eğerek, resmen grev kırıcı konuma düşmüşlerdir. HAVAŞ işçileri ise, THY ve taşeron firmanın grev kırıcılığını engellemek yerine, sendika binasında "oturma"yı tercih etmektedirler.
Ne var ki, bütün bu olumsuzluklar, umutsuzluğa bahane edilemez. Henüz iş bitmiş değildir, yitirecek zaman da yoktur. THY ve HAVAŞ işçileri mücadeleyi yükseltmekle, tüm işçiler de THY ve HAVAŞ işçileriyle eylemli dayanışmaya girmekle yükümlüdürler. Bu çerçevede, derhal taban örgütleri oluşturularak, THY işçilerinin grev kırıcı konumuna son verilmeli, erteleme kararı fiilen işlevsiz hale getirilmeli, taşeron firmanın çalışması engellenmeli, grev, sendikadan işyerine taşınmalı ve mücadele adım adım yükseltilmelidir. Bugün bütün işletmelerdeki devrimci, öncü ya da sınıf bilinçli işçilerin temel görevi, sermayenin yoğunlaşan saldırılarına karşı işçi sınıfını örgütlemek ve mücadeleye çekmektir. Özellikle "devrimci" işçiler, kendi sınıfına karşı burjuva demokratik önyargılara dayanan güvensizliklerini artık bir kenara atmalı ve sınıf devrimcisi olmanın gereği olarak "özgücüne güven" şiarıyla hareket etmelidirler.
HAVAŞ'ta dün kaybettik, bugün kazanacağız!

Sermaye devletinin sıfır zam dayatması ile Hava-İş sendikasının TİS talepleri arasındaki fark örnek alındığında, devletin bu TİS sürecinde kamu işçilerinden gaspetmeye çalıştığı miktarın yaklaşık 160 trilyon olduğu belirtiliyor. 160 trilyonun sermayenin iktisadi kriz üzerindeki denetim imkanları açısından taşıdığı önem açıktır. Ama sermaye devletinin TİS politikasının arkasındaki çıkar ve hesaplar, sadece bu dar iktisadi yönüyle, sadece kısa vadeli sonuçları açısından ve sadece kamu işçilerinin kazanımları ve kayıpları çerçevesinde ele alınamaz. TİS saldırısının sınıf açısından daha can yakıcı ve tehlikeli yönü, saldırının ideolojik, politik cephesi ile ilgilidir. Kısa vade ve ötesinde de iktisadi kazanım ya da kayıplarda, mücadelenin yine bu ideolojik-politik cephesi tayin edici rol oynayacaktır.

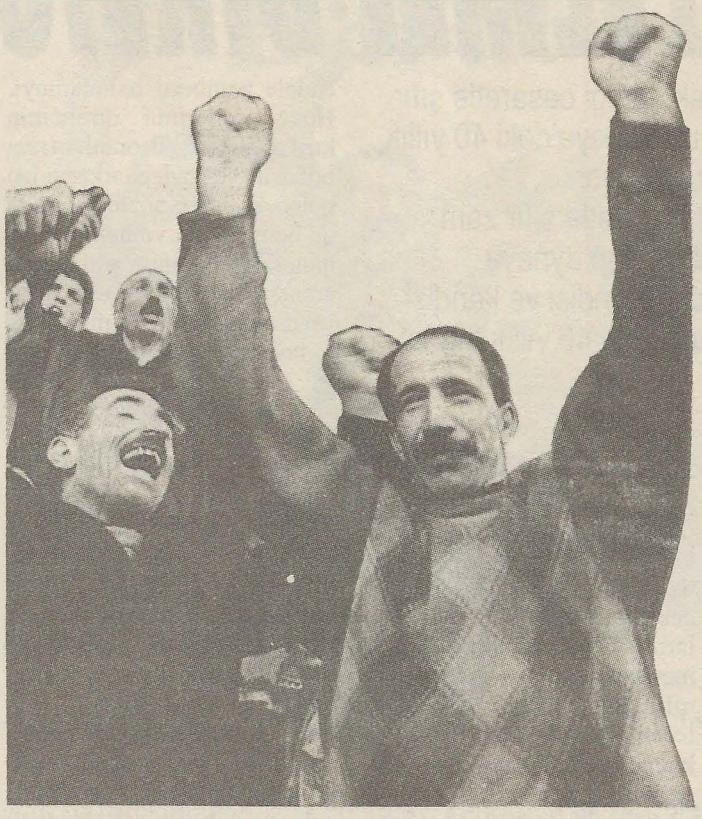
Sendikal örgütlülüğün varlık koşulu olan TİS ve grev hakkını fiilen gaspederek ya da boşa çıkartarak sınıf bilinci ve örgütlülüğünün en geri mevzilerini de dağıtmak, sınıf kitlelerini kendi paçasını kurtarmaya çalışan tek tek bireyler halinde atomize etmek, sermayenin (verimlilik, karlılık) çıkarları doğrultusunda kendi içinde ölesiye bir rekabete yöneltmek... İşte, sermaye sınıfı ve devleti, sadece mevcut iktisadi ve siyasi kriz koşullarını kazasız belasız atlatabilmek için değil, daha da önemlisi, önümüzdeki dönemlerde kapitalist düzeni bir bütün olarak ayakta tutabilmek açısından, yukarıdaki noktalarda işçi sınıfını kesin bir yenilgiye uğratmaya ihtiyaç duymaktadır. Sermaye, işçi sınıfını her türlü dayatmaya, her türlü hak gaspına karşı sessiz kalan, üç lokma için beş takla atan ve gerektiğinde ağzına vurulup üç lokması da alınan uysal köleler haline getirmek amacındadır. Kapitalizmin vahşi sömürü mantığını işçi ve emekçilere dayatmak, kabullendirmek, buna yönelik her türlü itirazı, yasa, yasak, baskı ve terör ile boğarak sınıfı büsbütün sindirmektir amaçlanan.

Kamu işçilerinin TİS süreci bu yüzden, hem sermaye, hem de emek cephesi açısından karşılıklı olarak kritik bir önem taşımaktadır. Sermaye devleti, önden sınıfın bu görece örgütlü kesimini vahşi kapitalist saldırılarla yenilgiye uğratarak, bir bütün olarak işçi ve emekçi kesimler üzerinde tam bir bozgun havasını hakim kılmayı amaçlıyor. Her türlü hak gaspı karşısında çaresizlik, mücadele ile yaşam koşullarının iyileştirilebileceğine dair umutsuzluk, önüne atılan kırıntıya hiç yoktan iyidir mantığıyla rıza gösterme, kendi örgütlü gücüne ve geleceğine güvensizlik, ufuksuzluk ve kadercilik ruh halini pekiştirmeyi amaçlıyor. Bunu başardığı ölçüde, başta özelleştirme saldırısı olmak üzere, önümüzdeki dönem(ler)de dahada kesintisiz ve yoğun bir tarzda sürdürülecek kapitalist saldırıların (sendikasızlaştırma, taşeronlaştırma, tensikatlar, sefalet ücretleri, zamlar) önündeki engelleri aşacağını, zeminini döşeyeceğini hesaplıyor. Resmi rakamlarda bile %150 olarak açıklanan enflasyon koşullarında, fiilen TİS ve grev hakkını gaspetmeye yönelik bir saldırı politikasını dayatmanın anlamı buradadır.

Bu noktada kamu işçilerinin sermayenin TİS saldırısına karşı göstereceği mücadele direnci ya da dirençsizliği, buna bağlı olarak ortaya çıkacak iktisadi-demokratik kazanım ya da kayıplar tüm işçi ve emekçiler için örnek olacak, bir bütün olarak sınıf mücadelesinin yakın dönem seyrinde önemli bir etkide bulunacaktır. Bir bütün olarak işçi ve emekçi hareketinde ileriye ya da geriye çekici sonuçlar yaratacaktır. Kamu işçilerini sermayenin TİS dayatmalarına sessizce boyun eğdirmek, diz çöktürmek, dövüşmeden teslim almak düzen çephesi açısından bu yüzden çok özel bir önem taşımaktadır. Kamu işçileri, herşeye sınıfın rağmen en örgütlü kesimidir. Yakılacak direniş kıvılcımı, sınıf mücadelesini bir yangın alanına dönüştürmeye, mevcut dengeleri alt üst etmeye adaydır. Kamu işçilerinin görece ileri kazanımları, bugüne kadar sınıfın diğer kesimlerinin mücadelesine örnek teşkil etmiş ve ileriye çekici bir rol oynamıştır. Tüm işçi ve emekçilerin, ve özellikle de bugün sınıf hareketinde ileri bir dinamik olan "memur" emekçilerin dikkatleri, kamu işçilerinin TİS sürecinin üzerindedir. Bugüne kadar kamu işçilerinin görece yüksek ücretleri ve sendikal hakları, kamu emekçilerinin grevli TİS'li sendika talepleri ve mücadelesi için örnek teşkil ediyordu. Sermaye devleti, kamu işçilerinin TİS ve grev hakkını fiilen gaspederek, iş güvencesi taleplerini hiçe sayarak, kamu emekçi hareketini grevsiz TİS'siz devlet güdümlü "sendika" batağına çekmeyi amaçlamaktadır.

- Hava işçileri görev başına! Sınıf hareketinin gelecek seyrini belirlemede bugün size büyük bir sorumluluk düşüyor. İş yavaşlatma, toplu vizite, iş durdurma vb. eylemlerle grev silahımızı yeniden ateşlemeliyiz. Erteleme adı altında milli güvenlik demagojisiyle grev hakkımızın alçakça gaspedilmesini hiç bir şekilde kabullenmeyelim. Gücümüz haklılığımız, örgütlülüğümüz ve mücadelemizdir; bu gücü harekete geçirelim. Hava işçilerinin dayatmalara boyun eğmemesi ve kararlılıkla direnmesi, işçi ve emekçilerin diğer kesimlerini de destek için harekete geçirecektir.
- Tüm işçi ve emekçiler hava işçilerinin mücadelesine sahip çıkmalıdır, omuz vermelidir. Zafer hepimizin zaferi, yenilgi hepimizin yenilgisi olacaktır.
- Tüm kamu işçileri "sıfır zam" saldırısına karşı ortak hareket etmelidir. TİS komiteleri tabandan örgütlenmeli ve aralarında koordinasyon sağlanarak ortak talepler belirlenmelidir. Hain sendika bürokratlarının eline terkedilecek bir TİS, işçi sınıfının topyekün olarak yenilgiye uğratılması anlamına gelecektir.
- Öncü işçiler görev başına! Sözde dayanışma değil eylemli destek! Eylem komitelerini tabanda örgütleyelim. Hava işçilerinin mücadelesine iş yavaşlatma, iş bırakma, protesto gösterileri, destek ziyaretleri vb. ile omuz verelim. Sınıf gücümüzü sömürücülere gösterelim.
- Kamu emekçileri görev başına! Kamu işçilerinin grev ve TİS hakkının fiilen gaspedilmesi, aynı zamanda sizin grevli TİS'li sendika, çalışma ve yaşam koşullarını iyileştirme taleplerinize karşı da devletin gerçek yüzünü göstermesidir. Buna karşı yanıtımız, Hava işçilerinin mücadelesine üretimden, hizmetten gelen gücümüzle omuz vermek olmalıdır. Grevli, TİS'li sendika talebine sahip çıkmanın, çalışma ve yaşam koşullarını iyileştirmenin yolu, topyekün saldırıya karşı topyekün direnişten geçmektedir.

Sokağa, Eyleme, Genel Grev!

- İşçi sınıfı bütünüyle haklı talepleri için mücadelesinin meşruluğunu, sermayenin yasalarından değil örgütlü gücünden almalıdır.
- Grev ertelemesi ve grev yasağına karşı, mevcut yasaları fiilen delip geçelim... Faşist yasalara karşı devrimci, militan mücadeleyi yükseltelim!

THY grevini erteleyen devlet, terörist karakterini bir kez daha gözler önüne sermiştir. Dayatılan grev ertelemesi filan değil, zaten son derece sınırlandırılmış ve kuşa çevrilmiş olan grev hakkının doğrudan ve bütünüyle gaspedilmesidir. Erteleme süresi sonrasında grev değil, faşist YHK kurumu devreye girecektir. Havaş grevi de, taşeron firmalar eliyle grev kırıcılığına uygulama imkanı veren ve alelacele çıkartılan bir yönetmelik değişikliği ile fiilen etkisiz hale getirilmiştir. Buna karşılık sermaye devleti lokavtlan ederek, özelleştirme öncesi Havaş'ta tensikatların zeminini döşemeye yönelmiştir. İşçi ve emekçiler, bu vesileyle şu gerçeği bilince çıkarmalıdır: burjuva devletin tüm yasaları sermaye sınıfının işçi sınıfı üzerindeki tahakkümünün bir aracıdır, altında işçi ve emekçilerin ezildiği, üzerinde ise sermaye sınıfının istediği gibi tepindiği kirli bir paspastır. İşçi sınıfının kendi devrimci, militan mücadelesiyle kazanmadığı, politik bilinci ve örgütlülüğü ile korumadığı hiç bir hak kağıt üzerinde ne yazarsa yazsın fiiliyatta mevcut değildir. İşçi sınıfı mevcut faşist yasaları hedef alınadıkça ve onları politik, militan eylemiyle fiilen delip geçmedikçe, bugün sınıf hareketi bir adım dahi ileri gidemez. İşçi sınıfının en basit demokratik haklarını kullanabilmesi, koruyabilmesi ve geliştirebilmesi için bile sermaye devletine ve onun yasalarına, yasaklarına karşı cepheden savaş açması, politik alanda çatışması gerekmektedir. Aksi takdirde yasalarda yazılı olan her hak, işçi sınıfı için sadece biçimsel değil, aynı zamanda hayali olarak kalacaktır. Ve tersine, sermayenin sınıfa yönelik saldırısının bir aracı olarak kullanılacaktır.

Grev ertelemesi ve grev yasağına karşı, mevcut yasalar fiilen delinip geçilmelidir, faşist yasalara karşı mücadeleyi yükseltelim. Fiili grevlerle, faşist 12 Eylül yasaları çiğnenmelidir. İşçi sınıfı bütünüyle haklı talepleri için mücadelesinin meşruluğunu, sermayenin yasalarından değil örgütlü gücünden almalıdır. Sermaye yasaları sınıf mücadelesini engellemenin aracıdırlar. Bu yasaları ve sermaye iktidarını hedeflemeyen mücadelelerin kalıcı kazanımlarla sonuçlanması mümkün olmayacaktır.

Grev erteleme gerekçeleri, işçi sınıfının tarihsel görevlerini bir kez daha yerine getirmesinin zorunluluğunu kanıtlıyor. Başka bir ulusu ezen devletin işçi sınıfı da özgür olamaz! Kürt halkının haklı ve onurlu özgürlük mücadelesine karşı enternasyonalist dayanışma görevinin canalıcı önemi bizzat işçi sınıfının ekonomik mücadelesinde bile ortaya çıkıyor. Milli güvenlik, asker sevkiyatı gerekçeleri ile ertelenen greve karşı, fiili grevin hayata geçirilmesi, bugüne kadar kirli savaşa seyirci kalan işçi sınıfının, Kürt halkına ilk desteği olacaktır. İşçi sınıfı içindeki şovenizm zehirinin sökülüp atılması zorunludur.

Kargo İşçisi Yalnız Değildir!

İstanbul Sendika Şubeleri Platformu Kurultay girişimcileri, yaklaşık 300 kişilik bir kitleyle Expres Kargo direnişçilerini ziyaret etti. Küçükköy meydanından Aktarma merkezine dek Platform pankartı ve dövizlerle yürüyen işçileri, Expres Kargo direnişçileri ve ziyarete gelenler, direniş yerlerine yakın yolda; "Kargo işçisi Yalnız Değildir!", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği!", "Kahrolsun Sermaye Düzeni, Yaşasın Sosyalizm!", "İşçi Kıyımına Son!", "Birlik, Mücadele, Zafer!", "Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni!" sloganlarıyla karşıladılar. Küçükköy-Gazi Mahallesi arasındaki yolda trafik, 10 dakika süreyle aksadı. Aktarma Merkezi'nin önüne birlikte gidildi.

Ziyaret sırasında direniş yerinin önüne yığınak yaparak seyreden polis, ziyaretçilerin ayrılmasından hemen sonra, direnişçi işçilere saldırarak grev çadırını tahrip etti, 64 işçiyi gözaltına aldı. Aynı günün gecesi 28 işçi serbest bırakılırken, ertesi sabah yeniden direniş yerine gelen işçilerden 19'u daha gözaltına alınıyordu. 80 civarında işçi, gün boyu gözaltında tutulan Expres Kargo direnişçilerini, karakol ve adliyede yalnız bırakmadılar. Adliyede savcılık ifadeleri alınan işçi kardeşlerini, alkışlar ve zafer işaretleriyle karşıladılar. Dört işçi Küçükköy karakolu tarafından gözaltına alındıktan sonra bırakıldılar.

28 Şubat salı günü, Tüm-Tis'te toplanan işçiler, saldırıyı değerlendirip, "mücadeleye devam" kararı alarak tekrar direniş yerine geldiler. Kısa sürede 5-6 polis aracının çembere aldığı işçilere saat 17,15'te bir saldırı daha gerçekleşti. Saldırıda üç sendikacı da sürüklenerek gözaltına alındı ama işçilerin karakolun önüne gelmesiyle yarım saat sonra serbest bırakıldılar. 1 Mart sabahı, direnişi sürdürmek üzere, Aktarma Merkezi'nin yanındaki boş arsa belirlenerek işçiler burada toplandılar. 2 Mart günü öğleden sonra polis bu kez buraya saldırdı ve direnişçiyeri bir kez daha dağıttı.

Bu gelişmeler, sermayenin saldırılarının yeni yönelimini bir kez daha göstermiş bulunuyor. Yakın zamana dek ağırlıklı olarak iktisadi/siyasi boyutta seyreden saldırılar artık askeri boyutlar da kazanmaya başlamıştır. Son günlerin hemen bütün işçi direnişlerine gerek resmi, gerek sivil faşistler tarafından yöneltilen silahlı saldırılar, gelecek zorlu günlerin ilk işaretleridir. İşçi sınıfı, sermaye devletine ve onun uşağı MHP beslemelerine anladıkları dilden yanıt vermeye hazırlanmalıdır. Sınıfa karşı sınıf, saldırıya karşı saldırı! İşte işçi sınıfının bugünkü şiarı budur.

Mersin-Akdeniz Belediyesi'nde Direniş

Mersin-Akdeniz Belediyesinde, işine son verilen 117 işçinin belediye önünde başlattığı hak arama eylemi sürüyor.

Mersin belediyelerinde daha önce de toplu işten çıkarmalar yaşanmıştı. Yerel seçimlerde iş başına gelen ANAP'lı Belediyeler, kendi yandaşlarına istihdam sağlamak üzere yüzlerce işçiyi sokağa atmakla kalmamış, kıdem tazminatı ve bir çok sosyal hakkın gaspına da girişmiştir.

Aileleri ile birlikte sayıları giderek artan Akdeniz Belediyesi'nin direnişçi işçileri, Belediye Başkanı ile görüşmek için ısrar ederken, Başkan da, işçilerle karşılaşmamak için elinden geleni yapıyor. Yalan yanlış bilgilerle kamuoyunu yanıltmaya çalışan başkan, "belediyenin büyük bir mali kriz içinde olduğu"nu söyleyerek, işçi düşmanı tavrına meşruluk kazandırmaya çalışmaktadır. Ancak işçiler artık bu tür yalanlara, sahte umut ve vaatlere kanmıyor. Onlar gayet iyi biliyor ki, bu türden düzenbazlıklardan kurtulmanın tek yolu devrimci sınıf inisiyatifidir. Bu başarıldığında kapitalist sınıfın tüm oyunları boşa çıkacaktır.

İşyeri işgali ile başlayan ve uzun bir bekleyişle süren direnişte sabrı taşan işçiler, belediye başkanını protesto eden slogan ve konuşmalarla eylemi sürdürmekteler. Bu eylem, diğer belediyelerden atılmış yüzlerce işçinin de buluşma yeri haline getirilmelidir.

İşçi sınıfı, sermayenin saldırılarını boşa çıkartmak için, "Kurtuluş Yok Tek Başına" şiarı ve "Sınıfa Karşı Sınıf, Kapitalizme Karşı Sosyalizm!" perspektifi ile bütünleşmeli, temel sınıf örgütlülüğünü kazanma yönünde ileri atılmalıdır.

Haydi Görev Başına!

Kızıl Bayrak/ADANA

Adana'da Tekstil Grevi

Adana'da, DİSK'e üye 7.000, HAK-İŞ'e üye 6.500 işçi greve çıktı. Toplu sözleşmeyi birlikte gerçekleştireceklerini söyleyen sendikalardan TÜRK-İŞ ise, hemen grev arifesinde ortaklığı bozarak toplusözleşmeyi imzalamıştı. Grev kararının uygulamaya konulduğu günün akşamı Türk-İş'in ihanetini bahane olarak sunan diğer sendikalar ise; "Yarın olumsuz bir durum olursa, bunun sorumlusu Türk-İş'tir" diyerek olası ihanetlerine zemin hazırlıyorlardı.

8 işyerinde çalışan yaklaşık 13.500 işçi, talepleri kabul edilene kadar grevi sürdüreceklerini belirttirken; işveren, grevci işçileri teslim almak için ikramiyelerini ödemekten kaçınıyordu. Ama işçiler, 28 Şubat günü, eylem yaparak ikramiyelerini aldılar. GÜNEY SANAYİ'nin işvereni de, taşeron işçi çalıştırarak grevi kırmak istediyse de, taşeron işçilerinin de desteğini alan grevci işçiler bu girişimi boşa çıkarttılar.

Grevci işçilerin destek çağrılarına bir çok sendika ve demokratik kitle örgütünden yanıt gelmeye başladı. TMMOB ve Demokrasi Platformu'a üye kitle örgütleri, basın açıklaması ve ziyaretlerle dayanışmaya katılan kesimlerdendi. Ailelerinin de desteğini alan grevcilerse, bayramı grev gömlekleriyle ve fabrikaların önünde geçirmeye hazırlanıyorlardı. Grev yerinde toplu olarak bulunmanın eyleme kattığı güç kuşkusuz tartışmasızdır. 12 Eylül yasaları grevleri işlevsizleştirmenin yolunu, işçileri grev alanlarından uzaklaştırmakta bulmuştu. Sadece grev gözcüleriyle yürütülmeye çalışılan ve bu sayede kırılan bunca grevden sonra, Adana tekstil işçilerinin grev yerlerini boş bırakmaması kuşkusuz önemli bir adımdır.

Kızıl Bayrak/ADANA

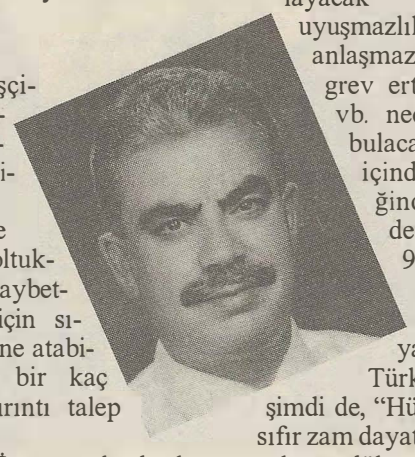
Sendika Bürokratlarının İhanetine Karşı, SINIFIN EYLEMLİ BİRLİĞİNE!

● DİSK başkanı R. Budak, hükümetin neye güvenerek, hangi cesaretle sıfır zam sözünü edebildiğini anlayamadığını, bu tutumun Türkiye'deki 40 yıllık sendikal birikimin yok sayılması anlamına geldiğini belirtiyor.
R. Budak, hükümetin neye, kime güvenerek, hangi cesaretle sıfır zam önerdiği sorusuna gerçekten yanıt bulmak istiyorsa, dönüp aynaya bakması yeterli olacaktır! Onun 40 yıllık birikim dediği, kendisi ve kendisi gibi sağlı sollu sermaye uşağı sendikacı-mafya çetelerinin 40 yıllık ihanet birikimleridir.

Türk-İş, DİSK ve Hak-İş'in başına çöreklenmiş olan satılmış mafya-sendikacı çetesi daha önce olduğu gibi TİS saldırısını da, sermaye devleti ile birlikte planlayarak ve örgütleyerek, sermayeye uşaklıkta sınır tanımayacaklarını bir kez daha ortaya koydular.

'94 yılındaki saldırılar karşısında sessiz kalarak, göstermelik eylemlerle sınıfın havasını boşaltarak, kendi gücüne güvenini kırarak, sınıf saflarında fedakarlık demagojisi üstlenerek, özelleştirme saldırısına doğrudan ya da dolaylı çanak tutarak, muhalif sendikacı ve işçiler üzerinde, devlet ile kol kola terör ve baskı örgütleyerek, toplu sözleşme farklarının gaspedilmesinde suç ortaklığı yaparak yeni saldırılar için sermaye sınıfına güç ve cesaret verdiler. Sıfır zam, grev erteleme saldırısının da zeminini döşediler.

DİSK başkanı R. Budak, hükümetin neye güvenerek, hangi cesaretle sıfır zam sözünü edebildiğini anlayamadığını, bu tutumun Türkiye'deki 40 yıllık sendikal birikimin yok sayılması anlamına geldiğini belirtiyor. R. Budak, hükümetin neye, kime güvenerek, hangi cesaretle sıfır zam önerdiği sorusuna gerçekten yanıt bulmak istiyorsa, bunun için çok fazla uğraşmasına gerek yoktur. Dönüp aynaya bakması sorusunun yanıtını alması için yeterli olacaktır! Onun 40 yıllık birikim dediği, kendisi ve kendisi gibi sağlı sollu sermaye uşağı sendikacı-mafya çetelerinin 40 yıllık ihanet birikimleridir. Sermaye devleti bu birikimi(!) yok saymamakta, tam tersine, onun varlığı ve güvencesi üzerinde, sıfır zam dayatması için cesaret bulabilmektedir. Bu liberal uşak, sıfır zam dayatması bizi de aşar diyerek, asıl görevinin sınıf hareketi karşısında bir barikat oluşturmak olduğu gerçeğini de itiraf ediyor. Ve efendilerinden, barikat görevini daha rahat icra edebilmek ve bu arada kitlelerin öfkesini -Adana

Tekstil işçileri örneğinde olduğu gibi- bütün üzerlerine çekip koltuklarını kaybetmemek için sınıfın önüne atabilecekleri bir kaç küçük kırıntı talep ediyor.

Türk-İş genel başkanı Bayram Meral, 24 Aralık'ta bu sendikalara bir yazı göndererek görüşmelere mart ayında başlanmasını istedi. Gerekçe olarak da, '95 Mart'da sona erecek olan diğer işkollarının TİS görüşmelerinin beklenmesi ve toplu hareket ederek sözüm ona hükümette daha güçlü baskı oluşturulmasıydı. Oysa işin gerçeği, bu hedefin tam tersi yönde işlemesini garantilemekti. TİS'leri başlaması gereken tarihten 3 ay ileriye erteleyerek, hem TİS sürecinin en kritik aşamasında Hava işçileriyle ortak bir mücadele zeminini baltalamayı, Hava işçilerinin direncinin kırılarak en düşük oranlara razı olmasını ve böylece arkasından gelecek diğer sözleşmelerde de hem satışın ve hem de bahanesinin yolunun açılmasını amaçladılar. Hem de, ocak yerine mart ayı başında başlayacak sözleşmelerin, uyuşmazlık, arabulucu, anlaşmazlık, grev kararı, grev ertelemesi, YHK vb. nedeni ile 6 ayı bulacak süreçler içinden geçirileceğinden, sermaye devletine Ekim 95'e kadar fiilen sıfır zam uygulama imkanını yarattılar.

Türk-İş bürokratları şimdi de, "Hükümetin amacı sıfır zam dayatması ile işçileri sokağa dökerek, Olağanüstü Hal ilan edilmesinin koşullarını sağlamak, sonra da işçi haklarına daha da pervasızca saldırmaktır. Biz bu oyuna gelmeyeceğiz." diyorlar. Yani, işçilere, "sıfır zam dayatmasını kabul edin, sokaklara dökülmeyin, greve çıkmayın, yoksa darbe gelir, daha da beter olursunuz, halinize şükredin" tehdidini savuruyorlar. Böylece, hem kapitalist saldırılar ve kendi ihanetleri karşısında tabandan, öncülerden yükselecek eylem basıncını kırmaya, hem de teslimiyetlerine, "darbeye neden olmamak" bahanesinin arkasına sığınarak "demokratik" bir kılıf geçirmeye çalışıyorlar. İşçi sınıfının en güdük sendikal-demokratik hakları bile, toplu sözleşme hakkı sıfır zam dayatması ile, grev hakkı grev ertelemesi dayatması ile, yasal kazanımlar TİS farklarının gaspedilmesi ile iğdiş ediliyor, yok sayılıyor. İşçi sınıfı her gün darbe üzerine darbe yiyor. Darbecilerin suç ortağı sendika bürokratları ise, "demokrasiyi" korumak adına, işçi sınıfına "sokağa dökülmeyin, eylem yapmayın" çağrıları çıkartıyorlar. Aba altından sopa gösteriyorlar.

Şubeler platformu da, bir yandan işçi kurultayı için hazırlık yürütüyor, sermayenin saldırılarına karşı sözde keskin talep ve tehditler savuruyor, diğer yandan hava işçilerinin mücadelesine eylemli destek örgütleme görevinden yan çiziyor. Bir kez daha mücadele görevlerinden firar ediyor. Sınıf mücadelesinin içine girdiği bu kritik dönemde ve hava işçilerinin mücadelesi ile belirlenen kritik dönemeçte şubeler platformunun bu pasif tutumu, sessiz ve eylemsiz kalışı, bu platformun samimiyetsizliğini, niyetsizliğini, dolayısıyla reformizmin, sendikalizmin ve bürokratizmin iflasını, sınıf hareketinin önünü açacak çıkar yolun bu olmadığı gerçeğini bir kez daha yüksek sesle ilan ediyor.

Sendika koruyucularının ihaneti ve suç ortaklığına karşı ve aciz reformistlerin oyalamalarına karşı;

İşçi sınıfının tabandan eylem birliği gerçekleştirilmelidir. Süresi dolan TİS görüşmelerini mart ayına erteleyen Türk-İş ağalarına verilecek en iyi cevap, THY işçilerine eylemli destek ve dayanışmayı örgütlemek olacaktır. THY işçileri de bu bilinçle, sadece dar ekonomik hakları için değil, bir bütün olarak kapitalist saldırıya karşı tüm işçi ve emekçilerin ortak talepleri ile mücadeleyi yükseltmelidir. TİS sonuçları masa başında, sözün gücü ile değil, işyerlerinde, sokaklarda, meydanlarda, direniş alanlarında eylemin gücü ile tayin edilecek. TİS taleplerinin belirlenmesinden, mücadelenin örgütlenmesine kadar her düzeyde inisiyatifi sendika bürokratlarının elinden kendi ellerimize alalım. Bunun için TİS ve eylem komitelerinde örgütlenelim.

Sendikasızlaştırma saldırısına karşı; ,

Sıfır sözleşme ve grev yasağı, aynı zamanda, sendikal örgütlülüğü fiilen işlevsiz hale getirme ve tasfiye etme saldırısıdır. Sendikal örgütlülüğümüze sahip çıkalım, hain sendika bürokratlarını başımızdan atalım! Tüm işçi ve emekçilerin sendikal örgütlenme, grev ve TİS haklarını kullanmaları nın önündeki tüm yasal engeller kaldırılmalıdır. Bu hakların kazanılmasının yolu, bunları faşist yasa koyuculardan, onlar gibi aynı sermaye ipliğinden dokunmuş diğer uşaklardan talep etmekle ve beklemekle yetinmek değil, faşist yasaların fiilen çiğnenmesi, delinip geçilmesidir. Memurlara grevli TİS'li sendika, işsizlere iş talebi tüm işçi sınıfının talebidir..

Memura zam ya da Kaşıkla verdiğini kepçe ile geri almak...

Sermaye devleti ve siyasi sözcüleri yüzsüzlüğün ve pervasızlığın sınırında geziyor. Yüzsüzlük, işçi sınıfına ve emekçi katmanlara karşı sermayenin sınıf kinini açıkça kusmalarındadır. Burjuva hükümet; bir yandan IMF'ye sunduğu "vatana ihanet" belgesinde, ücretlerde reel artış yapmayacağı sözü verirken, diğer yandan ve hemen ardından memura %90 zam "müjdesi" verebiliyor. Pervasızlıksa, bu açık yalanlarıyla ücretli emekçileri hala kandırabileceğini düşünmesindedir.

Kamu çalışanları (ücretini devletten alan, işçi-memur-sözleşmelilerin tümü), IMF'ye "reel ücretlerde artış yapmayacağı" garantisini verebilen bu yalancı, bu yüzsüz hükümetin "zam müjdesi"ne aldanmamalıdır IMF'ye verilen sözle, yapılan zam arasında bir çelişki varmış gibi görünse de, bir kandırmacadan ibarettir.Aslında epeyce bir zamandır, farklı bir anlatımla ve kendiliğinden bile olsa, "enflasyonla küçülen ücretler" sorunu, sınıf tarafından bilince çıkarılmış durumdadır. Hükümetin bugün, kavga-dövüş kabul etmek zorunda kaldığı ücret zamları, elbette ki, enflasyonla ve kısa zamanda geri alınmak üzere verilmektedir. Hem de fazlasıyla. Bu toplu sözleşme döneminde bazı sendikaların başındaki hainlerin övünerek açıkladığı ücret zamları, faiziyle geri alınmak üzere verilmiş birer elma şekerinden başka birşey değildir. Her ürüne yüzde yüzlere varan zamlar yapılırken ve üstelik bu bir yıl içinde defalarca tekrarlanırken ücretlere yapılan yüzde 90'lık bir artış (üstelik de çoğu aylar sonra ücretlere yansıyacak) ücretlerin azalmaya devam etmesinden başka bir anlama gelmez.. Ücrette artış, bugün dünden daha fazla geçim aracı satın alabilmek demektir. Yani dün 2 ekmek almaya yetecek bir ücret alan emekçinin, bugün üç ekmek alabilecek ücret alması demektir. Oysa Türkiye'de uzun zamandır ücretler, ne kadar zamlanırsa zamlansın, geçim araçlarının fiyatlarına yapılan zamlar karşısında hep gerilemektedir. Hiç bir zaman dünden daha iyi geçim sağlamadığı gibi, tersine emekçilerin yaşam standardı sürekli düşmektedir. Bu, ücretlerin görünüşte artmasına karşın, gerçekte sürekli bir düşüş kaydetmesidir. Enflasyon karşısında sürekli erimesidir. Hükümetin IMF'ye verdiği sözün anlamı budur ve kamu çalışanları burjuva hükümetten bu "söz"ün hesabını sormalıdırlar. 20 Aralık, ücretli-emeğin hesap sorma güç ve potansiyellerini bir kez daha ortaya çıkarmıştır.
Bu gücü kullanmanın zamanıdır.

Kendimize Çevrilmiş Namluya Barut Olmayacağız!.

● Sermaye, sıfır zam saldırısıyla, işçi sınıfının mevcut kazanımlarını savunma, çalışma ve yaşam koşullarını iyileştirme mücadelesinin direncini kırmayı, onun ufkunu en geri, en dar çerçeve içine hapsederek daha da karartmayı amaçlamaktadır.

● TİS'leri kötüleştirme oranının pazarlık alanı haline getirmeyi kendisine bir hak olarak görüp bunu sınıfa kabul ettirmeye yönelmiştir.

Devletin sıfır zam dayatmaktaki amacı, işçi sınıfının, sermayenin saldırılarına karşı mevcutkazanımlarını savunma, çalışma ve yaşam koşullarını iyileştirme mücadelesinin direncini kırmak, onun ufkunu en geri, en dar çerçeve içine hapsederek daha da karartmaktır. İşçi sınıfının, enflasyon oranında ücret artışı ve geçmiş dönem ücret kayıplarının telafi edilmesi yönündeki taleplerini bir yana bırakıp, sıfırzam telaşı içinde en kötünün biraz iyisine razı olması, küçük yüzdeli sözde ücret artışlarına rıza göstermesi sağlanmak isteniyor. %200 yıllık enflasyon, gün be gün yeni zamlar, dolaylı ve dolaysız vergi yükü vb. mekanizmalar ile sermaye sınıfı, bir eliyle verdiğini, zaten diğer eliyle hem de kat be kat fazlasıyla geri almaktadır. Bu koşullarda, sıfır zam dayatması işçileri küçük yüzdeli sözde ücret artışına razı etmeye çalışmanın taktiği olarak gündeme getirilmiştir. Bu ise, reel ücretlerde büyük kayıplara işçileri peşinen boyun eğdirmek anlamına gelmektedir. Sermaye sınıfı ve devleti, çoktandır TİS görüşmelerini, çalışma ve yaşam koşullarındaki iyileştirme oranının mücadele alanı olmaktan çıkarıp, çalışma ve yaşam koşullarındaki kötüleştirme oranının pazarlık alanı haline getirmeyi kendisine bir hak olarak görüp, bunu sınıfa kabul ettirmeye yönelmiştir. Sıfırzam dayatması, bu yönelişi daha da pekiştirmenin, bu vahşi kapitalist mantığı işçi ve emekçi kitlelerin bilincinde meşru kılmanın bir aracı olarak da gündeme alınmıştır.

Sıfır zam saldırısı, özelleştirme saldırısının bir parçasıdır. Özelleştirilecek KİT'lerin yeni sahiplerine "dikensiz gül bahçesi" olarak devredilmesi hedeflenmektedir. Bu süreçte öncü ve mücadeleci unsurların ayıklanması ve geri kalanların da, özelleştirme saldırısı fiilen kapıya dayandığında öncüsüz, moralsiz bırakılması ve direnişin kırılması planlanmaktadır. THY işçilerine, "grev isteyenleri atarız" tehditleri savruluyor. Kamu işçilerine "sıfır zam" saldırısı topyekün bir direnişle püskürtülemezse, özelleştirme saldırısı karşısında moral bozukluğu içindeki işçileri teslim almak kolaylaşacaktır.

Sıfır zam dayatması ile hedeflenen bir diğer amaç, sendika bürokratlarına ve sosyal demokratlara, bu en geri ve en dar sınırlar çerçevesinde sınıfı arkadan hançerlemeye devam edecekleri bir manevra alanı yaratmaktır. Yarın sermaye devleti sıfır zam yerine küçük yüzdeli ücret artışları "bahşetme" noktasına geldiğinde, bu göstermelik fark, sendika bürokratlarının ve sosyal demokratların mücadelesinin bir başarısı olarak yutturulmaya çalışılacaktır. Sosyal demokrasinin yeni cilalı maskesi Hikmet Çetin'in "sıfır zamma izin vermem" sözleri sermaye basını tarafından bu yüzden manşete çıkarıldı.

Sıfırzam yerine göstermelik artışların, işçi sınıfının yaşam koşullarında bir iyileşme sağlayamayacağı açıktır. Yalnızca geçmiş dönem enflasyon kayıplarını değil, insanca yaşam koşullarını sağlayacak ve işgüvencesini garantileyecek TİS talepleri sermaye devletine dayatılmalıdır. "Enflasyon Oranında -asgari %200- Ücret artışı!", "İş Güvencesi!" taleplerini "Özelleştirmeye Hayır!", "İşsizlere İş!", "Kürt Halkına Özgürlük!", "Kirli Savaşa Son!", "Sömürgeci Kirli Savaş ve Emperyalist-Kapitalist Borç Soygunu Bütçesine Hayır!", "Sermaye Devletinin Terör İş Yasaları Çöpe!", "Kapitalist Sömürü Düzeni ve Kapitalist Sömürücüler İçin Fedakarlığa Hayır!", "Kendimize Çevrilmiş Namluya Barut Olmayacağız!", "Kahrolsun Kapitalizm, Yaşasın Sosyalizm!" şiarlarıyla birleştirelim.

Demagojiler ve Saldırı Taktikleri

Hükümetin DYP kanadından Daçe, "Bu sefer fedakarlık yılı olacaktır. Denilebilir ki % 156 gerçekleşmiş bir enflasyonla bu nasıl mümkün olur? Eğer enflasyonu düşürmek istiyorsak, devlet bütçesini açık vermeye götüren yükleri azaltmak, düşük ücret artışlarına razı olmak gerekir" diyor. '94 yılında da aynı teraneleri dinledik. Enflasyonun ve bütçe açıklarının sorumlusu işçi ücretleri mi? Bütçeden emekçilere yönelik, zaten sonuna dek tırpanlanmış harcamalar mı? Eğer böyle ise, '94 yılındaki "fedakarlık" enflasyonu, bütçe açıklarını neden aşağıya çekemedi de daha da körükledi? Enflasyonun sebebi, sadece sermaye sınıfının azami kar çıkarı üzerine kurulmuş anarşik kapitalist ekonomik düzendir. Bütçedeki en büyük pay dış ve iç borç ve faizlerinin ödenmesine, sömürgeci kirli savaş harcamalarına ayrılmaktadır. İşçi sınıfı dönüp bu gerçekleri görmedikçe, perde arkasındaki sistemi, sömürü mekanizmalarını, sermayenin sınıf egemenliğini sorgulamadıkça, "fedakarlık" demagojilerinin etkisinden kurtulamayacaktır. En haklı talepleri için mücadelesinde bile haksız, savunmacı bir ruh hali içine sokulacaktır.

Daçe, ayrıca ileriye dönük saldırı programını da şöyle açıklamaktadır: "geçmişe endeksli zam uygulamasından vazgeçilecek ve artışlar geleceğe göre hesaplanacaktır." Bu ifadede ücretlere iki yönlü saldırı sözkonusudur. Birincisi, resmi rakamlara göre % 150 gerçekte % 200'ün üzerinde olan enflasyonun neden olduğu ücretlerdeki reel gerilemenin üzerinin örtülmesi sözkonusudur. Geçmiş dönem ücret kayıpları tartışma konusu yapılmak bile istenmemektedir. İşçilerden % 200'lük enflasyon kayıpları hiç olmamış gibi TİS taleplerini belirlemeleri istenmektedir. İkincisi ise TİS taleplerinin, sermaye devletinin gelecek yıl için çizeceği düşük enflasyon oranı, hayalleri, yalanları baz alınarak belirlenmesini dayatmaktadır. Yani çift soygun! Hem geçmişe yönelik soygunun kabullenilmesi, hem de geleceğe yönelik soygun planının onaylatılması.

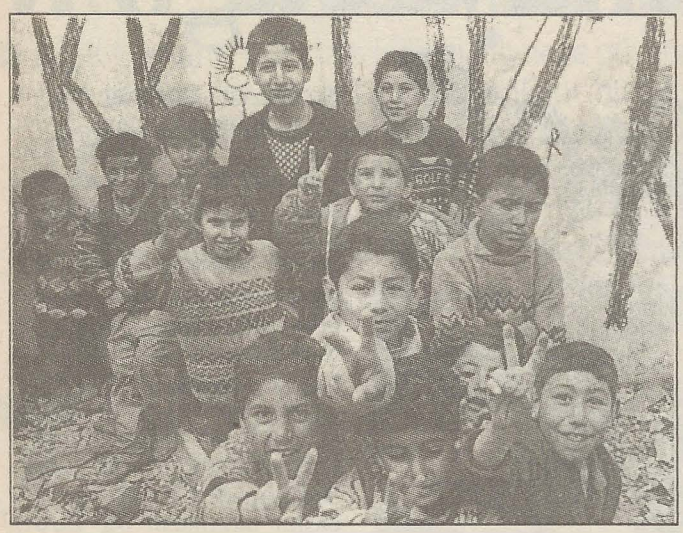
Sermaye devleti sıfır zam saldırısını gerekçelendirirken, kamu işçileri ile memurları arasındaki büyük ücret farklılıklarından sözediyor. Sıfırzam ile kamu işçilerinin memurlar lehine fedakarlık yapacağını ve bu yoldan ücretler arası eşitsizliğin son bularak "sosyal adaletin" sağlanacağını öne sürüyorlar. Kamu işçilerinin net 20 milyonu aşan ücretler aldıkları yalanlarını bir tarafa bırakıyoruz. Sıfır zam ile "sosyal adaletin" sağlanacağı demagojisi, iki ayağı kırık olanı örnek gösterip, bir ayağı kırık olanın da diğer ayağını kırmaya razı etme taktiğidir. Sermaye devleti,

işçi sınıfının değişik kesimleri arasında, "sosyal adaleti" işte böyle sağlar! Dün de kamu emekçilerinin grevli TİS'li sendika talebinin karşısına, "sizin işgüvenceniz var, kamu işçilerinin ise yok, TİS talebinizi kabul edersem, siz de işten atılmaya razı olursunuz" diyerek, aynı "sosyal adalet" politikası ile çıkmıyor muydu? Yöntem aynıdır! İşçi sınıfının bir bütün olarak güçlerini birleştirip, silahını sermaye sınıfına ve düzenine çevirmesinin, bütün kesimlerinin birden sefaletine neden olan kapitalist sisteme yönelmesinin önüne geçmek... Amaç aynıdır!

Bu saldırı karşısında işçi ve emekçilerin tek bir ağızdan sorması gereken soru şudur: Ya işçi sınıfı ile sermaye sınıfı, ücretli emekçiler ile kapitalist sömürücüler arasında "sosyal adalet" nasıl sağlanacak? Kamu işçileri ile memurları arasında "sosyal adalet" sağlamak için kamu işçilerinin haklarına saldıranlar, memurlar ile işsizler arasında "sosyal adalet" sağlamak için memurların haklı taleplerine saldıranlar, ne memurların ne de işsizlerin çıkarlarını düşünüyorlar. Amaçları her bir kesimi kendi daha beter köleliklerine razı etmek, bölerek sermayenin saldırıları karşısında silahsızlandırmaktır. ●

Türkiye Emekçi Sınıfları, Sömürgeci Kirli Savaşın Yüz Kızartıcı Yükünü Daha Fazla Taşıyamaz!

TC'nin "Başarısı" Kendisini Boğacaktır

Genel Kurmay Başkanı Hakkı Karadayı, geçenlerde PKK ile ilgili geniş açıklamalar yaptı. Açıklamalar gerillaya büyük kayıplar verdirdikleri, köyleri boşaltarak gerillanın lojistik desteğini kestikleri; artık yol kesme, karakol baskınlarının bittiği vb. üzerineydi.

Kan emiciler, bu tip açıklamaları defalarca tekrarlıyarak özlemlerini dile getirdiler. Ardından, katledilen her gerilla için, faili meçhul cinayetlerle yokedilen her gazeteci-yazar için, kurşuna dizilen her köylü ve çocuk için kadeh tokuşturdular, "zafer"lerini kutladılar. Yoksul Kürt halkının kanını emdikçe doymadılar; daha bir aç gözlülükle, daha vahşileşerek saldırdılar. Ama bir türlü, "teröristin", "eşkiyanın" kökünü kazıyamadılar. Özgürlük hareketinin daha da yükselmesi korkusu, politikleşmiş bir işçi hareketiyle birleşmesi korkusu hep uykularını kaçırdı. Korkuyla irkildikçe daha da azgınlaşarak saldırdılar.

Hem tehditler savurdular, hem "devletin bölünmezliğini, yıkılmazlığını" kuru sözlerle defalarca kanıtlamaya çalıştılar. Ama bunlar, işçi ve emekçiler için, Kürt halkı için hep daha fazla yoksullaşmak, daha fazla katliam ve devlet terörü anlamına geldi. "Demokratikleşme" masallarını ağızlarından düşürmediler, ama en hafif bir muhalif sese dahi tahammül edemediler. Yazarları, gazetecileri onlarca yıl hapisle cezalandırdılar ya da katlettiler. TC devletinin büyüklüğüne dair nutuklar çektiler, ama en küçük bir grev ya da yürüyüş bile korkuttu onları; üniformalı, üniformasız köpekleriyle saldırdılar.

İşgalci TC ordusunun yoksul Kürt halkına dayattığı zulüm ve katliamlar, Kürt halkının devrimci öfkesini bilemekten başka hiç bir "başarı" kazanamayacaktır. Bu sömürü ve zulüm düzeninin işçi ve emekçilerde, ezilenlerde durmadan biriktirdiği kin ve öfke, onun tek başarısıdır.

Faşist diktatörlüğün işçi ve emekçileri çepeçevre sardığı zincirler, bu kin ve öfkeyi bastırmakta her geçen gün daha da zorlanıyor. Kirli yüzlerini sergilemekten iyice pişkinleşmiş sosyal demokratları, kepazeye dönmüş birlik makyajıyla tekrar önümüze getiriyorlar. Kendilerini toparlayıp bir seçim dahi yapamıyorlar ve bize dönüp, "işler yolunda, biz hala güçlüyüz" diyorlar.Ve bu kan emiciler, bugün hala kendilerini güçlü göstermeye çalışıyorlar. Attıkları nutuklar yetmiyor, güçlerini yargısız infazlarla, katliamlarla kanıtlamaya çalışıyorlar.

Gerçekte ise, ellerinde balondan başka hiç bir güç yok. Ezilenlerin bir vuruşuyla parçalanmaya mahkum olan bu balon, ezilenler tek yumruk olup vuramadığı içindir ki, hala şişmeye devam ediyor. Türkiye işçi sınıfı, Kürt halkının özgürlük mücadelesine sahip çıkmadığı içindir ki, TC'nin generalleri yaptıkları katliamları "başarı" diye anlatabiliyor.

İşçi ve emekçiler sosyalizmin kızıl bayrağı altında mücadele alanlarına atıldıklarındaysa, ne kokuşmuş sosyal demokratlar pişkince sırıtabilecekler, ne de katil generaller katliamlarına devam edebileceklerdir.

Kürdistan'da yıllardan beri sömürgeci, kirli bir savaş yürütülmektedir. Kirli savaşın psikolojik saldırı kurmayları olarak hareket eden parlamentodan orduya, hükümetten muhalefete, medyadan üniversite hocasına dek sermayenin bilumum sözcüleri, ırkçı-şoven demagojilerini hep aynı argümanlar üzerine inşa etmektedirler.

Birincisi, Kürt ulusal kurtuluş savaşının terörist bir nitelik taşıdığı, Kürt halkının devrimci öncüsü PKK'nın terör örgütü olduğu şeklindedir.

Oysa, tarih bilgisi son derece sınırlı olanlar dahi bilir ki, ezilen halkların ulusal kurtuluş mücadeleleri, tarih boyunca hep silahlı ve zor yoluyla olmuştur. Hiç bir sömürgeci egemen güç, ezilen halklara özgürlüğü bahşetmemiştir. İrlanda ve Bask militanlarının silahlı mücadeleyi bırakmaları örneğini sık sık veren sermaye sözcülerinin, diyalog ve siyasal diplomasi yolunun silahların gücüyle açıldığı gerçeğini gözden gizleme çabaları boşunadır. Kaldı ki, Türk sermaye devleti silahı ve terör yöntemlerini reddederken son derece ikiyüzlüdür. Kürdistan'da kendi kanlı elleriyle yürüttükleri kirli savaşı, Kürt halkına karşı sınırsız bir tarzda kullandıkları devlet terörünü bir yana bırakalım. Türk devletinin, Filistin halkının kurtuluş mücadelesine, çeşitli çıkar hesaplarına dayalı olarak, başından beri sahip çıktığı bilinen bir gerçektir. Ki, egemen güçlerine karşı isyan eden her ezilen ulus gibi, Filistin halkı da yeri geldiğinde devrimci zor ve "terör" yöntemlerine başvurmuştur. FHKC'nin ünlü militanı Leyla Halit'in, 1969'da silah ve el bombaları ile Amerikan hava yolu TWA'nın bir Boeing 707 uçağını 112 yolcusu ile kaçırması, FKÖ'nün 2 Haziran 1982'de İsrail'in Londra konsolosluğuna suikast düzenlemesi, Berlin olimpiyatlarında İsrailli sporculara karşı düzenlenen baskın ilk akla gelen örneklerdir.

Filistin halkının terörü meşrudur, ama korkunç bir zulüm ve şiddete maruz kalan, her türlü insanlık ve ulusal hakkı gaspedilen Kürt halkının ulusal kurtuluş uğruna kullandığı devrimci terörü haksızdır, lanetlenmelidir! FKÖ'yü ve Filistin devletini ilk tanıyanların başında Türkiye yer alır; ama Kürdistan'ın sürgün parlamentosunu tanıyan, PKK'ya siyasal muhatap olarak bakılmasını savunan dünya ilerici kamuoyu kötü niyetli ve düşmanca hareket etmektedir!

Sermaye sözcülerinin sık sık başvurdukları bir diğer demagoji ise, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin haksız ve yersiz olduğu şeklindedir. Kürtler Türklerle eşittir, her Türk vatandaşının sahip olduğu haklara sahiptir. Üniversitelerde okuyorlar, her türlü mesleğe sahip olabiliyorlar, hatta milletvekili, bakan, cumhurbaşkanı mevkilerine dahi gelebiliyorlar. Peki tüm bunlar ne pahasına mümkün olabilmektedir? Tek bir cümleyle: Kürt kimliğini yadsımak, asimile olmak. Bu sınırların dışına çıkan, kendi ulus kimliğiyle hareket eden, Kürt halkının temsilcisi ve meşru taleplerinin savunucusu olarak parlamentoya seçilen DEP milletvekillerinin başına gelenleri hepimiz biliyoruz. Parlamento kürsüsünden kendi anadili olan Kürtçe'yle, "Kürt ve Türk halkları kardeştir" diyen Leyla Zana, diğer DEP'li milletvekili arkadaşlarıyla idamla yargılanmış, ağır hapis cezalarına çarptırılmıştır. Kürt kökenli bir bakan olarak "Kürtler eşit haklara sahip Türk vatandaşıdır" demeniz serbest, ama bir Kürt gazetecisi veya aydını olarak Kürt halkının en meşru taleplerini dile getirmeniz yasaktır. "Hukuki" olarak kovuşturulmanız yetmez, "faili meçhul" cinayetlere kurban gider, gazetenizle birlikte havaya uçurulursunuz.

Peki, tersinden düşünelim. Bugün egemen devletin Kürdistan, Türk halkının ise ezilen ulus olduğunu varsayalım. Onurlu davranış ne olurdu? Kendi ulus kimliğinizi, anadilinizi yadsıyarak bir yerlere gelmek mi, yoksa ulus kimliğinizin kabul edilmesi, ulusal haklarınızın tanınması için mücadele etmek mi? Kuşkusuz ki ikincisi. Oysa, Bulgaristan'da Türklerin isimleri zorla değiştirilirken protestomuzu yükselten bizler, Zozan'lar Suzan, Rojda'lar Ruhiye yapılırken susabiliyoruz. Yunanistan'daki Türk azınlığın temsilcilerin Yunan parlamentosunda Türklerin haklarını savunmasını alkışlıyoruz. Ama Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkı, anadiliyle eğitim, Kürtçe TV ve yayın talepleri karşısında tümüyle duyarsız kalabiliyoruz. Dahası şoven ve gerici tepkiler gösterebiliyoruz.

Sermaye sınıfı ve kalemlerinden kan damlayan mehmetçik gazeteciler ısrarla Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin dış kaynaklı olduğundan, dış düşmanlar tarafından kışkırtıldığından dem vururlar. Kanıtları ise hazırdır: Gerilla sünnetsiz çıktı, PKK'nın içine Ermeniler yuvalanmıştır, Yunanistan PKK'lılara kucak açmaktadır vb. Kürt ulusal kurtuluş mücadelesine destek verenlerin, gerillanın içinde yer alanların arasında çeşitli milletlerden insanların varlığı doğrudur. Hatta bir çoğu Türk'tür. Ancak bu onun haksızlığının değil, tam da haklılığının ürünü ve göstergesidir. PKK içinde yer alan Türkler, Ermeniler, Almanlar, Azeriler, Lazlar emekçi halkların kardeşçe birliğinin ve enternasyonalist dayanışmasının onurudurlar.

Türk sermaye devleti, yüzyıllardır kardeşçe, yanyana, içiçe yaşayan Kürt ve Türk emekçi halklarının arasına ekilmeye çalışılan Kürt düşmanlığı sökmeyince, bu sefer kaba bir ırkçılık eşliğinde, Ermeni ve Yunan düşmanlığını kışkırtmaya çalışıyor. Oysa, emekçi sınıfların ve ezilen halkların yarattığı zenginlikleri talan etmek için emperyalist güçlerle işbirliği içinde olan, ABD'ye bekçi köpekliği eden, "milli savunma"yı NATO ve Pentagon'a, iç güvenliği CIA'ya ihale eden, "vatan" topraklarını emperyalist üslere ve "çevik kuvvet"lere açan bizzat onlardır.

Faşist sömürgeci sermaye devletinin pervasızca sürdürdüğü kirli sömürgeci savaşı meşrulaştırmak için en sık başvurduğu yalanların başında, "Kürt halkı ile PKK ayrıdır. Kürt halkı PKK'yı savunmamaktadır" demagojisi yer almaktadır. Sermaye sözcüleri o denli utanmazdır ki, bir yandan, bazı kandırılmış unsurların dışında Kürt halkının PKK'yı desteklemediğini söylerken, öte yandan, "balığı yakalayabilmek için denizi kurutmak" taktiğinden bahsetmektedir. Gerçekte ise, Türk sermaye devletinin faşist militarist güçlerinin sistematik bir tarzda Kürt halkını hedef alması boşuna değildir. Terörist adı altında medyada fotoğrafları yayınlanan ihtiyar Kürt köylülerinin cesetleri bir gerçekliği anlatmaktadır. İkibinin üzerinde köyün yakılıp yıkılması, milyonlarca Kürt insanının yurdundan zorla sürülmesi, katledilen bebeler, kadınlar, gençler hep aynı gerçeğin bir ifadesidirler: Kardeş Kürt halkı ile PKK etle tırnak gibidir. Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi gücünü devrimci öncüsünden, PKK ise gücünü Kürt halkının desteğinden almaktadır. Bugün, Kürt halkını bitirmeden PKK'yı bitirmek olanaklı değildir. Ve bunu en iyi bilen, bizzat faşist sömürgeci rejimin kendisidir. İlan edilen "topyekün savaş" bunun askeri dildeki ifadesidir. Yürütülen kirli savaş, sistemli ve hedefli bir tarzda, Kürt halkına karşı yönlendirilmiştir. Kürdistan'da Kürt halkına karşı korkunç bir soykırım uygulanmaktadır.

Türkiye emekçi sınıflarının, bu ikiyüzlü, iğrenç yalanları dinlediği yeter! Hitler Yahudileri gaz odalarında yakarken, halka ,"sabun üretimi yapıyoruz" demişti. Alman halkı buna "inanmış" olmanın onulmazutancını, tarihinde kara bir leke olarak ilelebet yaşayacaktır. Oysa Türkiye emekçi sınıfları, sömürgeci sermaye rejiminin ırkçı, faşist demagoji ve yalanlarının yüz kızartıcı yükünü daha fazla taşıyamaz! Sermaye devletinin insanlık suçlarına daha fazla seyirci kalamaz!

Bunun için, ırkçı-şoven propagandalara açık ve net bir karşı tutum geliştirilmelidir. Faşist-ırkçı yalanların dile getirildiği her yerde, kardeş emekçi halkların gerçek şiar ve talepleri haykırılmalıdır:

Sömürgeci Kirli Savaş Derhal Durdurulsun!
Kardeş Kürt Halkına Kendi Kaderini Tayin Hakkı!
Kahrolsun Sömürgecilik!
Yaşasın Halkların Kardeşliği!

Kahrolsun Kapitalizm!
Yaşasın Sosyalizm!

Faşist Saldırıları Eylemlerle Püskürtelim!

İşçi sınıfının, belediye ve kargo işçileri şahsında maruz kaldıkları sivil faşist saldırıları, kriz ve sınıf hareketinin yükselme eğilimi çerçevesinde değerlendirmek gerekiyor. Düzenin içine girdiği kriz işçi sınıfının en temel ihtiyaçlarını dahi karşılamaya imkan tanımıyor. Sendika bürokratlarının manevraları sınıf hareketini dizginlemekte giderek yetersiz hale geliyor. Devletin resmi zor aygıtları, polis-jandarma, saldırılarında işçi kitlelerinin tümü yerine, daha çok, öncü konumdakileri hedef seçerek, işçi kitlelerin tepkilerinin kendine, dolayısıyla devlete yönelmesini engellemeye çalışıyor. Sermaye diktatörlüğü, bunların yeterli olmadığı oranda da illegal zor aygıtlarını, yani faşist terörü devreye sokmaya hazırlanıyor.

Geçtiğimiz dönemde en küçük işçi eylemine karşı pervasız bir terör uygulayan polis aygıtı artık iyice yıpranmıştır. Üstelik, bu dönemde yasal grev ve işçi eylemlerinin de teröryoluyla bastırılması ihtiyacı söz konusudur. Devlet terörünün salt resmi örgütlerle sürdürülmesinin, devletin gerçek yüzünün teşhir olmasına neden olacağı açıktır. Daha fazla ücret almak için greve çıkan işçilere polisin saldırmasının, devletin işveren yanlısı ve aslında işverenlerin devleti olduğunu açığa çıkarıcı bir etken olduğu ortadadır. Bugüne kadar devrimcilere karşı, yargısız infaz, işkence, gözaltında kayıp vb. suçlarını işleyen polisin aynı terörü işçi sınıfına da uygulaması, sınıf hareketi ile devrimcilerin buluşmasını da hızlandırıcı bir faktöre dönüşecektir.

Bunlardan dolayı devlet, resmi terör aygıtları ile yaptığı zaman kısa sürede işçi kitlesinin gözünde teşhir olmasına hizmet edecek saldırıları, illegal terör aygıtları olan faşist çeteler eliyle gerçekleştirmekniyetindedir. Sendikacılar, işçi önderleri faşist terörün ilk hedefleri arasındadır. Böylece, mücadeleye önderlik edenlerin, faşist katil sürüleri aracılığıyla sindirilmesi hedeflenmektedir. Ayrıca işçi sınıfının bilincini bulandırıp, faşist terör ile devlet terörü arasındaki ilişkiyi kavramasını önleyecek girişimlerde hızla devreye sokulmaktadır. Bunun ilk örneği Ankara Keçiören Belediyesinde yaşananlardır. MHP'li belediye başkanının işten çıkardığı işçiler MHP ilçe binası önünde basın açıklaması düzenlemişlerdi. MHP milletvekili Oktay Öztürk, bir yandan işçileri provoke etmeye çalışırken diğer taraftan polise işçileri dağıtması için emirler yağdırdı. "Siz dağıtmassanız, biz dağıtırız." diye haykırıyordu. Bu görüntüleri ATV kanalında yayınlayan sermaye basını, "Devletin polisine emir veren bu milletvekili gücünü nereden alıyor?" diye soruyor ve '94 1 Mayıs'ında polisten dayak yiyen Salman Kaya ile karşılaştırma yapıyordu. Yine faşist grubun çeşitli gösterileri ekrana getirilerek, "Hiç düşünmeden, emredileni yapan bu kitleden korkulur" deniyordu. Ve devlet göreve çağrılıp, bu "tehlike"ye karşı önlem alınsın deniyordu. Faşist tehlikeye karşı devletin korumasına yapılan bu iki yüzlü çağrı, bütünüyle, işçi sınıfının bilincini bulandırmak içindir. Sendika bürokratları Ankara'daki bu eylemde de tam bir korkaklık ve uzlaşma sergilemişler, kitleyi bir an önce dağıtmaya çalışmışlar bunu başaramayınca da kendileri ortalıktan sıvışmışlardır.

Pendik Belediyesi'nde yaşananlar bazı istisnalarla benzer bir içeriğe sahiptir. RP'li başkanın işten attığı işçiler,

● Faşist saldırılar karşısında devletin güvenlik güçlerinden koruma beklemek hayaldir. Faşist çeteler, bizzat devlet tarafından

daha fazla sömürülmesine ve ezilmesine hizmet ederek sermaye düzeninin devamını sağlamaktır.

● İşçi ve emekçilere yönelen resmi veya illegal tüm terör saldırılarına karşı işçi sınıfının devrimci şiddetini örgütlemek ve zora karşı zor kullanmak vazgeçilmez bir görevdir.

sendika bürokratlarının tüm kaypaklığına rağmen direnme eğilimindeler. Sendikacılar, bu kez, İsviçre konsolosluğuna iltica talebi, bu gerçekleşmezse sınıra doğru yürüyerek ülkeyi terk etme gibi hedef saptırıcı yöntemlerle, sermaye düzenine hizmette ne kadar yaratıcı olduklarını bir kez daha ispatlamışlardır. RP ise, işten atılan "komünistlerin" yerine "inançlı" işçilerin alınacağı haberini yayarak, işsizlerin direnişçilere saldırmasını teşvik etmeye çalışmıştır. Bu gerçekleşmeyince doğrudan İmam Hatip Liseli öğrencilerinden ve MGV üyelerinden oluşan kalabalığı işçilerin üzerine saldırtmıştır. Yani polisin yapamayacağı, yapsa tepki alacağı saldırılar, görünüşte polise rağmen, bu gerici güruh eliyle gerçekleştirilmiştir. Daha sonra gözaltına alınan bir iki saldırgan, kısa bir süre sonra serbest bırakılmıştır.

Faşist çetelerin kendilerini savunma ve taraftar toplama argümanları da, yerine getirdikleri görevle uyum içerisindedir: "Devletin güvenlik güçlerinin acze düştüğü yerlerde devletin varlığını korumak üzere vatani görev yapmak!" Yani, sermaye diktatörlüğünü korumada, devletin resmi güvenlik güçlerinin yetersiz kaldığı yerlerde devreye girerek işçi sınıfını ve emekçi halkları faşist terörle ezmek!

Öncü işçiler ve devrimciler bu oyunu bozmalıdır. Sermaye düzeni, içinde debelendiği kriz koşullarında, işçi sınıfına karşı faşist terörü daha fazla devreye sokacaktır. Faşist saldırılar karşısında sermaye devletinin güvenlik güçlerinden koruma beklemek ham hayaldir. Faşist çeteler, bizzat devlet tarafından örgütlenmekte ve korunmaktadır. Her ikisinin de amacı, işçi ve emekçilerin daha fazla sömürülmesine ve ezilmesine hizmet ederek sermaye düzeninin devamını sağlamaktır. İşçi ve emekçilere yönelen resmi veya illegal tüm terör saldırılarına karşı işçi sınıfının devrimci şiddetini örgütlemek ve zora karşı zor kullanmak vazgeçilmez bir görevdir. Devlet iktidarının sınıfsal karakteri hiçbir yanılsamaya yer bırakmayacak tarzda teşhir edilmeli ve işçi sınıfının iktidarı hedefleyen mücadelesi örgütlenmelidir. Her grev, her direniş savunma komiteleri ile birlikte örgütlenmelidir. Faşist teröre karşı direniş komiteleri ile sınıfın öz savunması sağlanmalıdır.

İşçi sınıfının halen ekonomik bir bilinçle mücadele ediyor oluşu, sınıfsal çıkarlarını bilince çıkarmamış olması nedeniyle, kendilerini dar sendikalist alanla sınırlayan, sözde devrimci gerçekte reformist olan bürokratlar, faşizme karşı mücadelede de yüzgeri etmektedirler. Fakat direniş alanlarında, eylem içinde hızla bilinçlenen kitleler, doğru önderlik kapasitesi gösterebilirse, hem faşizme hem de sermaye diktatörlüğüne karşı militan bir mücadele ortaya koyabileceklerdir. Komünistler bu olanakları en iyi şekilde değerlendirmeli, ihtilalci sınıf partisini eylem içinde inşa etmelidir. Öncü işçiler hızla parti ve sosyalizm bayrağı altında örgütlenmelidirler.

Kahrolsun Sermaye Beslemesi Faşist Çeteler!

Kahrolsun Sermaye Diktatörlüğü!
Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!

Çürüyen Düzenin Çürüyen Koltuk Değneğini Kıralım!

Sosyal demokratların, bunalımlarına bir çare(sizlik) olarak buldukları birleşme formülü, CHP'de birleşilerek uygulamaya kondu. Sosyal demokratları bu tip yapay formüllerin de çürümekten kurtaramayacağı açık. Zira sosyal demokrasinin çürümesi, kapitalist düzenin çürümesiyle aynı paralelde seyrediyor. Kapitalist düzenin çaresizliği, sosyal demokrasinin de çaresizliği oluyor. Türkiye kapitalizminin içinde bulunduğu krizin bu son döneminde, hükümet ortağı SHP, değil geleneksel bölüşümcü politikalarını sözde bile savunmak, sermayenin saldırılarının doğrudan sözcüsü olmak zorunda kaldı. İşçi ve emekçilere, Kürt halkına karşı yürütülen saldırıların uygulayıcılarından biri olması, SHP'nin ve sosyal demokrasinin gerçek yüzünün iyice teşhir olmasına yol açtı. Bugün, Türkiye kapitalizminin krizi derinleşmeye devam ettiğine göre, sosyal demokrasi için de (birleşmenin kepazeliğe dönüşmüş olması bir yana), kalıcı hiçbir çözümün mümkün olmadığı ortada. Ama sermaye, kepazeliğe dönüşmüş bu birleşmeyi bile saldırılarını yürütmede bir araç olarak kullanma yollarını arıyor. Bir seçime bile gidemediği, oy tabanı geniş bir hükümet kuramadığı şu sıra, koalisyon hükümetinin az da olsa güçlenerek devam etmesini kendisi için önemli bir alternatif olarak görüyor.

Sosyal demokratlar, bir taraftan burjuva medya tarafından, sorunları çözülmüş gibi ön plana çıkarılırken, diğer taraftan da yeni başkan H. Çetin'in ağzıyla makyaj tazelemeye çalışıyor. Güya, H. Çetin'in koalisyonda kalma koşulu, "sermayenin emek üzerindeki baskısına son verilmesi"; güya, Çetin devletin THY grevini ertelemesini doğru bulmuyor. Sosyal demokratların son dönemlerde ağızlarına dahi alamadıkları muhalif sözler tekrar gevelenerek "kimlik bunalımı" aşılmaya çalışılıyor. Ama, bu tür söylemlerin uzun süre kullanılamayacağı ortada. Resmi olarak koalisyon ortaklığına geldiğinde Çetin de tekellerin ağzından konuşmak zorunda kalacak ve emekçi kitlelerdeki muhalif eğilimin ateşlenmemesi için, işçi-emekçi savunuculuğunu "sabırlı olun" benzeri sözlerle sürdürecek.

Açık ki bu makyaj ne sosyal demokrasinin bunalımını çözebilecek, ne de, sermaye diktatörlüğünün işçi ve emekçileri oyalamak için kullandığı sosyal demokrasinin gittikçe işlevsizleşmesi sorununu ortadan kaldırabilecek. Ama şu da açık ki, işçi ve emekçi hareketi kendini genel eylem/direniş platformlarında ifade etmediği sürece, düzen, sosyal demokrasi gibi araçlarını, yeniden kullanmayı başarabilecektir. Öyle ki, bunu, bugünkü gibi kepazeliğe dönmüş bir birleşmenin üzerinden de işçi ve emekçilerle dalga geçercesine yapabilecektir.

Faşist sermaye diktatörlüğü, derme çatma bir hükümetle de olsa, kapsamlı saldırılarını işçi ve emekçilere dayatmaya devam edecektir. Diktatörlüğün çizdiği senaryo yine aynı saldırı senaryosudur. Sosyal demokratlar yine aynı şekilde emek savunuculuğuna soyunacaklar ve saldırıların doğrudan uygulayıcı ya da alkışlayıcısı olacaklar.

Ama sermayenin bu oyunu sürdürebilmesi, ancak, işçi ve emekçilerin karşı koymaması, direnişe geçmemesiyle mümkündür. Aksi durumdaysa sermaye devleti, elindeki tüm silahlarla birlikte çaresiz kalacaktır. Diktatörlüğün saldırılarını durdurmanın yolu, silahlarını etkisizleştirmenin yolu, işçi ve emekçilerin kendi silahlarını eline almasından geçiyor. İşçi sınıfı sosyal demokrat alçaklara, hain sendika bürokratlarına, hiçbir düzen yaltakçısına kanmamalıdır. İşyeri, grev, direniş komitelerini örgütlemek, genel grev genel direniş için kavgaya atılmak, sermayenin saldırılarını durdurmanın tek yoludur. Ama işçi sınıfı asıl silahı illegal, ihtilalci partisine kavuşamadığı sürece sosyal demokratlar da, sendika bürokratları da sınıfın içinde herzaman bir etki alanı bulabileceklerdir. Sermayenin ve onun yaltakçılarının hesabını görmek ihtilalci sınıf partisi önderliğinde mümkün olacaktır.

AB İLE GÜMRÜK BİRLİĞİ SÜRECİNDE TÜRKİYE

Sorunlar ve Sonuçlar

Emperyalist tekellerle daha üst düzeyde gerçekleştirilecek bütünleşme, Türk burjuvazisi için, ülke zenginliğini daha güvenli koşullarda yağmalama olanakları yaratacak ve burjuvazi açısından Türkiye'deki devrimi bastırma sorununun daha büyük oranda emperyalist dünyanın sorunu haline getirilmesini sağlayacaktır. İşçi ve emekçilere biçilen rol, Türk burjuvazisinin rekabete dayanması için, karlarını katlamaları için, "yabancı sermayeyi çekmek" için, şunun için-bunun için, ama her zaman düşük ücretle mümkün olduğu kadar çok çalışmaktır.

TC ile AB Arasındaki İlişkilerin Anlamı

Emperyalist-kapitalist sistemle bütünleşmede baştan beri hevesli olan Türk burjuvazisi, 1929 ekonomik bunalımının kapitalist dünyayı girdabı içine alması ve ardından bu dünyanın hızla bir savaş sürecine girerek dalaşması nedenleriyle bu hevesini kursağında tutmak zorunda kaldı. Ama bu hevesinden hiç vazgeçmedi. '30'lu yıllarda İngiliz emperyalizmi ile geliştirdiği işbirliğinde, Alman faşizminin yükselişinde ve İkinci Savaş sırasında sosyalist Sovyetler Birliği'ne karşı Alman emperyalistlerine verdikleri destekte, savaş sonrasında ABD emperyalizmine uşaklık temelinde NATO'ya girişlerinde ve bütün bir "soğuk savaş" sürecinde ABD emperyalizminin bir ileri karakolu olarak üstlendiği rolde Türk burjuvazisinin hep bu özelliklerini görürüz. Cılızlığı ve yapısal olarak spastik olması nedenleriyle Türk burjuvazisi içte katliamcı, dışta teslimiyetçidir.

Türk burjuvazisinin bu teslimiyetçi tavrı, başlangıcı 36 yıl öncesine (31 Temmuz 1959) dayanan AB (o zamanki AET) ile ilişkilerine de damgasını vurmuştur.

Türk burjuvazisi '50'lerde, emperyalist tekellerin ithal edilen mallarını içte pazarlayan acenteleri olarak palazlanmaya başladı. Sermaye devleti de kapitalist sınai üretimin altyapısını inşa etme sürecine girmişti. Bunu daha sonraki onyılda montaj sanayi ve "ithal ikameci" birikim modeli izledi. Bu modelin ikame ettiği, ithalat tüketim mallarıydı. Yani tüketim malları ithal edilmiyor, ama bunların içte üretilmesi için gerekli olan makina, teçhizat ve ara malları ithal ediliyordu. Sürekli döviz yutan bu model, ödemeler dengesi açığı, dış borç krizi ve bunun koşulladığı üretimde durgunluğun etkisiyle, '70'lerin sonlarında çıkmaza girmiş ve '80 sonrasında dünya kapitalist işbölümündeki değişimlere de uygun olarak yeni bir birikim modeline yönelinmiştir. "İhracata dayalı kalkınma modeli" olarak adlandırılan bu model, Türkiye ekonomisinin dünya ekonomisi ile daha ileri düzeyde bütünleşmesine dayanıyordu.

'80 öncesi süreçte ekonomide büyük sermayenin, tekellerin, büyük bankaların tayin edici konuma gelmelerinin ve yabancı sermayeyle kaynaşmalarının ulaştığı düzey ve iç pazarla dış pazar arasındaki sınırların, ticaretin önemli ölçüde serbestleştirilmesi vb. nedenlerle önemli ölçüde kaldırılması da, ülke ekonomisiyle dünya ekonomisinin mevcut düzeyine uygun bir bütünleşmesini sermaye sınıfı açısından zorunlu ve önlenemez hale getirmişti. Bu bütünleşme, Türk burjuvazisinin uluslararası sermaye ile ilişkilerinde yeni bir düzenleme anlamına gelmektedir. AB ile Gümrük Birliği'nin (GB) gerçekleştirilmesine yönelik ilişkiler de, Türk burjuvazisinin uluslararası işbölümündeki bu yönelimi çerçevesinde anlam kazanmaktadır.

GB, Türkiye'deki kapitalist üretim ilişkileri içinde saf tutan, mevcut farklı sınıflara bu ilişkideki konumlarına göre farklı etkilerde bulunacaktır.

Türk Burjuvazisinin GB'ne Yaklaşımı

Sermaye sınıfının hemen her kesimi, emperyalist tekellerle daha ileri bir bütünleşme içine girmekten ve dünya kapitalist ekonomisi ile daha ileri bir düzeyde birleşmekten yanadır. Aralarında GB'nin gerçekleşmesinin gerekliliği ve zorunluluğu konusunda bir görüş ayrılığı da yoktur. Bu zorunluluğun bilincinde, ülke ekonomisine hakim ve toplumsal hayatı denetleyen büyük tekellerde daha belirgindir. Zira kapitalist dünya ekonomisiyle entegrasyon sürecinde geride ya da entegrasyonun dışında kalmak, Türk burjuvazisi için, zaten yapısal bozukluklarla malul ekonomi içinde sermaye birikiminin giderek daha büyük engellerle karşılaşması ve tecrit olmuş bir sistem içinde kendi mezar kazıcılarıyla başbaşa kalması anlamına gelecektir. Emperyalist tekellerle daha üst düzeyde gerçekleştirilecek bütünleşme ise, Türk burjuvazisi için, ülke zenginliğini daha güvenli koşullarda yağmalama olanakları yaratacak ve burjuvazi açısından, Türkiye'deki devrimi bastırma sorununun daha büyük oranda emperyalist dünyanın sorunu haline getirilmesini sağlayacaktır.

Büyük sermaye çevrelerinin sözcüsü Hürriyet'in köşe yazarlarından Zeynep Göğüş'ün bundan yaklaşık bir yıl evvel, "kendi içlerinde ticareti serbestleştirirken birbirlerine karşı kontrollü ticarete yönel"en blokların dışındakalanların "donakal"dığını söylemesi boşuna değil. Türkiye'nin AB eski temsilcisi Cem Duna da bu korkuyu "'GB'ne gidersek ne oluruz?'u bırakalım ve biraz da 'Gitmezsek ne oluruz?' diye düşünmeye başlayalım." şeklinde ifade etmişti.

Bütün bunlar, Türk tekelci burjuvazisi için AB ile şu veya bu düzeyde bütünleşmenin hayati önemde olduğunu ortaya koyuyor. Fakat bu konuda aralarında bir dizi görüş ayrılıkları ve çatışmalar da var. Bu ayrılık ve çatışmalar birleşme sürecinin nasıl gerçekleştirileceği, uyumun nasıl olacağı konularında cereyan etmektedir.

Birleşme sürecine ilişkin farklılıklara girmeden önce bir konuya daha değinmekte fayda var. O da, Türkiye'nin şimdiye kadar AB'ne katılan ülkeler arasında tam üye olmadan, yani birliğin karar mekanizmalarında yer almadan, sadece GB'ne girecek olan tek ülke olmasıdır. GB anlaşması, sadece ticari alanda gümrüklerin sıfırlanması demek olmayıp, aynı zamanda GB'ne bağlı ülkelerin üretim planları ve üçüncü ülkelere yönelik izlenecek ticaret rejimi konularında da birlik organlarında alınacak kararlara uygun davranmayı gerektiren bir anlaşma olduğundan dolayı, böylesi bir durum, AB içinde karar mekanizmalarını etkileyen, hatta yönlendiren Avrupalı emperyalistlere tam bir teslimiyet anlamına gelecektir. Fakat tam üye olup bu karar mekanizmalarında yer almak da aslında bundan farklı bir sonuç vermez. Zira karar organlarını etkilemek, alınacak kararları yönlendirmek iktisadi, siyasi ve askeri güç sorunudur. Ve bu güç de emperyalistlerde vardır. Örneğin Yunanistan'ın vetosu, bu ülke birliğin

Gümrük Birliği'nde Küçük ve Orta Büyüklükteki İşletmelerin Durumu

Orta ve küçük ölçekli işletmelerin GB'nden nasıl etkileneceği meselesine gelince, bu durum, bu tür firmaların ne tür bir üretimle iştigal ettiklerine bağlıdır. Tekel dışı sermaye olarak nitelendirebileceğimiz bu kesim içindeki, faaliyetlerini tekellere dayanarak, onlarla çok yoğun bir bağımlılık ilişkisi içinde, tekellerin fason üreticisi, yan mamul üreticisi (yan sanayi) ya da taşeronu vb. konumlarda faaliyette bulunanların, durumlarının sarsılması bir yana bağlı oldukları tekellerin GB ile birlikte iş kapasitelerinin artması sonucu daha da palazlanmaları mümkündür. Bu yeni durum, kuşkusuz üretimde standardizasyon ve kalite unsurlarını daha da öne çıkaracağından ve bu unsurları sağlamak emek verimliliği ve ileri teknolojiyle ilgili bulunduğundan dolayı, bu kesimin içinde de bu yeni ihtiyaçlara cevap verebilme çerçevesinde bir ayıklanma yaşanacaktır. Fakat asıl dökülmenin nispeten tekellerden bağımsız olarak faaliyette bulunan küçük ve orta ölçekli sınai, ticari işletmelerde olacağı da kesindir. Geri teknolojiyle, emek yoğun olarak çalışan ve işgücünün yoğun sömürüsüyle, vergi ve prim kaçırarak ayakta durabilen bu işletmelerin önemli bir kısmının çökeceği aşikardır. Mevcut imalat sanayi işletmelerinin %99.5'ini oluşturan, imalat sanayi istihdamının %50'sini karşılayan, buna karşılık üretilen katma değerin %30, ihracatın ise %8'ine sahip bulunan küçük ve orta büyüklükteki işletmelere biçilen rol, ekonomiden sorumlu Devlet Bakanı Aykon Doğan'ın deyişiyle "gümrük birliğinin koşullarını karşılamada başarılı oldukları ölçüde GB'nin imkanlarından faydalanabil"mektir. Yani batan batar, kalan bir avuç sağlar ise nasiplenir.

GB'nin Tarımsal Üretime Etkileri

Halihazırdaki durumuyla zaten perişan bir görünüm arzeden Türkiye tarımı, GB sonrasında yıkım tehlikesiyle karşı karşıya kalacaktır. Şu anda da ekonomik krizin vurduğu darbeyle gerileyen tarım sektörü, giderek hem daha çok üreticinin tarımsal üretimden çekildiği, hem de teknolojik yatırımın yapılmadığı, sermaye biriktirebilen kesimlerinin ise tarım yerine tarımdışı alanlarda yatırıma yöneldiği bir sektör durumundadır.

Şimdiye kadar uygulanan destekleme alımları, taban fiyatları, sübvansiyonlar gibi koruyucu araçların kriz politikalarıyla yavaş yavaş devreden çıkarılması tarım sektörünü zaten önemli ölçüde hırpalamıştır. GB ile birlikte bu süreç artarak devam edeceğinden dolayı, Türkiye tarımını bekleyen akibet daha iyi anlaşılır. Yıllardır, Ortak Tarım Politikası çerçevesinde üye ülkelerin tarım ve hayvancılık sektörlerinin geliştirilmesi için onmilyarlarca dolarlık kaynak ayıran ve bu sayede önemli bir gelişme kaydeden AB ülkelerinin karşısında Türkiye tarımı önemli bir darbe daha yiyecektir. Tarımda mülksüzleşme hızlanacak, mevcut üretim merkezileşerek daha az elde toplanmaya başlayacaktır. Ki bu, sanayide olduğu gibi tarımda da tekelleşmenin hızlanması demektir.

tam üyesi olmasına rağmen, hiçbir hayati konuda birliğin süreçlerini tıkayamaz. Türkiye'nin GB'ne katılımının Yunanistan vetosu nedeniyle gerçekleşmediği savı asılsızdır. Bu konuda AB'nin büyükbaşlarının Yunan vetosunu, Türkiye'den mali protokol, ticari ilişkilerin GB sonrası seyri, ticaret hacimleri vb. konularında koparmak istedikleri tavizleri alabilmek için bir değnek olarak kullanmaları söz konusudur.

GB ve giriş süreci konusunda burjuva politikacıları ve akademisyenleri arasında da bazı görüş farklılıkları bulunuyor. Bu farklı görüşler ise, esas olarak sermaye sınıfının şu veya bu kesiminin çıkarlarına karşılık gelmektedir. Bazılarına göre tam üye olmadan GB'ne katılmak Türkiye'yi AB'nin vesayetine sokacaktır. Bazılarına göreyse, tam üye olmak bu sonucu doğurur. İ.Ü. İktisat Fakültesi öğretim üyesi Prof. Erol Manisalı'ya göre, tam üye olmadan GB'ne katılan ülke "ulusal ekonomik ve ticari politika izleyemez". "Bu nedenle Türkiye, ya tam üyelik garantisi alarak GB'ne girmeli ya da Türkiye AB ile GB anlaşması değil, serbest ticaret bölgesi anlaşması imzalamalıdır." diyen Manisalı, birinci şıkkın imkansız olduğunu söyleyerek sermaye sınıfına ikinci şıkkı (serbest ticaret bölgesi anlaşması) önermektedir. Tekelci burjuvazinin radikal ideologlarından DYP milletvekili Coşkun Kırca ise, Türkiye'nin sosyal (nüfus, nüfus artış oranı) ve ekonomik (yüksek işsizlik, enflasyon) göstergelerinin zaten tam üyeliğe elverişli olmadığını belirtmekte, "Başka bölgelerde de (Kafkasya, Balkanlar, Kıbrıs, Orta Asya, Orta Doğu) siyasi ve iktisadi çok önemli çıkarları" olan Türkiye'nin bu çıkarlarının "AB ülkelerinin çıkarlarıyla her zaman uyuşmaya"bileceğini, bu nedenle pragmatik siyasetin uygulanması gerektiğini söylemektedir. Bu pragmatik siyaset de, ona göre, "ilk bakışta, Türkiye'nin Karadeniz Bölgesi'nde, Türk aleminde ve Orta Doğu'daki ticari çıkarları ve bu çıkarlarla bağlantılı olan siyasi çıkarları gözönünde tutulduğunda AB ile bir serbest ticaret bölgesi anlaşmasının yapılmasıdır. Eğer Türkiye'ye bu bölgelerdeki ülkeler karşısında ortak tarifeden ayrılan bazı uygulamalar yapma imkanı tanınırsa GB anlaşması da yapılabilir." Sonuç olarak Kırca, "Brüksel'de müzakeresi sonuçlanan metin" Türkiye'ye bu konuda bazı imkanlar verdiği için, pragmatik siyasetin şu aşamada GB anlaşmasını gerektirdiği sonucuna ulaşmıştır. Bunun başarılı olması için ise, Türkiye'nin güçlü olmadığı sektörlerde (örneğin otomotiv) Avrupalı ortakların ileri teknoloji transferine ağırlık vermeleri, enflasyonun düşürülmesi için vergi ve sosyal sigortalar reformunun gerçekleştirilmesi, özelleştirmenin hızlandırılması ve sendikaların ücret artışını verimliliğe bağlamaları, enflasyonu azdıracak istemlerde bulunmamaları gerektiğini söylüyor. Kırca'nın önerdiği bu tedbirler düşük ücret politikası, sosyal hakların tırpanlanması, devlet mülkiyetindeki üretim araçlarının sermaye sınıfına peşkeş çekilmesi, vergi ve sigorta yükümlülüklerinin azaltılması yollarıyla tekelci sermayenin sermaye birikiminin önündeki engellerin kaldırılmasına yöneliktir.

Tüm bu tartışmalarda ve özellikle Kırca'nın tahlillerinde tekelci burjuvazinin kaygılarını ve bu kaygıların giderilme yollarını açık ve net olarak görmekteyiz. Tekelci sermaye bir yandan bu temel konularda işçi sınıfı ve emekçilere saldırı politikalarında fikir birliği içindeyken, diğer yandan birleşme süreci konusunda kendi özel durumlarından kaynaklanan farklı eğilimlere sahiptirler. Şu anki 4.5 milyar dolarlık ihracat kapasitesi, GB sonrasında kotaların kalkmasıyla 10-13 milyar dolara çıkacağı varsayılan tekstil sektörüne hakim tekeller bu birliğin bir an önce gerçekleştirilmesini istemektedirler. Dünyada yıllık ciroları 100 milyon markı geçen 430 tekstil firması arasında bulunan Bossa (348 milyon markla 136'ncı), Kordsa (275 milyon markla 179'uncu) ve Yünsa (161 milyon markla 299'uncu) gibi şirketlerin sahibi Sabancı Holding bunların başında geliyor. Tekstil sektöründe önemli bir yere sahip olmasının yanısıra otomobil lastiği, otomotiv ve yan sanayileri alanında da ileri teknolojiye sahip Japon tekelleriyle kurduğu ortaklıklar sayesinde GB sonrası Avrupa'da rekabet olanağının daha yüksek olacağını düşünen bu sermaye grubu, GB'nde rakiplerine göre avantajlı olacağını hesabetmektedir.

Sınai yatırımlarının belkemiği beyaz eşya ve otomotive, yani teknik olarak daha geri olan ve dolayısıyla rekabet gücü daha düşük bulunan bu sektörlere dayanan Koç Holding sözcüleri ise, GB gerçekleşmeden gerekli tedbirlerin alınması için devleti uyarıyorlar. Devletin "pahalı" buldukları elektrik, su ve işçilik giderlerini düşürmesini, vergi yüklerinin kaldırılmasını istiyorlar. Bu istemlere elektronik, ilaç, demir-çelik sektöründeki tekeller de katılıyorlar.

Bütün bunlar, GB'ne geçişte tekeller için gerekli koşulların hazırlanması için devletin yardıma çağırılması meselenin bir yanı. Bunun yanısıra Avrupalı uluslararası tekellerle ortaklık kurmuş, onların patenti ve lisansı ile üretim yapan Türk sermaye gruplarının üretim teknolojisini yenileme, önümüzdeki süreçte pazar alanlarını garantileme konusunda yabancı ortaklarıyla bir dizi ilişkiler geliştirdiklerini, anlaşmalar yaptıklarını da görmekteyiz. Örneğin GB'nden olumsuz etkileneceği söylenen otomotiv sektöründe iç pazarın önemli bir kısmını elinde tutan Koç Holding'e bağlı TOFAŞ, yeni dönemin gereklerine uygun bir yönelime girmektedir. "İtalyan Fiat ile Koç grubunun yaptığı görüşmelerden sonra Tempra marka otomobillerin sadece Türkiye'de üretilmesi ve tüm Avrupa'nın ihtiyacının Türkiye'den karşılanması için anlaşma sağlan"mıştır. Bu anlaşmayla TOFAŞ, Mart 1995'ten itibaren hergün 250 Tempra'yı Avrupa'ya ihraç edecektir. İhracat ve pazar sorununu emperyalist ortağıyla yaptığı anlaşmalarla aşmaya çalışırken, yine "çevre kirliliğini en aza indirmek için" hem Tempra'ları hem de diğer modelleri katalizörlü ve enjeksiyonlu üretmeye başlayarak teknoloji alanında da rekabette geri kalmamanın yollarını aramaktadır. Bu eğilim OYAK-Renault'da da mevcuttur, bu tekelin de bu tür girişimleri vardır. OYAK-Renault ile Fransız Renault arasında varılan anlaşmaya göre, şu anda İspanya, Fransa, Arjantin ve Türkiye'de üretilen Renault 19 Europa modelinin üretimine Avrupa'da son verilecek ve bu modelin üretimi ve dünya pazarlarına ihracı sadece OYAK-Renault'ya bırakılacak. Yani bir yandan geçiş sürecinde devlet eliyle işçi ve emekçilerden kendisine mümkün olduğu kadar fazla kaynak transferini zorlarken, diğer yandan emperyalist efendileriyle yaptıkları anlaşmalarla pazar ve teknoloji sorunlarını aşmaya çalışmaktadırlar.

Tekelci sermaye kesiminde geçişten sonra yaşanması muhtemel bir başka durum da, rekabette zorlanacak Türk tekellerinin yabancı tekellerle birleşmeleri, popüler deyimiyle "evlenmeleri" olacaktır. Zaten yerli tekellerde yabancı sermayenin önemli oranda hisseleri vardır. Bu dönemde ise görülen şey emperyalist tekellerin bu hisselerinin artırılmasıdır. Örneğin TOFAŞ Oto Fabrikası ve TOFAŞ Oto Ticaret şirketlerindeki Fiat Auto'nun hisselerinin eşitlenmesi çerçevesinde %3,6 ve %11,5 oranındaki hisseler Fiat'a satılmış, böylece TOFAŞ'taki Koç ve Fiat hisseleri eşitlenerek %37,8 olmuştur. Diğer bir örnek, Alarko Holding'in ağır sanayi makinaları üreten şirketi Alamsaş'a, "dünyanın en büyük mühendislik şirketi" İsveç'li Asea Brown Boveri (ABB)'nin (%65 hissesiyle) ortak olmasıdır. Diğerlerinin de bunları izleyeceğinden kuşku duyulmamalıdır. ●

GB'nin İşçi Sınıfı ve Emekçilere Etkisi

Sermaye sınıfının sermaye birikiminin önündeki engelleri kaldırmak ya da bu birikimi hızlandırmak için uyguladığı her politika, emperyalist merkezler tarafından belirlenmek ve işçi sınıfı ile emekçilere karşı bir saldırı olmak zorundadır. Sermaye sınıfının karlarını garantiye alıp azamileştirmeye yönelik her politika, işçi sınıfına yönelik bir saldırı politikasıdır. Bu saldırgan özü, Türk burjuvazisinin emperyalistlerle bütünleşmede bir üst adım olan GB politikasında da görmek mümkündür.

1) GB, her şeyden önce Türkiye'nin yıllık 3.5 milyar dolar (140 trilyon TL) tutarındaki gümrük vergilerinden vazgeçmesi demektir. Ayrıca ithalatta yaşanacak patlama ile dış ticaret açığı da olağanüstü boyutlara ulaşacaktır. Bütçenin her yıl büyük açıklar verdiği, dış ticaretin aleyhte olduğu, ekonominin ciddi bir mali kriz içinde bulunduğu ve ancak borçla ayakta durabildiği koşullarda sermaye devleti bu kadar büyük bir kaynaktan yoksun kalmayı göze alamayacaktır. Bu nedenle açığı kapatmak için işçi ve emekçilerin cebine el atarak, kaybını onları daha da yoksullaştırarak karşılayacaktır. Bunun da en klasik yöntemi vergilerdir. Zaten halihazırda vergilerin %84'ünü karşılayan "ücretliler" üzerindeki bu yük daha da artacaktır. TİSK'in kuruluşunun 32. yıldönümünde yaptığı konuşmasında, başkan Refik Baydur'un diğer taleplerin yanısıra "vergi reformu"ndan da bahsetmesi, kapitalistlerin vergilerinin düşürülmesi, "ücretliler"in vergi yükünün ise artırılması anlamına geliyor. Bu ülkede en çok "reform" gören alan her halde vergi olsa gerek. Çünkü bu yol işçi sınıfından sermaye sınıfına gelir aktarmanın en klasik yollarından biridir.

2) GB'nin işçi sınıfı açısından yaratacağı olumsuz sonuçlardan bir diğeri de işsizlik olacaktır. Birincisi Avrupalı tekellerle rekabet edemeyen işletmeler kapanacağı, ikincisi geride kalanların rekabete dayanmak için aynı ya da daha çok işi daha az sayıda işçi ile yapmaya çalışacağı için işsizlik büyük boyutlara ulaşacaktır. Öte yandan, mevcut karlı işletmeleri alacak olan yabancı tekellerin ilk olarak tensikata başvuracak olması da bu saldırıyı derinleştirecektir.

3) Birliğin gerçekleşmesiyle hem yerli şirketler rekabet edebilmek için düşük ücret ve çok çalıştırma politikasını iyice derinleştirecekler, hem de sermaye devleti yabancı sermayenin "teşviki" amacıyla ücretlere yönelik saldırıyı artıracaktır. TİSK Genel Sekreteri Kubilay Atasayar, ücretlerin bugünkü geri düzeyini de yeterli bulmamakta ve "toplu sözleşmeli kesim" diye nitelendirdiği sendikalı işçilerbakımından ücretlerin önemli ölçüde yükseldiğinden bahisle, "yüksek oranlı işgücü maliyeti, rekabet piyasasında bizim başlıca sıkıntılarımızdan biridir" demektedir. Kapitalistlerin sözcüsü, bu sözlerle hedefi de göstermektedir: "Toplu sözleşmeli kesim", yani sendikalı işçiler ve sınıfın sendikalaşma hakkı.

4) Sermaye sınıfı, tüm bu saldırılara karşı işçi sınıfının silahsız bırakılmasını da amaçlamakta ve ilk elde sendikal örgütlenmeye yönelmektedir. Bu sendikasızlaştırma saldırısı, bir yandan mevcut sendikalı işçi sayısını azaltmak, bir yandan yeni sendikalaşma hareketlerini ezmek ve diğer yandan da bizzat sendikal hakkın kendisini hedef alan saldırılar şeklinde cereyan etmektedir.

5) GB sonrasında fiyatların genel seviyesinde büyük artışlar olacaktır. Bu süreci daha önce geçirmiş olan İspanya, Meksika gibi ülkelerin yaşadıkları, Türkiye'nin geleceğine tutulan bir aynadır.

6) GB anlaşmasının toplumda genel bir kabul görmesini sağlamak için, bu sürecin Türkiye'de "demokratikleşme"nin de önünü açacağı vaat ediliyor. Burjuva politikacılar ve yazarları, bu savlarını desteklemek için de, AB tarafından Türkiye'deki "insan hakları ihlalleri" vb. nin son bulması ve demokratik adımların atılmasının GB için şart koşulduğunu belirtiyorlar.

Önce şunu söyleyelim. AB'nin GB anlaşmasını Türkiye'de "demokrasi" konusundaki iyileştirmelere bağladığı palavradır. Üçü de Avrupalı olan Portekiz, İspanya ve Yunanistan'ın askeri diktatörlüklerle yönetildikleri dönemleri AB ile ilişkilerde balayı yaşadıkları bir dönem olmuştur. Zira emperyalistler için önemli olan "demokrasi" değil, sömürücü çıkarlarının garantiye alınmış olmasıdır.

GB ile girilecek süreçte, işçi sınıfının karşılaşacağı saldırıların boyutunu yukarıda ortaya koyduk. Bu saldırıların, işçi sınıfı ve emekçiler tarafından sessizce kabul edilmeyeceği muhakkaktır. Bu durumda sermaye devleti de, işçi sınıfı ve emekçiler cephesinde gelişecek muhalefet ve mücadele karşısında baskı aygıtını tahkim etme, terörün dozunu artırma yoluna başvuracaktır. Yani GB ile birlikte yaşanacak şey, bırakalım "demokrasi"nin gelmesini, diktatörlüğün pekiştirilmesi olacaktır. İşçi sınıfı, demokratik haklarını emperyalist soyguncuların onayı veya icazetiyle değil, ancak sermaye diktatörlüğüne karşı yürüteceği sınıf mücadelesiyle kazanabilir, kazandıklarını koruyabilir.

GB'nin sınıfa yönelik saldırgan yüzünü böylece sergilediğimizde, sermayenin demagog sözcülerinin "GB ile birlikte halkımız ucuz ve kaliteli mal alabilecektir" sözlerinin kofluğu daha net anlaşılacaktır. Bir kere, Avrupalı emperyalistlerin göz diktiği Türkiye pazarındaki hedef tüketici kitlesi işçi ve emekçiler değildir. AB Komisyonu'nun Türkiye temsilcisi Michael Lake, "Türkiye'nin genişleyen ve önemli güçte bir orta sınıf pazarı vardır. GB bu pazara daha geniş ürün seçme olanağı sağlayacaktır." diyerek, "kaliteli ve ucuz" malları kimlerin almasını hedeflediklerini açıkça ortaya koymaktadır. Bu tabloda işçi ve emekçilere yer yoktur. Onlara biçilen rol, Türk burjuvazisinin rekabete dayanması için, karlarını katlamaları için, "yabancı sermayeyi çekmek" için, şunun için-bunun için, ama her zaman düşük ücretle, mümkün olduğu kadar çok çalışmak; bunun karşılığında ise "ucuz ve kaliteli" Avrupa mallarını değil, makarna ve çorba tüketmektir.

Tüm bu toplam tablo, sermaye sınıfının, kendi geleceğini garantiye almak için uluslararası emperyalist burjuvaziyle daha da bütünleşmek, onun bir ajanı haline gelmek doğrultusunda attığı adımlar karşısında işçi sınıfının ve emekçilerin ne yapması gerektiğini de bütün açıklığıyla ortaya koymaktadır. Bu da, kapitalizmin her türlü saldırısına karşı, onu o yönden geriletmeye yönelik her kısmi mücadeleyi, ücret, sendikal ve politik örgütlenme, iş, güvenlik vb. mücadelelerinin tek bir stratejik mücadele hedefine bağlanması zorunluluğudur. "Emperyalizme, mali sermayenin ekonomik politikasına proletaryanın vereceği karşılık, sosyalizm olabilir. Proleter siyasetin amacı, kapitalizmin yok edilmesi yoluyla rekabetin tamamen ortadan kaldırılmasıdır."

Sosyal Demokrasi: Krizden çıkış a

Türkiye'deki sosyal demokrat akım, Avrupa'daki hemcinslerine göre farklı bir gelişim sürecinin ürünü olarak şekillenmiştir. Peki bu durum tek başına, Türkiye'deki sosyal demokrat akımın gerçek anlamda sosyal demokrat olmadığını gösterir mi? Ya da sosyal demokrat olmayı belirleyen nedir? Nereden gelindiği mi, yoksa nereye gelindiği mi? Soruna bu soru çerçevesinde yaklaşıldığında, gerek Avrupa sosyal demokrasisinin, gerekse Türkiye sosyal demokrasisinin tarihleri, bu eksen üzerinden analiz edildiğinde, yukarıda ifade edilmeye çalışılan yaklaşımın nesnel dayanaklardan yoksun olduğunu görmek de zor olmayacaktır. Avrupa sosyal demokrasisi ile Türkiye sosyal demokrasisinin "çağdaş sosyal demokrasi" ortak zeminine, ters yönlerden çıkarak ulaşmış olmaları, elbette ki belli özgünlüklere ve farklılıklara neden olmuştur. Ama bu farklılıklar, işin özünde aynı ortak zemine ulaşmış bulundukları gerçeğini değiştirmez.

Daha önceki yazılarımızda belirttiğimiz gibi, '70'li yıllara gelindiğinde, sosyal demokrasinin savaş sonrasındaki iyi talihi artık tersine dönmeye başlamış, sosyal demokrasi, etkileri bugüne kadar uzanan bir siyasi kimlik bunalımıyla yüzyüze kalmıştı. Onun savaş sonrasındaki "iyi talihi"nin arkasındaki nesnel etmenler kapitalizminin istikrarlı bir büyüme süreci içinde olması, bu büyüme sürecinin iç pazara dönük bir birikim tarzıyla elele yürümesi ve mevcut sınıf dengeleriydi. '70'li yıllardan '90'lı yıllara kadar uzanan dönemde, yukarıda sayılan bütün bu nesnel etmenler tümüyle farklılaştı.

'70-80 arası dönemde, sosyal demokrasinin beşiği sayılan Kuzeybatı Avrupa'da, sosyal demokrat partilerin ciddi bir gerileme ve krizine tanık olundu. İngiltere'de Callaghan, Batı Almanya'da Schmit hükümetleri, değişen bu nesnel etmenlerin soğuk yüzüyle ilk kez yüzyüze gelen sosyal demokrat hükümetler oldular. Ve tarihsel olarak kendileriyle ilişkindirdikleri uygulamaların tam tersi yönünde politikalar uygulamak zorunda kaldılar. Kamu harcamalarını kıstılar, "refah" hizmetlerini budadılar, işsizliği arttıran kriz politikalarına yöneldiler. Tüm bunların sonucunda, bu partilerde hızlı bir erozyon yaşandı. Yerlerini kısa sürede muhafazakar hükümetlere terkettiler. Böylece sosyal demokrasinin krizi, kimlik bunalımı sorunu gündeme gelmiş oldu. Bu anlamdaki ilk tartışmalar da bu süreçte başladı. Ne var ki, o tarihlerde sorun henüz bugünkü boyutlarına ulaşmamıştı. Üstelik aynı dönemde, sosyal demokrasiyi teselli eden başka bazı gelişmeler de yaşanıyordu. Sosyal demokrasi, beşiği olan Kuzeybatı Avrupa'da ciddi bir güç kaybına uğrarken, tarihi boyunca hep son derece güçsüz olduğu Güney Avrupa'da, ilk kezciddi bir yükseliş içine giriyordu. Haziran '81'de Fransa'da, Ekim '81'de Yunanistan'da, bir yıl sonra, Ekim '82'de İspanya'da ve Nisan '83'te de İtalya ve Portekiz'de sosyal demokratlar birbiri peşi sıra hükümet partisi oluyorlardı. Güney Avrupa'daki bu parlak yükseliş, kısa süre için de olsa, sosyal demokrasi saflarında bir heyecan ve umut kaynağı oluyordu. Kimlik bunalımı tartışmaları ve bu yöndeki arayışlar da bu gelişmeye bağlı olarak kısa bir mola veriyordu. Ne var ki bu, gerçekten de son derece kısa süren bir heyecan ve umut fırtınası oldu. Güney Avrupa'daki sosyal demokrat partilerin iktidara geldikleri dönem, uluslararası kapitalizmin krizinin iyice derinleşmeye başladığı, istikrarlı büyüme dönemlerinin artık geride kaldığı bir dönemdi. Bu koşullarda iktidara gelen sosyal demokrat partiler, hızla bu umudu bir hayal kırıklığına dönüştürdüler. Fransa'da Sosyalist Parti iktidarı, kısa süre için eski tarz sosyal demokrat politikaları uygulamaya çalıştı. Ne var ki, kriz koşullarında uygulanan bu politikaların sonucu kapitalist ekonomideki krizi daha da derinleştirmek oldu. Ardından ise, bu parti de, sosyal harcamaları azaltan, ücretlere ve sendikal örgütlülüklere saldıran, işsizliği artıran politikaların, kısacası, tekelci burjuvazinin kriz politikalarının uygulayıcılığına soyundu. Sonraki dönemde, Güney Avrupa'nın diğer sosyal demokrat hükümetleri ise, Fransa'daki Sosyalist Parti deneyiminden dersler çıkararak, daha baştan itibaren tekelci burjuvazinin kriz politikalarının uygulayıcılığı yolunu izlediler.

Güney Avrupa'daki sosyal demokrat hükümet deneyimlerinin de bir hayal kırıklığı yaratarak sona ermesinden sonra sosyal demokrasi, uluslararası planda yaşadığı kimlik bunalımını daha açıktan kabul eder oldu. İçinde bulunduğu krizi aşmaya yönelik alternatif politikalar geliştirmeye yöneldi. Bu alternatif arayışı, Brandt raporları olarak adlandırılan belgelerde somutlandı. Burada önerilen, klasik sosyal demokrat politikaları uluslararası planda yeniden üretmeye dönük neo-Keynesyan politikalardı. Krize dönük yeni sağ politikalar, az gelişmiş ülkelerdeki ekonomik yapıyı dış rekabete yönelterek, emperyalist ülkelerin bu ülkelerden alacaklarını tahsile dayalı bir politikaydı. Bununla amaçlanan, uluslararası tekellerin karlılık oranlarındaki düşüşü frenlemekti. Ama bu politikalar azgelişmiş ülkelerin iç talebinin daralması sonucunu doğuruyordu. Sosyal demokratlar ise bu politika yerine, azgelişmiş ülkelerin iç pazarını genişletmeye ve canlandırmaya yönelik politikalar öneriyorlardı. Böylece uluslararası tekellerin pazar sorununun çözüleceği iddia ediliyordu. Azgelişmiş ülkelerin iç pazarını genişletmenin yolu olarak da, bu ülkelere bu amaçla kaynak aktarını yapılmasını, silahlanma harcamalarından kısılarak bu kaynakların bu ülkelerdeki pazarı canlandırmak amacıyla kullanılmasını vb. savunuyorlardı. Sosyal demokratlar, bu alternatifle aynı zamanda, az gelişmiş ülkelerdeki ABD hegemonyasının kırılmasını ve Avrupa emperyalizminin bu ülkelerdeki etkinliğinin arttırılmasını sağlamayı da hedefliyordu.

Sonuçta bu alternatif politika önerileri de sonuçsuz kaldı; sonuçsuz kalmak zorundaydı. Zira, ne ABD hegemonyasını bir çırpıda geriletmek, ne azgelişmiş ülkelere verdiği borçları geriye döndürmekte zorlanan uluslararası kapitalizmin, en azından kısa vadede bu ülkelere pazarı canlandırmak amacıyla yeni kaynaklar aktarması, ne de krizi atlatmak amacıyla özel bir biçimde tırmandırılan silahlanmanın kısılması mümkündü.

Kendi varlığını korumaya dönük bu girişimlerin de sonuçsuz kalması nedeniyle, sosyal demokrasi açısından, kendi önünde duran tek istikametli yol üzerinde yürümekten başka yapacak birşey kalmamıştı. Bu tek istikametli yol, tekelci burjuvazinin, sosyal demokrat politikalara herhangi bir alan açmayan kriz programıydı. Sosyal demokratlar ilk başlarda, "Keynesçi yöntem ve alışkanlıkları bir süre için askıya almak zorundayız", dediler. "Yeterli kaynak yaratılmadıkça, karlılık arttırılmadıkça sosyal hizmetleri geliştirmek de, gelir adaletini arttırmak da mümkün değildir. Sosyal demokrasi şimdiye kadar olduğu gibi, yalnızca ve temelde paylaşımcı politikalar üretmemelidir, üretimi arttırarak ekonomiyi dış rekabette etkin hale getirerek pastayı daha da büyütmelidir. Ancak bu koşullar sağlandığında yeniden bölüşümcü politikalar uygulamak mümkün olacaktır", dediler. Ne var ki, kriz

ışları ve gelecek sorunu

uzadıkça sosyal demokratlar, "Bölüşümcü politikaları bir süre için askıya almalıyız" diyerek başladıkları bu serüvene, daha sonraları "çok uzun süre askıya almalıyız" diyerek devam ettiler. Çok uzun süre askıya aldıkça da daha fazla ve daha hızlı bir biçimde kan kaybetmeye başladılar. Yaşadıkları siyasal kimlik krizi çok daha derinleşti. Derinleşen bu kimlik krizini bölüşümcü politikalar üzerinden aşma imkanları daraldıkça, kendilerine yeni bir kimlik ve yeni bir taban arayışına yönelmeye başladılar.

Bu yeni kimlik arayışının öncülüğünü ise, bugün özellikle İngiliz İşçi Partisi ve Alman Sosyal Demokrat Partisi yapmaktadır. İngiliz İşçi Partisinde Smith döneminde belirginleşmeye başlayan bu süreç, şimdiki parti başkanı Tony Blair döneminde iyice netleşmiş durumdadır. SPD içinde ise bu eğilimler Doğu Avrupa'da yaşanan çöküşün ardından iyice su yüzüne çıkmaya başlamış ve giderek partide hakim bir çizgi durumuna gelmiştir. Sosyalizmin öldüğü, proletaryanın tarihe karıştığı ve geleceğin artık proletaryanın elinde değil, beyaz yakalılar ve "yeni orta sınıf"ta olduğu vb. bu partilerde bugün en çok duyulan ideolojik temalardır. Bu partiler tarafından, krizden kurtulabilmesi için sosyal demokrasinin sendikalarla bağını gevşetmesi, ortak mülkiyet vb. argümanları tümüyle terketmesi ve orta sınıflara daha fazla yaslanması gerektiği savunulmaktadır. Bu yaklaşıma bağlı olarak, devletçilik, ekonomik müdahalecilik ve gelirin yeniden dağıtımı ile ilgili maddeleri teker teker programlarından çıkarmaya başladılar. Politikaların sınıfsal ayrımlar üzerine inşa edilmemesi, din, milliyet, ahlaki değerler vb. geleneksel değerlere daha fazla sahip çıkılması, piyasa ekonomisinin egemenliğinin kesin bir kabulü, (sosyal) devletin küçültülmesi, işsizlik harcamaları başta olmak üzere tüm sosyal harcamaların kısılması, devletin militarist karakterini pekiştirmek vb. bu partilerin yöneldiği yeni "kimlik"in belirleyici özellikleri arasındadır.

Bu yeni yöneliş, sosyal demokrat partileri tekelci burjuvazinin daha liberal görünümlü partileri haline getirmeyi hedeflemektedir. "Kimlik bunalımı" bu şekilde aşılmak istenmektedir. Bu yönelimin sosyal demokrasiyi, en azından kriz koşullarında bunalımından çıkaramayacağı (ve çıkaramadığı) açıktır. Ama, bu yönelişin yine de büyük bir siyasal anlamı vardır. Bu yöneliş, istikrarlı kapitalist gelişme sürecine girildiği dönemden sonra bile, sosyal demokrat partiler içinde eski tarz politikalara artık geri dönülmemesi doğrultusunda güçlü bir eğilime işaret etmektedir.

Peki, bu söylenilenler sosyal demokrasinin geçmişte doldurduğu politika kulvarının, gelecekte bütünüyle boşalacağı anlamına mı gelir? Sosyal demokrasinin bıraktığı bu boşluğu başka akımlar doldurmayacak mıdır? Sosyal demokrasinin ortaya çıkmasını ve etkin bir güç haline gelmesini sağlayan nesnel toplumsal-politik etmenleri yukarıda sıralamıştık. Yineleyecek olursak, bu etmenler, kapitalizmin istikrarlı bir gelişme süreci yaşaması, birikim sürecinde iç-ulusal pazarın belirli bir önem taşıması, güçlü bir devrimci işçi hareketinin ve sosyalizmin doğurduğu kuvvetli bir basıncın varlığıdır. Bu açıdan ilk iki etmen son derece belirleyici bir öneme sahip olmakla beraber, kendi başlarına sosyal demokrat partilerin varlığı için yeterli değildir. Nitekim, ABD ve Japonya gibi ülkelerde sosyal demokrasinin hiçbir zaman ciddi bir politik akım haline gelememiş olması, bu ülkelerde örgütlülük ve politikleşme düzeyi ile iktidarı zorlayan bir devrimci işçi hareketliliğinin mevcut olmamasıyla yakından ilgilidir. Dolayısıyla güçlü politik bir

Türkiye'de sosyal demokrasi, "Devrimci işçi hareketine, devrimci ve komünist akımlara set çekme" olarak tanımlanabilecek kendi politik misyonu konusunda, daha ilk doğum günlerinde bile büyük bir bilinç açıklığına sahip olabilmiştir. Türkiye sosyal demokrasisinin Avrupalı kardeşlerine göre eksikliği ve dezavantajı geç doğmuş olmasında değil, ama, azgelişmiş kapitalizmin istikrarsız koşullarındadır.

devrimci işçi hareketliliğinin şekillenmemesi ve sosyalizmin uluslararası planda yaşadığı köklü mevzi kaybının sürmesi koşullarında, kapitalizmin salt istikrarlı bir büyüme sürecine girmesiyle eski tarz bir sosyal demokrat yükselişin yaşanacağını düşünmek hatalı olur.

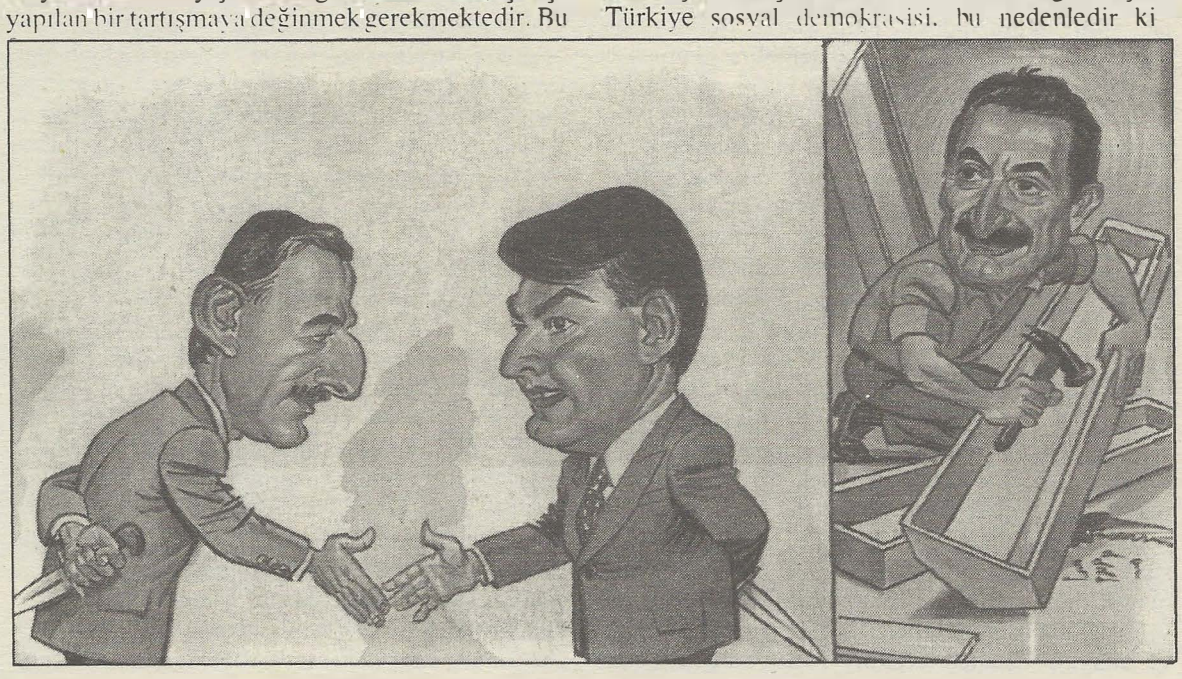
Ne var ki, gelişkin bir işçi hareketliliğinin ortaya çıkması koşullarında, sosyalizm tehdidinin yeniden güncelleşmeye başlaması durumunda, kuşkusuz ki sosyal demokrat politikalar için yeniden bir alan açılması ve bu akımın yeniden güç kazanması olasılığı da vardır. Bu koşullarda ortaya çıkan boşluk şu ya da bu biçimde doldurulacaktır. Avrupa sözkonusu olduğunda, bu boşluğu doldurmaya aday kesimler şimdiden mevcuttur. Geçmişte "Avrupa komünizmi"nin temsilcisi olan partiler bunlara örnek olarak verilebilir. Bu partiler daha şimdiden sosyal demokrat partilerin terketmeye başladıkları çizgiyi sahiplenmeye başladılar bile.

Türkiye Sosyal Demokrasisi: Arayışlar ve Gelecek

Türkiye'deki sosyal demokrat akımın krizi aşmaya dönük arayışlarına girmeden önce, çokça yapılan bir tartışmaya değinmek gerekmektedir. Bu tartışma, krizden çıkış için önerilen alternatiflerden birinin taşıdığı siyasal anlam ve değeri ortaya koyabilmek açısından da yararlı ve gereklidir. Tartışmanın özü, kısaca, "Türkiye'deki sosyal demokrat akım gerçek anlamda sosyal demokrat mıdır?" sorusuyla formüle edilebilir. Sosyal demokrasinin krizine ilişkin yapılan tartışmalarda, çok çeşitli çevrelerce ileri sürülen bir görüş de, Türkiye'deki sosyal demokrat hareketin gerçek anlamda sosyal demokrat olmadığı için krize düştüğü, dolayısıyla, krizden kurtulmasının yolunun da gerçek anlamda sosyal demokrat bir akım haline dönüşmesiyle mümkün olabileceğidir. Bu yaklaşımın temel argümanları, Avrupa sosyal demokrasisinin marksist kökenden kaynaklanması, buna karşın, Türkiye sosyal demokrasisinin kemalist kökenden gelmesidir. Ve aynı gerçeğin sınıfsal düzlemdeki yansısı olarak, Avrupa sosyal demokrasisinin bir işçi hareketi olarak şekillenmesine karşın, Türkiye sosyal demokrasisinin burjuvazi içinde, üstelik de devlet iktidarını elinde tutan burjuva sınıfları içinde şekillenmiş olmasıdır.

Gerçekten de Türkiye'deki sosyal demokrat akım, Avrupa'daki hemcinslerine göre farklı bir gelişim sürecinin ürünü olarak şekillenmiştir. Peki bu durum tek başına, Türkiye'deki sosyal demokrat akımın gerçek anlamda sosyal demokrat olmadığını gösterir mi? Ya da sosyal demokrat olmayı belirleyen nedir? Nereden gelindiği mi, yoksa nereye gelindiği mi?

Soruna bu soru çerçevesinde yaklaşıldığında, gerek Avrupa sosyal demokrasisinin, gerekse Türkiye sosyal demokrasisinin tarihleri, bu eksen üzerinden analiz edildiğinde, yukarıda ifade edilmeye çalışılan yaklaşımın nesnel dayanaklardan yoksun olduğunu görmek de zor olmayacaktır. Avrupa sosyal demokrasisi ile Türkiye sosyal demokrasisinin "çağdaş sosyal demokrasi" ortak zeminine, ters yönlerden çıkarak ulaşmış olmaları, elbette ki belli özgünlüklere ve farklılıklara neden olmuştur. Ama bu farklılıklar, işin özünde aynı ortak zemine ulaşmış bulundukları gerçeğini değiştirmez. Üstelik soruna sosyal demokrasinin kendi penceresinden bakıldığında, bu farklı gelişme süreci, eşitsiz gelişme yasasının mantığına bağlı olarak, sonradan gelenin ideolojik-politik bakımdan daha hazırlıklı, daha arınmış ve bilinçli olması sonucunu da doğurmuştur. Türkiye sosyal demokrasisi, bu nedenledir ki

Kapitalist krizin uzunluğu ve derinliği oranında sosyal demokrasinin kan kaybı da krize koşut olarak, artarak sürecek, değil tek bir partide bütünleşmek, yeni bölünmeler de ardı ardına gelecektir.

"Devrimci işçi hareketine, devrimci ve komünist akımlara set çekme" olarak tanımlanabilecek kendi politik misyonu konusunda, daha ilk doğum günlerinde bile büyük bir bilinç açıklığına sahip olabilmiştir. Türkiye sosyal demokrasisinin Avrupalı kardeşlerine göre eksikliği ve dezavantajı burada değil, ama, azgelişmiş kapitalizmin istikrarsız koşullarındadır. O, bu nesnel neden dolayısıyla tarihinin hiçbir döneminde "bölüşümcü" politikalar uygulayabilmek açısından fazla bir hareket alanına sahip olamamıştır. Bu nedene bağlı olarak da, işçi sınıfını denetleme fonksiyonunu hem kalıcı kılamamış, hem de işçi sınıfıyla bağlarını kurumsallaştırmakta yeterince başarılı olamamıştır.

Avrupa sosyal demokrasisi ise, gerek işçi sınıfı hareketi içerisinden çıkmış olmanın, gerekse -ve daha önemli olarak- gelişmiş bir kapitalist ekonomi koşullarında iş görmenin sağladığı avantajlarla, işçi sınıfının geniş kitlesini denetleyebilmek, bu denetimi kurumsal-örgütsel biçimler altında gerçekleştirebilmek açısından çok daha şanslı bir pozisyondaydı. Ama bu, Avrupa sosyal demokrasisinin, reformist de olsa bir işçi hareketi olduğu anlamına gelmez. Aksine, "çağdaş" sosyal demokrasiye geçiş süreci, sosyal demokrasi açısından, bir işçi hareketi olmaktan çıkarak bir burjuva akımı haline gelme sürecidir. Bu evrimin kökleri çok eskiye dayanmakla beraber, bunun kesin bir biçim alması iki emperyalist savaş arası döneme, özellikle de ikinci emperyalist savaşı izleyen yıllara rastlar. Bu süreç, sosyal demokrasi için hem marksist köken konusunda, hem de sınıf hareketi olmak sorununda yaşanan köklü bir reddiye ile dönüşüme denk düşer.

Geçmiş dönemlerde işçi sınıfı partisi olduğunu ifade eden ve gerçekten de öyle olan bu partiler, bu yıllardan sonra "bütün çalışanların partisi" olduklarını (Avusturya İşçi Partisi), "bütün halkın partisi" olduklarını (Alman Sosyal Demokrat Partisi), "... program hedeflerini benimseyen her vatandaşın üye olabileceği" bir parti olduklarını (İsveç Sosyal Demokrat Partisi) belirtmeye başlamışlar ve gerçekten de sınıfsal planda da buna uygun bir dönüşüm yaşamışlardır. Orta sınıf oylarına talip olma ile başlayan süreç giderek bu sınıftan gelenlerin bu partilerde egemenlik kurması ile sonuçlanmıştır. Bu değişim sürecini rakamsal verilerle ifade edecek olursak: örneğin, SPD içerisinde mavi yakalı işçilerin oranı 1905-6 arasında %90 iken, 1930'da bu rakam %75'e, 1958'de %55'e ve nihayet 1982'de % 21'5'e gerilemiştir. Fransız Sosyalist Partisi içinde işçilerin payı 1955'te %44 iken, 1973'te bu oran %19'a düşmüştür. İşletme sahibi olanlarla serbest meslek sahibi olanların oranı ise aynı dönemde %5'ten %20'ye yükselmiştir. Sosyal demokrat partilerin yönetici kademelerine, parlamento gruplarına doğru çıkıldıkça orta ve üst sınıf ağırlığı çok daha büyük ölçülere ulaşmaktadır. Örneğin, Hollanda'da sosyal demokrat partinin 1978 kongresine katılan delegelerin %90'ı orta ve yukarı sınıf kökenlidir. (Rakamları aktaran Ergin Yıldızoğlu, 24 Kasım '94 tarihli *Cumhuriyet* gazetesi)

Dolayısıyla, Avrupa sosyal demokrasisinin bir işçi sınıfı akımı olduğu, parti olarak işçi sınıfına dayandığı, Türkiye'deki sosyal demokrat akımın ise bu özelliklere sahip olmayan bir burjuva akımı ve orta sınıf partisi olduğu görüşü, Avrupa sosyal demokrasisini tanımlayan bölümleri açısından tümüyle gerçek dışıdır. Türkiye sosyal demokrasisinin başlangıçtan itibaren daha saf bir orta burjuva akımı olması, bir eksikliğe işaret etmek bir yana, tersine, Türk sosyal demokrasisinin, sosyal demokrat akımın "olgun" bir temsilcisi olarak doğduğunu gösterir. Sorun burada değildir. Zira, "çağdaş" sosyal demokrasi bir işçi sınıfı akımı değil bir orta sınıf akımıdır. Orta sınıflarla tekelci burjuvazinin çıkarlarını uyumlulaştırmaya ve bu uyumlulaştırma programına işçi ve emekçileri entegreetmeye çalışan bir misyona sahiptir. İşçi ve emekçileri yedeklemek sosyal demokrasinin politik misyonu ve işlevi açısından son derece önemlidir. Çünkü böylece, hem savunduğu sınıf çıkarlarının "pazarlık gücü"nü yükseltmiş olacak, hem de, bu sınıfları düzene entegre etme yeteneği ölçüsünde tekelci burjuvazinin desteğini ve onayını kazanabilecektir. Türkiye'deki sosyal demokrat akımın sorunu ve eksikliği buradadır.

Ne var ki bu durum, Türkiye'deki sosyal demokrat akımın işçi sınıfını yedeklemek konusunda bir çaba içerisinde olmadığı anlamına gelmez. Tersine, CHP, sosyal demokratlaşma doğrultusundaki evrimle paralel olarak, dikkatini işçi sınıfını yedeklemek sorunu üzerinde odaklaştırmaya da başlamıştır. Nitekim, CHP'nin bu yöndeki çabaları sonucunda TÜRK-İŞ içerisinde, daha sonraları kendilerine "Sosyal Demokrat Sendikacılar Konseyi" adını veren bir oluşum ortaya çıkmış, '70'li yıllarda CHP, DİSK'i de kendi politik yörüngesine çekmeyi başarmıştır. Yalnız başına bu sayılanlar, CHP'nin kısa sürede sendikal yapılar içerisinde küçümsenmeyecek bir destek alanına sahip olduğunu göstermeye yeterlidir. Ama, Türk sosyal demokrasisinin işçi sınıfı ve sendikal yapılar üzerindeki etkisi, Avrupa sosyal demokrasisine göre hem daha dar, hem de daha az kalıcı olmuştur. Bunun nedeni ise CHP'nin sosyal demokrat olmaması, işçi sınıfını yedeklemeyi özel bir sorun olarak görmemesi vb. değil, Türkiye kapitalizminin istikrarsız yapısıdır. Bu temel nedene ek olarak bir başka özgün neden daha eklenebilir. Bu da, Türkiye kapitalizminin nispeten istikrarlı büyüme dönemlerini hep sağ hükümetler altında yaşamış olmasıdır. Bu durum, işçi sınıfının politik yönelimlerini etkilediği gibi, sağ partilerin baştan itibaren sendika bürokrasisi üzerinde büyük bir denetim kurmalarını da sağladı. Böylesine zayıf ve istikrarsız bir ekonomik temel üzerinde ve bu tür bir özgün gelişim sürecinin ardından CHP'nin işçi sınıfı ve sendika bürokrasisi üzerinde Avrupa'daki sosyal demokrat partiler kadar etki kurabileceğini, bu etkiyi kalıcı örgütsel biçimlere dönüştürebileceğini sanmak ve beklemek, başka bir şey değilse, büyük bir saflıktır.

Bu arada şu önemli noktayı da belirtmek gerekir. İşçi sınıfı ve sendikalar üzerindeki etkisinin nispeten zayıf olmasına, başlangıçtan itibaren saf bir orta sınıf partisi olarak şekillenmesine dayanarak CHP'yi, "gerçek bir sosyal demokrat parti" saymayanlar, aslında yalnızca Kuzeybatı Avrupa sosyal demokrasisine ve üstelik de onun yalnızca ilk dönemlerine bakıyorlar demektir. Gözlerini Avrupa'nın biraz daha güneyine çevirseler, bu kıstaslar açısından Güney Avrupa'daki sosyal demokrat partileri inceleseler, büyük bir şaşkınlık içinde bu partilerin de "gerçek bir sosyal demokrat parti" olmadığını keşfetmek zorunda kalacaklardı! Zira, Güney Avrupa'daki sosyal demokrat partilere bakıldığında, bu partilerin de işçi sınıfıyla ve sendikalarla kuvvetli bağlara sahip olmadıkları görülecektir. Bunun bir nedeni bu ülkelerdeki sendikal örgütlenme düzeyinin nispeten zayıf olmasıdır. Bununla bağlantılı bir diğer neden de, bu ülkelerdeki Komintern çizgisindeki partilerin işçi sınıfıyla ve mevcut sendikalarla başlangıçtan itibaren son derece güçlü bağlara sahip olmasıdır. Güney Avrupa'daki sosyal demokrat partilerin bir başka "ilginç" özelliği de tıpkı CHP gibi başlangıçtan itibaren orta sınıfın hakimiyet kurduğu yapılar olmasıdır. Dolayısıyla yukarıdaki bakış açısıyla, değil Türkiye'deki sosyal demokrat akımı, Güney Avrupa'nın sosyal demokrat partilerini de "gerçek sosyal demokrat" olarak görmemek gerekecektir.

Bu iddianın diğer dayanağına, yani "marksist köken" sorununa gelince, bunun da sosyal demokrat olup olmamayı belirleyen temel bir sorun olmadığı apaçıktır. Sosyal demokrasiyi ideolojik planda belirleyen, onun hangi kökenden geldiği değil, bugün nasıl bir programa sahip olduğudur. Sosyal demokrasinin programı ise bölüşümcülük, planlama, devletçilik, sosyal adalet, sosyal devlet, örgütlenme hakkı, sanayileşme, iç pazarı genişletmek, talebi yaygınlaştırmak vb. unsurlardan oluşur. Türkiye'deki sosyal demokrat akımın programı ile Avrupa sosyal demokrasisinin programatik yapısı arasında, bu anlamda, hiçbir esaslı farklılık yoktur. Tersine, büyük ölçüde üst üste örtüşmektedir. Önemli olan bu programın kendisidir; yoksa, bu programın Marksizm'in mi veya Kemalizm'in mi "revizyona" uğratılmasıyla ortaya çıkmış olduğu değil... Bu açıdan CHP'nin, Kemalizm'in devletçilik ve halkçılık anlayışının basit bir devamcısı olduğu iddialarının ise herhangi bir geçerliliği ve objektifliği sözkonusu değildir. Geçen bölümlerde de belirttiğimiz gibi, sosyal demokrasiye evrilen CHP, Kemalizm'in bu "ilke"lerini, sosyal demokrasinin penceresinden yeniden yorumlayarak devralmıştır.

Demek oluyor ki, Türkiye'deki sosyal demokrat akımın "sosyal demokrat olmadığı"nı iddia etmenin hiçbir dayanağı ve geçerliliği yoktur. Türkiye'deki sosyal demokrasinin krizini buradan kalkarak açıklamaya çalışmak ve krizin aşılması için de "gerçek bir sosyal demokrasi"ye dönüşmeyi önermek, sosyal demokrasi açısından yalnızca çıkışsızlığın büyüklüğünü gösterebilir.

Bu yaklaşımın sahiplerini ikiye ayırmak mümkündür. Birinci kesimdekiler Avrupa kapitalizmine ve dolayısıyla Avrupa sosyal demokrasisine safça bir hayranlık besleyen bir bölük orta sınıf aydınından oluşmaktadır. Bu kadarıyla, bu yaklaşımın hiçbir gerçek politik anlamı ve geleceği yoktur. Türkiye kapitalizmine ve sosyal demokrasisine ilişkin aydın umutsuzluğunun bir tür dışa vurumudur. Ne var ki, bu yaklaşımın arkasında yalnızca bu tür bir orta sınıf aydını hülyası yatmamaktadır. Bu görüşü savunan bir ikinci kesim daha vardır ki, bunlar açısından işin özünde ne marksist köken sorunu, ne de sınıfsal temel sorunu herhangi bir değer taşımamaktadır. Onlar, bu görüşler aracılığıyla geçmiş dönemin "devletçi", "planlamacı", "ulusalcı" anlayışların terkedilmesini ve "evrenselci", "bireyi esas alan", "sivil toplumcu" vb. bir sosyal demokrat anlayışın ikame edilmesini önermektedirler. Bütün şaşalı sözlerden arındırılıp işin özüne bakıldığında, bu önerilerin taşıdığı politik anlam şudur: sosyal demokrat partilerin kimlik bunalımını, bu partileri tekelci burjuvazinin liberal bir temsilcisi haline dönüştürerek çözümlemek... Aşağıda hiçbir yorum yapmaksızın aktardığımız satırlar, yukarıda ifade ettiğimiz eğilimi en net biçimiyle yansıtmaktadır. *"Örneğin 'emek' ya da 'emekçilik' kazanılmış bir statü ya da paye olabilir mi? 'Verimsiz emek' ya da 'düşük verimli emek' diyebileceğimiz emek savunulabilir mi? Toplumun genel çıkarına aykırı bile olsa, her koşulda, bir*

Türkiye'deki sosyal demokrat akımın programı ile Avrupa sosyal demokrasisinin programatik yapısı arasında hiçbir esaslı farklılık yoktur. Tersine, büyük ölçüde örtüşmektedir. Önemli olan bu programın kendisidir; yoksa, bu programın Marksizm'in mi veya Kemalizm'in mi "revizyona" uğratılmasıyla ortaya çıkmış olduğu değil... Daha önce de belirttiğimiz gibi sosyal demokrasiye evrilen CHP, Kemalizm'in "ilke"lerini, sosyal demokrasinin penceresinden yeniden yorumlayarak devralmıştır.

emekçi eylemi savunulabilir mi?... kendi ücretini bile karşılamayan, 'iş' i bir çeşit rantiye uğraş gibi gören bir emek türü sınıf adına savunulabilir mi?

"Türkiye' de kapitalizm gelişmiş, gelişmek bir yana uluslararası entegrasyona yönelmiştir. Üstelik sadece Türkiye değil, dünya da değişmiş ve serbest piyasa egemen hale gelmiştir. 21. yy.a yaklaşılırken kapalı ekonomi modelleri mümkün görünmüyor.

"Türkiye bu yıllardan kalan alışkanlıklarla halen 'devletin ekonomideki yeri' ni asgariye indirebilmiş değildir. Sonraki yıllarda bu durum daha da yozlaşarak bizzat 'arpalıklara' veya 'verimsiz emek' in istihdam edildiği karlılığı hızla düşen bir 'devletçiliğe' hapsolmuştur."

TÜSİAD'ın "rapor"larını çağrıştıran yukarıdaki satırlar, Atilla Akar adlı bir şahsa ait. Bu şahsın, GDS yayınlarından çıkmış *"Kimlik Bunalımından Yenilenme Sıkıntısına Sosyal Demokrasi"* adlı kitabından rastgele seçilmiştir. Bu yazarın aynı zamanda "marksist köken" ve "sınıfsal temel" sorununa "özel" bir önem verdiğini ve mevcut sosyal demokrat partileri bu açıdan eleştirdiğini hatırlatalım. Bu şahıs sosyal demokrasinin tanınmış bir siması değil ama, hem sosyal demokrat akımın önemli yayın organlarından olan Sosyal Demokrat Dergi'nin bir dönem genel yayın yönetmenliğini üstlenmiş olması, hem de sosyal demokrasi içindeki hakim yönelimi çok açık bir biçimde ifade etmesi dolayısıyla, yukarıdaki satırlar yine de önemli bir açıklayıcı değere sahip.

Bugün Türkiye sosyal demokrasisi içerisindeki hakim eğilim, özelleştirmeci, devletçiliğe karşı serbest piyasa ekonomisinin mutlak bir egemenliğinden yana, planlamadan artık sözetmeyen, uluslararası entegrasyonun zorunluluğundan ve yararlarından dem vuran bir çizgidir. Tekelci burjuvazinin diğer partilerinin programıyla yukarıda sayılanlar arasında hemen hiçbir farklılık yoktur. Mevcut sosyal demokrat partilerinin, şu ana kadar bu partilerden görülebilen tek farkı, "demokrasi"den daha fazla sözediyor oluşudur. (Ne var ki tekelci burjuvazinin diğer partileri de "demokrasi"den daha fazla sözetmeye başladıkça bu küçük farklılık da ortadan kaybolmaktadır.)

Sosyal demokratların, krizin yarattığı basınçla yöneldikleri bu çizgi, bunalımı çözmek bir yana, tersine daha da artırmıştır. Bu gelişmeye bağlı olarak, Türkiye sosyal demokrasisi içinde yaşanan erozyonun nedenini partinin bu yeni yönelimine bağlayan güçlü bir muhalefet de oluşmaya başlamıştır. Bu muhalefet bugün büyük ölçüde "ulusal sol" şemsiyesi altında toplanmaktadır. "Ulusal sol", Türkiye kapitalizminin uluslararası kapitalizmle yaşadığı yeni entegrasyon sürecine, bu sürecin gündeme getirdiği politikalara karşı nispeten mesafeli bir tutumu savunan bir eğilimdir. Ulusal sol "küreselleşme"ye karşı soğuk bir yaklaşım göstermekte, ulusal devlet vurgusunu öne çıkarmaktadır. Özelleştirme karşısında ilkesel ve kesin bir red tavrı içerisinde olmamakla birlikte, stratejik işletmelerin özelleştirilmesine karşı çıkmakta, özelleştirilecek işletmelerin, uluslararası sermaye yerine, öncelikle yerli sermayeye devredilmesi gerektiğini savunmaktadır. "Devletçilik", "planlama" vb. yaklaşımların hala geçerli ve gerekli olduğu görüşü savunulmaktadır. (Bu son yaklaşım daha çok Soysal çizgisine aittir. Ecevit'in bu konudaki yaklaşımları ise daha farklıdır.) Türk dış politikasının bu denli ABD eksenli bir hat izlemesine karşı çıkılmakta, "daha dengeli" bir dış politika önerilmektedir. "Ulusal sol"un, Kürt sorunu konusundaki yaklaşımı ise, geleneksel inkar ve imha politikasının biraz revize edilerek, inceltilerek sürdürülmesi doğrultusundadır. Üniter devlet konusunda ve Türk kimliğinin ortak kimlik olması sorununda hiçbir taviz verilemeyeceği savunulmaktadır. Sorunun çözümü ise "feodal-aşiret yapısı"nı kırmaya dönük ekonomik önlemlerin alınmasında (Ecevit), kimliğe ilişkin bazı demokratik hakların verilmesi ve ekonomik gelişmenin sağlanmasında (Soysal) görülmektedir. "Ulusal sol"un yürüttüğü propagandalarda emek-sermaye çelişkisi, işçi sınıfı ve burjuvazi, sosyalizm vb. kavramlara rastlamak ise hemen hiç mümkün değil. Özelleştirmeye, küreselleşmeye vb. karşı yürütülen propaganda da bile sözedilen işçi sınıfının ve sermayenin çıkarları değil, ulusal çıkarlarla uluslararası emperyalizmin çıkarlarıdır.

Kaba çizgileriyle resmedilmeye çalışılan bu tablo göstermektedir ki, "ulusal sol" alternatifi, daha çok uluslararası kapitalizmin dayatmış olduğu yeni entegrasyon sürecinden rahatsızlık duyan, buna kaygıyla yaklaşan orta sınıflara dayanmaya çalışmaktadır. "Ulusal sol"un işçi sınıfına ve diğer emekçi kesimlere ise hiçbir dolaysız mesajı yoktur. Bununla beraber özelleştirme, devletçilik, planlama vb. sorunlarda, nispeten farklı yaklaşımları ve propagandasında yer yer anti-emperyalist görünümlü sloganlar kullanması nedeniyle "ulusal sol", işçi ve emekçiler içinde etki alanı yaratma şansı en fazla olan eğilimdir. "Ulusal sol", aynı zamanda, hükümetteki sosyal demokrat partinin yönetimine oldukça soğuk yaklaşan ve partiden uzaklaşmaya başlayan alevi kitlelerini de etkileme şansına sahiptir. Sahip olduğu şoven yaklaşım nedeniyle, "ulusal sol" akımın Kürt halkını etkilemek açısından ise hemen hiçbir şansı yoktur.

***

Sosyal demokrat akımların **yakın vadede** ciddi ve kitlesel bir destek bulabilmeleri, ancak, sermayenin saldırıları karşısında kayda değer bir muhalefet yürütebilmeleriyle mümkündür. Ne var ki, hükümetteki sosyal demokrat partinin mevcut yapısıyla böyle bir yönelime girmeye ne isteği vardır, ne de girmiş olsa dahi artık ciddi bir inandırıcılığı sözkonusu olabilecektir. Muhalefet partisi olan Ecevit'in DSP'si ise, bugüne kadarki pratiğiyle, "sorumlu muhalefet" yapmak konusunda son derece kararlı olduğunu ortaya koymuştur. Bu açıdan bakıldığında az çok şanslı olan, Soysal'ın temsil ettiği çizgidir. Ama bu çizginin de partiye hakim olduğu koşullarda, böyle bir ciddi muhalefet çizgisi izlememesi çok büyük bir ihtimaldir. Baykal'ın CHP'si ve Ecevit'in DSP'si bu tür bir muhalefet yürütmediyse, bunun en önemli nedeni, bugünkü kriz koşullarında kitle hareketliliğini kışkırtacak her türlü politikanın kendilerini de ezip geçebileceğini, böyle bir hareketi dizginlemekte zorlanacaklarını görmüş olmalarıdır. Soysal çizgisi açısından da durum bundan farklı olmayacaktır. Eğer eskaza böyle bir muhalefet çizgisine yönelirse, bu mevcut kriz koşullarında büyük ölçüde, sosyal demokrasiye değil devrimci akımlara güç kazandıracaktır. Bugünkü koşullar içerisinde, sosyal demokrasinin yukarıda ifade edildiği türden etkin bir muhalefet rolüne soyunması, tek bir koşul altında mümkün gözükmektedir. Kitle hareketliliğinde kendiliğinden bir patlama yaşanırsa, işte o zaman sosyal demokratlar bu patlamanın devrimci kanallara akmasını engellemek ve yeniden düzen içine kanalize edebilmek için, "sol" görünümlü etkin bir muhalefet rolüne soyunacaklardır.

Sosyal demokrat akım açısından **orta vadedeki** gelecek de pek parlak gözükmemektedir. Sosyal demokrasinin başarı şartı, işçi ve emekçileri düzene bağlama olanaklarının, ekonomik (nesnel) temellerinin güçlü olmasıdır. Bu açıdan Türkiye kapitalizminin olanakları bellidir. Türkiye kapitalizminin "paylaştırılabilecek pastası" oldukça küçüktür. Dönüp geriye bakıldığında, Türk sosyal demokrasisinin 30 yıllık tarihinde övünme vesilesi yapabildiği tek olayın 1963 yılında çıkarılmış olan sendikal yasalar olduğu görülmektedir. Bu örnek de göstermektedir ki, Türkiye'deki sosyal demokrat akımın işçi ve emekçiler şahsındaki saygınlığı da son derece zayıftır. Bu durum onun geleceğini daha da karartan ek bir faktördür.

Bütün göstergeler, Türkiye kapitalizminin içinde debelenmekte olduğu kriz çukurundan daha uzun süre çıkamayacağını ortaya koymaktadır. Kapitalist krizin uzunluğu ve derinliği oranında sosyal demokrasinin kan kaybı da artarak sürecektir. Ne var ki burada, altı çizilmesi gereken ve sosyal demokrasinin geleceğini daha da ümitsiz kılan son derece önemli bir faktör daha var. Türkiye kapitalizmi bir büyüme sürecine girse dahi, bu, sosyal demokrat politikaları uygulama olanaklarının artması anlamına gelmeyecektir. Ne demek istediğimizi anlamak için, Türkiye kapitalizminin '83-91 arası dönemine bakılması yeterlidir. Bu süreçte Türkiye kapitalizmi, büyüme anlamında hep pozitif bir gelişme göstermesine karşın, bu durum bölüşümcü politikaların alanının genişlemesi anlamına gelmemiştir. Bunun temel nedeni ise, Türkiye kapitalizminin uluslararası kapitalizmle girdiği yeni entegrasyon sürecidir. Dış rekabetin önem kazandığı bu yeni süreçte, Türkiye kapitalizminin rekabet edebilirliği ve dolayısıyla büyüyebilmesi, herşeyden önce düşük ücret politikasını tavizsiz bir biçimde uygulayabilmesi ölçüsünde mümkündür. Dolayısıyla krizden çıkılmış olması ve Türkiye kapitalizminin bir büyüme süreci içerisine girmesi, sosyal demokrasinin krizi açısından, işin özüne ilişkin köklü bir değişiklik yaratmayacaktır. Bütün bu söylenenler sosyal demokrasinin görünür geleceğinde de bunalım ve erozyonun olduğunu ortaya koymaktadır.

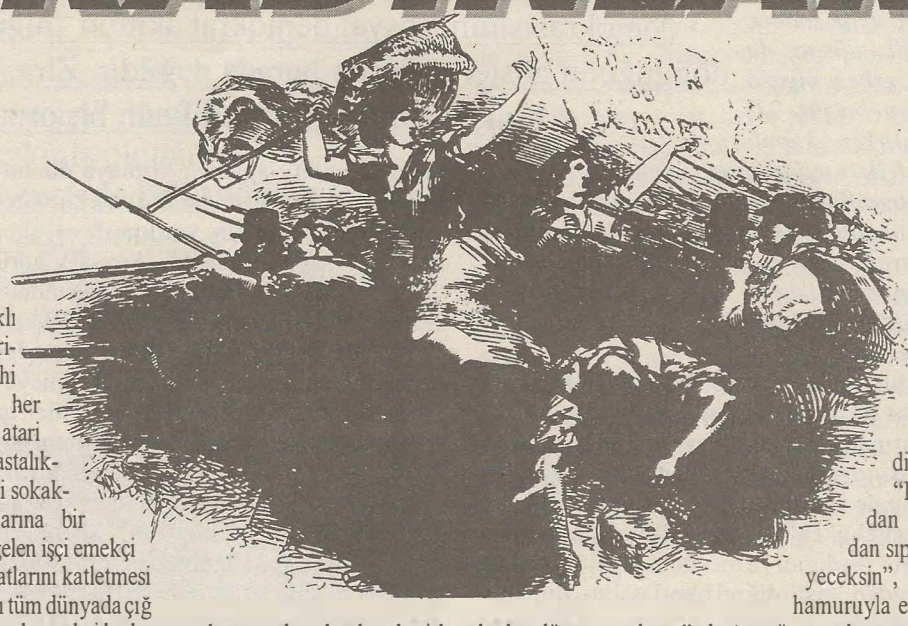

Kuşkusuz bu durum, komünistler açısından son derece önemli nesnel bir şanstır. Ama bu gelişmenin tek başına, komünist hareketi kendiliğinden bir tarzda güçlendirebileceğini düşünmek de saflık olur. Ya düzen toplumsal muhalefet odakları için, parlak ambalajlar içinde yeni kanallar açarak bu hoşnutsuzluğu buralara akıtmayı başaracaktır, ya da faşist ve dinci gerici akımların gölgesi altında bu toplumsal hoşnutsuzluk heba edilecek, ezilecek, törpülenecektir. Bu olanağı kullanabilmek, bu toplumsal hoşnutsuzluğu sosyalist bir iktidar mücadelesinin bayrağı altında toplayabilmek, ancak, bu doğrultuda bilinçli ve sürekli bir çaba göstermekle mümkün olacaktır.

●

Avrupa sosyal demokrasisinin bir işçi sınıfı akımı olduğu, parti olarak işçi sınıfına dayandığı, Türkiye'deki sosyal demokrat akımın ise bu özelliklere sahip olmayan bir burjuva akımı ve orta sınıf partisi olduğu görüşü, Avrupa sosyal demokrasisi açısından tümüyle gerçek dışıdır. Türkiye sosyal demokrasisinin başlangıçtan itibaren daha saf bir orta burjuva akımı olması, bir eksikliğe işaret etmek bir yana, tersine, Türk sosyal demokrasisinin, sosyal demokrat akımın "olgun" bir temsilcisi olarak doğduğunu gösterir. Sorun burada değildir. Zira, "çağdaş" sosyal demokrasi bir işçi sınıfı akımı değil tam bir orta sınıf akımıdır.

YAŞASIN 8 MART EMEKÇİ KADINLAR GÜNÜ!

8 Mart 1857'de, 40 bin New York'lu dokuma işçisi kadın, 18 saate varan çalışma saatlerine ve onulmaz ağırlıktaki çalışma koşullarına karşı isyan bayrağını kaldırır. 1886 8 Mart'ında ise ABD'li tekstil işçisi kadınlar, eşit işe eşit ücret, sendikalaşma ve oy hakkı için direnişe geçer. Polisin çıkardığı yangınla fabrika kan gölüne dönüşür. 1908'e gelindiğinde 8 Mart'ın mücadeleci geleneği, Avrupa'nın değişik şehirlerinde eşitlik ve özgürlük talepleri haykırarak sokağa taşan emekçi kadınlar tarafından sürdürülür.

Dünya emekçi kadınların yiğit mücadelesini simgeleyen bu gün, II. Enternasyonal'e bağlı Uluslararası Sosyalist Kadınlar 2. Konferansı tarafından 1910 yılında "8 Mart, Dünya Emekçi Kadınlar Günü" ilan edilir.

Aradan 85 yıl geçmiş olmasına karşın, 8 Mart ve onda simgelenen emekçi kadının mücadelesi öneminden bir şey kaybetmedi. Emekçi kadınların çifte ezilmişlikten kaynaklanan sorunları hafiflemek bir yana, daha da ağırlaştı. Kapitalist sistemin içinde bulunduğu ekonomik kriz, dünya işçi-emekçi kadınını giderek daha çok yoksulluğun, sefaletin, açlığın ve fuhuşun kucağına itti.

Kapitalist dünyanın her yerinde kadınlar son derece düşük ücretlerle, kötü çalışma koşulları altında, sosyal haklardan mahrum çalıştırılmaktadır. Hızla yoksulluk sınırının altına sürüklenen işçi ailesinin geçimini sağlamak için giderek daha çok kadın emek ordusuna katılmaktadır. Gelinen aşamada, ailenin geçiminin karşılanabilmesi için erkekle birlikte kadının ve hatta çocukların da çalışmak zorunda kalması, kapitalistlere ücretleri düşürme olanağını vermektedir. Sermayedarların elinde kadının ucuz emeği, daha iyi çalışma koşulları, daha iyi ücret isteyen diğer işçilere karşı bir tehdit unsurudur. Kriz dönemlerinde ise ilk önce işten çıkarılan kadın işçilerdir. Kapitalist sistem kadının ucuz işgücü olarak çalıştırılmasını onun fiziksel özelliklerine dayandırır. Tersinden ise kadının uzun mücadele sonucu elde ettiği, anne ve çocuk sağlığını koruyan son derece sınırlı sosyal haklar bugün büyük bir hızla kırpılmaktadır.

Kadın, kendi vücut ölçülerine uymayan, erkek bedenine göre imal edilen makinalarda sakatlanma pahasına çalıştırılır. Kadın için hamilelik ve doğum çoğu kere işine son verilmesi anlamını taşır. İşini koruyabildiğinde ise binbir zorlukla karşılaşır. Küçük bebeği olan işçi-emekçi kadını gerektiği gibi çocuğunu her iki saatte bir emzirme olanağı yoktur. Ağırlıklı olarak kadınların çalıştığı fabrikaların çoğunda kreş dahi bulunmamaktadır. Çocuklar her türlü pisliğin yuvalandığı izbe atari salonlarında, uyuşturucu-hastalık-şiddet-cinsel tacizin kol gezdiği sokaklarda büyümektedir. Çocuklarına bir gelecek sağlamaktan aciz hale gelen işçi emekçi kadınının cinnet geçirip öz evlatlarını katletmesi yahut da intihar etmesi vakaları tüm dünyada çığ gibi artmaktadır. Giderek daha çok emekçi kadın hiç bir çıkış yolu bulamayıp fuhuşa sürüklenmektedir.

Fabrikada/atölyede/tarlada yoğun bir emek sömürüsüne maruz kalan emekçi kadın, ayrıca ev içi tüm işlerin ve çocuk bakımının da ücretsiz hizmetçisidir. Kapitalist sistem kadının ev içi üretimine hiç bir değer biçmez, ücret ödemez. Oysa bir çok istatistik ve araştırma, ortalama bir ev kadının ağır beden işçisine oranla daha fazla emek harcadığını ortaya koymaktadır. Ev kadınının iş saatleri belirsiz ve sınırsızdır. Onun ne ücreti, ne sigortası, ne yıllık tatili, ne yasal güvencesi vardır. Kapitalist sistemin ona bahşettiği tek şey "kutsal eş", "kutsal anne"liktir.

Oysa yine bu aynı sistem, büyük bir acımasızlıkla evlilikleri yıkmakta, aileleri dağıtmakta, kadınları fuhuşun, çocukları sokağın ve sefaletin kucağına itmektedir. İşçi-emekçi ailesinde yaşanan dramların hemen hepsinin temelinde geçim sıkıntısı yatmaktadır. Erkekler yoksulluğun hıncını kadından almaktadır. İşçi-emekçi kadınların bir çoğu için dayak, sıradan, günlük bir olgudur.

Kapitalizmin kutsadığı "aile ocağı" dünyanın bir çok yerinde artık kalmamıştır. "Yuvayı yapan dişi kuştur" denir; ama Türkiye gibi ekonomik krizin çok daha ağır seyrettiği ülkelerde kadınlar, ocaklarda artık aş değil taş kaynatmaktadır. Büyük zorluklarla kurulan iki göz gecekondular kadınların, çocukların başına yıkılmaktadır. Musluklardan su değil, ya hava ya da lağım akmaktadır. Çocuk ölümlerinin had safhada olduğu Türkiye'de bebeler pislikten, hastalıktan sinek gibi kırılmaktadır.

Ancak, kapitalist sistemin emekçi kadına reva gördüğü acılar bununla da sınırlı kalmaz. Bugün dünya kirli ve kanlı savaşların pençesinde kıvranmaktadır. Emperyalist ve sömürgeci güçler kardeş halkları birbirine kışkırtmakta, sözde barış ve huzur adına kanlı askeri harekatlar düzenlemektedir. Emekçi halkın evlatları kirli ve haksız sömürgeci savaşlara kurban verilmekte, uluslararası silah tekellerinin doymak bilmeyen iştahlarına yem olmaktadır. Kadınlar kocasız, anneler evlatsız, çocuklar öksüz kalmaktadır. Faşist sermaye devleti, Türkiyeli emekçi analarından, çocuklarını kardeş katili yapmalarını istemektedir. Kürdistan'daki kirli sömürgeci savaşa asker olmayı reddeden, ama sömürü ve sömürgeciliğe karşı mücadeleye atılan onurlu gençler katledilmekte, gözaltında kaybettirilmekte, işkenceden geçirilmekte, zindanlara atılmaktadır. Yalnızca devrimci gençler değil, onların anaları da kovuşturulmakta, devlet terörünün en kabasına maruz kalmaktadır. Bugün Türkiye ve Kürdistan'da yüzlerce ananın çocuğu kayıptır. Binlerce ananın çocuğu işkencehanelerdedir. Yüzlerce ananın çocuğu devlet tarafından katledilmiştir. Çocukları ölüm orucunda, zindanlarda, darağaçlarında olan tutuklu annelerine polis saldırmaktadır, saçlarından sürükleyerek gözaltına almaktadır...

Bugün, devlet terörüne maruz kalan yalnızca tutuklu ve devrimci anaları değildir. Direnişteki işçi, eylemdeki memur, yürüyüşteki gecekondu kadını da aynı şekilde devletin şiddetine ve baskısına uğramaktadır. Liseli genç kıza polis otosunda tecavüz edilmektedir. Devrimci mücadeleye katılan genç kadın evinde yargısız infaz sonucunda katledilmektedir. Kürdistan'daki kadın gerillanın cesedi çırılçıplak TV'de sergilenmektedir. ..

Kapitalist sistem bir yandan açık şiddetle emekçi kadının mücadeleci kimliğine saldırmakta, diğer yandan, kendi çıkarları doğrultusunda biçimlendirdiği din, ahlak, gelenekler, eğitim, hukuk, medya vb. gibi kurumlarla kadının insanlık kimliğini hedef almaktadır. Burjuvazi toplumun geri ve bilinçsiz yığınlarını dinin, geleneklerin, köhnemiş ahlakın "değerler"iyle kuşatır: Kadının "saçı uzun, aklı kısa"dır. "Kızını dövmeyen dizini döver", "Kadının sırtından sopayı, karnından sıpayı eksik etmeyeceksin", "Elinin hamuruyla erkek işine karışılmaz" vb. Ama öte yandan emekçi halkın genç kız ve kadınlarını tümüyle yoz ve binbir pislikle dolu "özgürlükler dünyası"na da çağırmaktan geri durmaz. Kapitalizmde kadının özgürlüğü giydiği mini eteği, sürdüğü ruj, kullandığı parfümdür. Değiştirdiği sevgili sayısıdır. Ev kadınına sunulan mutluluk ise bulaşıkları şipşak yıkayan deterjan, sadece lekeleri değil mikropları da yok eden çamaşır tozudur.

Tüketime özendirilen kadının bizzat kendisi bir tüketim nesnesine dönüştürülmektedir. Bugün kapitalizmin batağında debelenen Uzak Doğu ülkelerinde fuhuş başlıca sektör durumundadır. Batılı kapitalist ülkeler ise bu ülkelere "sex turizmi" organize ederek büyük paralar kazanmaktadır. Geçmişte iş güvencesine sahip olan, ücretsiz konut-eğitim-sağlık haklarından yararlanan, çocuklarına kreş ve gelecek güvencesi sağlanan ve bir çok açıdan gelişmiş batılı ülkelerin kadınından çok daha ileri bir konumda olan eski doğu bloku kadını ise, eski sistemin çöküşüyle birlikte kapitalizmin pençesine düşerek uluslararası fuhuş mafyasının başlıca metası haline getirilmiştir. Tüm dünyada sermaye sınıfı, kadını cinsel bir obje, basit bir pazar metası haline getirerek fuhuş, porno, makyaj ve moda sektörlerinden devasa kar elde etmektedir.

Tüm bunların anlattığı bir tek şey var: kapitalist sistem kadına esaret, sefalet, acı ve gözyaşından başka hiç bir şey verememektedir. Bu sistem çürümüştür; cins ayrımı gözetmeksizin beraberinde insanı da çürütmektedir.

Kapitalist sistemin tek bir alternatifi vardır, o da sosyalizmdir. Sosyalizm ve devrim mücadelesi tarihi kadının kurtuluşu doğrultusunda attığı devasa adımlara tanıktır. Ve bugün kadınlar, dünyanın dört bir yanında fabrikalarda direniş bayrağını yükselterek, işçi sınıfının safında kavgaya atılarak, ulusal kurtuluş uğruna dağa çıkarak özgürlük ve kurtuluş doğrultusunda tayin edici adımlar atıyorlar.

Türkiyeli emekçi kadınlar 1995 8 Mart'ında dünya emekçi kadının mücadele çağrısına uymalı, enternasyonalist bir bilinçle sermayenin karşısına dikilmelidir! İşsizliğe, özelleştirmelere, zamlara, devlet terörüne, Kürdistan'daki kirli savaşa, gözaltında kaybolmalara, cezaevlerindeki zulme karşı mücadele bayrağını yükseltelim! Eşit işe eşit ücret, kadın veya erkeğe tercihe bağlı ücretli doğum izni, iş güvencesi, fabrikalarda ücretsiz emzirme odaları ve kreşlerin açılması, parasız sağlık ve eğitim hizmetleri, gerici medeni kanunun kaldırılması ve tam yasal eşitlik, kadının cinsel obje olarak kullanılmasının yasaklanması taleplerini yükseltelim!

Yaşasın 8 Mart
Dünya Emekçi Kadınlar Günü!

Kahrolsun Kapitalizm!
Yaşasın Özgürlük!
Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!

Kürt Kadını, Halkının Özgürlük Mücadelesini Yükseltiyor!

● Hemen yanıbaşımızda, bir özgürlük mücadelesi... Ve bu mücadele içinde kimliğini bulmaya yönelen Kürt kadını: Dağdaki gerillanın, zindandaki tutsağın ve özgürlük şehitlerinin anası... Dağdaki gerillanın, zindandaki tutsağın ve özgürlük şehitlerinin kendisi...

EMEKÇİ KADIN, DİNLE!

İnsanca Yaşam Hayal Değildir

Gecenin geç bir saatinde yatağa uzanırken yorgun, sıkıntılı ve kaygılıydı. Ekmeğe, tüpe, çaya, şekere yine zam gelmişti. Aylık kazancıyla karınlarını mı doyuracak, kirayı mı verecek, çocuklarını mı okutacak bilemiyordu. Bırakalım sinema, günlük gazete, haftada yarım kilo et gibi "lüks"leri, şu soğuk kış gününde sıcak bir paltoyu dahi aklına getiremiyordu.

Kocası işten atılalı 3 ay olmuştu. Çalıştığı fabrikada ise tensikat söylentileri dilden dile dolaşıyordu. Sıranın kendisine geleceği korkusuyla, son derece kötü çalışma koşullarına, kölelik ücretine, zorunlu mesailere kimse sesini çıkartmaya cesaret edemiyordu. Bundan güç alan patron, korkunç emek sömürüsü yetmiyormuş gibi, kadın işçileri çirkin teklif ve imalarla taciz de ediyordu. Bir yıl önce aynı bölümde çalıştığı genç bir kız, bir yandan cinsel taciz, diğer yandan işsizlik tehtidiyle öylesine bunalmıştı ki, son çareyi intihar etmekte bulmuştu. Bunun üzerine işçiler eyleme geçmiş, ancak yoğun bir tensikat direnişi kırmıştı.

Birçok kadın arkadaşı gibi sendikasız, sigortasız çalışıyordu. Her an sudan bir vesileyle işten atılabileceği gibi, hiç bir hak da talep edemezdi. Hele şimdi herşey daha da kötüydü. Hamileydi. Bir kaç ay sonra karnı iyice belirginleşecekti. Patronun, "çalışma verimini düşürüyorsun, işte çıkışın" deyişini duyar gibi oluyordu. Bu düşünceden sıyrılmaya çalıştığında ise binbir başka sıkıntı beynini kemiriyordu. Evde 2 çocuk daha vardı. İlkokula giden oğlunun masrafları hiç bitmiyordu. Forma, çanta, kitap yetmiyormuş gibi, "eğitime katkı payı" adı altında hergün yeni bir para toplanıyordu. Oğlu besinsizlikten, evdeki rutubetten sık sık hastalanıyor, ancak güçleri doktora, ilaca yetmiyordu. Küçük ise anne-anne-komşu-sokak üçgeninde büyüyordu. Fabrikada çalışan işçilerin çoğu kadın ve anne olmasına rağmen kreş yoktu. Uzun bir işgününün ardından, önce çocuğunu sağdan soldan almaya gidiyor, ardından eve koşturuyordu. Evde ise, bir yandan işsizlikten bunalan kocasının zaman zaman dayak olarak yönelen öfkesi, diğer yandan ise bir yığın iş onu bekliyordu. Yemek, çamaşır, bulaşık derken yatağa yarı baygın düşüyordu.

Şimdi de, sıkıntılarının arasında nihayet derin bir uykuya dalmıştı. 3-5 saatliğine de olsa, rüyalarında özgür ve sınırsızdı:

İşini, fabrikasını, birlikte çalıştığı işçi arkadaşlarını seviyordu. Başlarında onları sömüren patron yoktu. Üreten onlar olduğu gibi, yöneten de onlardı. Kararları birlikte tartışıyor, birlikte alıyor, birlikte uyguluyorlardı. Alınterleriyle ürettikleri zenginliklere kimse el koymuyor, herkes payına düşeni eşitçe alıyordu. Fedakarlıksa bir avuç asalak için değil, kendileri içindi. Böyle olunca da "karnımı nasıl doyuracağım, çocuğuma bugün süt bulabilecek miyim?" diye bir sorun yoktu. Herkes toktu.

Birçok işçi ailesiyle birlikte toplu konutta oturuyordu. Kira, yakacak, sıcak su devlet tarafından karşılanıyordu. "Bu ay iki göz gecekondunun kirasını nasıl vereceğim, kışı nasıl geçireceğim" derdi yoktu. Akşam işten gelince, temizlik, yemek pişirme, bulaşık sorununu düşünmek de gereksizdi. Dairelerin temizliği ve bakımı bu işi meslek edinen kişiler tarafından yapılıyordu. Yemek için ise topluca her mahallede kurulan bedava yemekhanelere gidiliyordu. Kadınlar, erkekler, çocuklar neşe içinde bir yandan yiyiyor, bir yandan sohbet ediyordu. Binbir sorunun yaşandığı o küçük aile gitmiş, yerini tüm işçi-emekçileri kucaklayan kocaman bir aile almıştı.

Bu ailenin en değerli varlıkları ise çocuklardı. Böyle olunca karnındaki çocuk ona korku değil mutluluk veriyordu. Hamileliği boyunca devlet tarafından korunacak, anne ve çocuk sağlığı güvence altına alınmış olacak, doğum öncesi ve hemen sonrası ücretli izin hakkı olacak, ardından ise çocuğun bakımı devlet tarafından sağlanacaktı. Çocukların beslenmesi, düzenli sağlık kontrolü, doktor, hastane ve ilaç parasız olduğu gibi, eğitim de ücretsizdi. Türk, Kürt, Rum, Ermeni...Tüm çocuklar, bebeklikten başlayarak uzman eğitimciler ve sağlıkçılar gözetiminde bakılıyorlardı. Yuva ve okullarda paylaşmak, kardeşlik, emeğe-düşünceye-insana saygı ve sevginin yanısıra son derece değerli bilgiler öğretiliyordu. O ise, kendisini yalnızca öz çocuklarının annesi değil, tüm işçi-emekçi çocuklarının anası görüyordu. Zaman zaman diğer anne-babalarla bir araya geliyor, çocukların eğitimi, geleceği konusunda ortaklaşa kararlar alıyorlardı. Anne olmanın mutluluğunu işte şimdi yaşıyordu.

Ev işinin ve çocuk bakımının yükünden kurtuldukça, ilk defa toplumda üreten bir insan olmanın saygınlığını taşıyordu. Artık kendisi mutfak kölesi, kocası ise televizyonun önündeki koltuğun efendisi değildi. Bir kadın ve bir işçi olarak iş güvencesine, yasa ve toplum önünde erkekle eşit haklara sahipti. Kendi ve çocuklarının geleceği konusunda rahattı. Öyleyse kocasının baskılarına boyun eğmesi de gerekmiyordu. Dilediğinde, uzun ve yıpratıcı mahkemeler, bürokratik işlemler olmaksızın boşanabilirdi. Bu durumda kimse ona dul kadın diye kötü gözle bakmayacak, itilip kakılmayacaktı.

Oysa birçok erkek gibi, kendi kocası da, özgür bir kadınla, özgür bir hayat arkadaşlığının mutluluğuna vardıkça, eski efendi konumunu terk ediyordu. Yasal düzenlemeler ve toplumsal yaptırımlar onu ayrıca buna zorluyordu. Geleneksel ailenin yozlaşmış, çıkar üzerine kurulmuş ilişkileri, yerini eşitlik, sevgi ve saygı zemininde gelişen özgür ilişkilere bırakıyordu. Hiç bir kadın, yaşamını güvenceye almak için, sevmediği biriyle evlenmek zorunda kalmıyordu. Geçim sorunu, toplumsal baskılar vb. gibi sorunlar ortadan kalktıkça birbirini seven iki insanın arasındaki tüm duvarlar da yıkılıyordu. Kadınlar fuhuşa, erkekler ise cinselliği ve sevgiyi satın almaya sürüklenmiyordu.

İşten dönünce onu artık yemek, bulaşık, temizlik işleri değil, işçi üniversitesindeki hocaları bekliyordu. Burada kendisini yetiştiriyor, aydınlanıyor, bilinçleniyordu. Cumartesileri ise kocasıyla birlikte gönüllü çalışmaya katılıyordu. Diğer gönüllülerle birlikte tüm toplumun gelişimi için bir şeyler yapabildiğini hissettikçe, yüksünmeden, büyük bir zevkle çalışıyordu. Toplumsal üretime diğer kadınlarla birlikte, erkekle eşit ağırlığını koyuyor, böylece toplumda da eşitçe söz ve karar hakkına sahip oluyordu. Kısacası attığı her adımla özgürleşiyor, geleneksel kadın kimliğinin zincirlerini kırıyordu.

Fakat kulağına gelen bu ses, parçalanan zincirlerinin şakırtısı değil, yeni bir iş gününe, sömürüye ve zulme çağıran saatin sesiydi. Bu tatlı düşten ayrılmanın vakti gelmişti. İşini kaybetmemek, çocuklarını akşama yarı aç, yarı tok yatağa yatırabilmek için, bu hiç bir zaman gerçekleşmeyecek aptalca, pembe hayallerle daha fazla oyalanmamalıydı. Asla uzanamayacağı bu düşü kafasından silip atmalıydı.

Hele dur, işçi kadını! Dur ve dinle! İnsanlığın insanca bir yaşam düşü hiç de saçma değil! Rusya işçi sınıfının önderliğinde gerçekleşen büyük sosyalist Ekim devrimi yukarıda sayılan tüm hak ve kazanımların elde edilebileceğini göstermiştir. Daha iç savaşın zorlu koşulları altında konut, sağlık ve eğitim parasız hale getirildi. Mahallelerde parasız çamaşırhaneler, yemekhaneler kuruldu. Halkın çok büyük bir bölümü ihtiyaçlarını burada karşılıyordu. Ev işlerinin ve çocukların yükü kadının üzerinden alınıp, toplumsallaştırıldı. Fabrikalarda, toplu konutlarda yaygın olarak kreşler açıldı. Tüm bu alanlarda olduğu gibi, anne ve çocuk sağlığı konusunda da dünyanın hiç bir yeriyle kıyas kabul edilmeyecek ilerlemeler kaydedildi. Toplumda ve ailede erkek ile kadının tam eşitliği yasal güvence altına alındı. Toplumun bu sorunlarda bilinçlenmesi için eğitim kampanyaları gerçekleştirildi. İşçi Üniversiteleri açıldı. Bu üniversitelerde emekçi halkın cehaletine karşı büyük bir savaş açıldı. Okuryazarlık oranı yüzde yüze vardı. Üretime ve toplumsal yönetime katılan kadın büyük bir saygınlık kazandı. Her meslek dalında, bilim ve sanat alanlarında çok sayıda, başarılı, toplumda önemli bir etkiye sahip kadın yetişti. vb. vb.

Sosyalizmin tarihsel deneyimi bize düşümüzü gerçekleştirebileceğimizi göstermiştir. Dahası bugün bu deneyimden öğrenme, bu ülkeleri gelinen aşamada yıkımla yüzyüze bırakan hata ve zaafların önüne geçme olanağına da sahibiz. Kurtuluş bizzat kendi ellerimizde, sermayeye karşı sıkılı yumruklarımızdadır. İşçi ve emekçilerin birleşik, örgütlü gücündedir.

Kuşkusuz, yarın doğacak güzel günler için bir çok zorluğa, bir çok fedakarlığa katlanmalıyız. Sermayenin saldırılarına, devlet terörüne inat, kavgaya atılmalıyız. Eylemde, direnişte, sınıf kardeşlerimizle birlikte en ön saflarda, sermayenin karşısına dikilmeliyiz. Hızla birleşmeli, hızla örgütlenmeliyiz. Bedel ödemekten çekinmemeliyiz. Çünkü buna değer. Biz işçi sınıfının davasına, kavgasına sahip çıktıkça, kendi mücadele enerjimizi işçi sınıfının kurtuluş ve iktidar mücadelesine kattıkça, çifte ezilmişlik zincirlerimizden de kurtulacağız. Bir kez kurtulduk mu, bir daha esaret altına girmeyi asla kabul etmeyeceğiz!

Özgür Bir Dünya İçin,
Devrim ve Sosyalizm İçin,
Örgütlen, İleri Çık,
Kavgaya Atıl!

Yaşasın 8 Mart
Emekçi Kadınlar Günü!
Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!

"İFFET" MADDESİNİ GERİ ALDIRMAK YETMEZ

Parasız Eğitim, Siyasi Faaliyet, Örgütlenme Hakkı ve Özgür Bir Gelecek Yaratmak İçin MÜCADELEYE!

'70'li yıllarda en az yüksek öğrenim gençliği kadar politikleşmiş olan orta öğrenim gençliği, darbeyle birlikte, sermaye devletinin faşist baskısına en çok maruz kalan kesimlerden oldu. Sermaye devleti, darbe sonrasında gerici-faşist eğitimi had safhaya çıkararak, öğretmen kadrosunu buna uygun düzenleyerek, disiplin vb. yönetmeliklerle nefes almaya bile imkan vermeyerek, orta öğrenim gençliğini tam bir cendereye aldı. Bunu yaparken, "ağaç yaşken eğilir" sözünden ilham alıyordu. Bu dönemde beyin yıkama merkezleri olan yatılı bölge okullarının, imam hatip liselerinin yaygınlaştırılmaları, diğer eğitim kurumlarının niteliklerinin düşürülmesi vb. de zinciri tamamlayan halkalar oldular.

Liseli gençlik içinde devrimci, sosyalist eğilimlerde görülen canlanma bölgesel ya da genel siyasi birlikler oluşmasına neden oldu.

Orta öğrenim gençliğinin sürekli bu cendere içinde kalmaya razı olması beklenemezdi. Nitekim uzun bir sessizlikten sonra, '90'lı yıllar öğrenci gençliğin bu kesiminde bazı kıpırdanmalara sahne oldu. Başlangıçta dayak yiyen, tacize uğrayan arkadaşlarının savunulması, baskılara dayanamayıp kendine kıyanların cenaze törenlerinde protesto gösterileri şeklinde ortaya çıkan hareket, giderek politik biçimler almaya başladı. Devrimci, sosyalist eğilimlerde canlanma görüldü. Özellikle liseli gençlik içinde, bölgesel ya da genel siyasi birlikler oluşturuldu. Bu birlikler altında sermaye devletinin eğitim-öğretim hakkına yönelik kısıtlamalarına, faşist idarecilerin, sivil faşistlerin, polislerin saldırılarına karşı eylemler örgütlendi, açlık grevlerine gidildi vb.

Sermaye devleti, liselerde gelişen yarı tepkisel, yarı siyasi bu hareketlenmenin kısa ve özellikle orta vadede kendisi için yaratacağı tehlikeyi gördü. O, uzun yıllar öğretim kurumlarını birer cezaevine çevirmek, buralardan gelişecek bir muhalefeti engellemek için yapmadığını bırakmamıştı. '80'li yıllarda, koyu baskıcı ve apolitik orta öğrenim kurumlarından gelen yükseköğrenim gençliğinin politik mücadele dışında daha kolay tutulabildiğini görmüştü. Şimdi ise, liselerde gelişen bu hareket, hem sermaye devletinin emekçi sınıflardan gelen gençlerin parasız ve yaygın eğitim hakkına yönelik saldırısına engel oluşturabilir, dahası, özgür ve bilimsel bir eğitim talebiyle karşısına dikilebilirdi; hem de, liselerdeki bu mücadele içinde politikleşmiş öğrenci gençlik kitlesi, yarın yüksek öğrenim kurumlarında karşısına daha büyük bir tehdit olarak çıkabilirdi. Öte yandan, sermaye devleti uzun yıllardır kendisini tehdit eden Kürt özgürlük mücadelesinin yanısıra, son dönemlerde gelişme eğilimi gösteren ve iktisadi krizin yükünü iliklerinde hisseden işçi ve emekçi hareketiyle başa çıkmaya çalışırken yeni muhalefet odaklarının gelişmesine razı olmaya niyetli değildi.

İşte bu koşullarda, zaten öteden beri varolan orta öğrenim disiplin yönetmeliği, yeni ihtiyaçlara uygun bir tarzda düzenlenerek "Ödül ve Disiplin Yönetmeliği" adıyla uygulamaya konuldu. Bu yeni ihtiyaçların ne olduğu disiplin yönetmeliğine bakıldığında açıklık kazanmaktadır. Yönetmeliğe asıl rengini veren, derslerle, sınav ve kopyalarla ilgili birkaç ıvır zıvır madde değil, orta öğrenim gençliğinin Türk şovenizmi ve burjuva düzenin gerekleri doğrultusunda "eğitilmesi"ni sağlayacak, devrimci ve sosyalist düşünce ve eylemle buluşmasını, davranmasını engelleyecek hükümlerdir. Disiplin yönetmeliği, düzen mahkemeleri tarafından yasaklanmış yayınların okunması ve dağıtılmasına, haksızlıklara karşı protesto eylemlerine yasak koymakta, siyasi ve ideolojik faaliyetleri, sömürgeci-kapitalist TC devletine karşı miting, forum, yürüyüş, boykot gibi eylemlere katılmayı cezalandırmakta, bu barbar sömürü düzeninin "milli ve manevi" değerlerine karşı çıkmayı yasaklamaktadır. Bu haliyle de yönetmelik, baskı ve sömürü karşısında suskun, lümpen, kapitalizmin ideolojik ve kültürel zehiriyle sakatlanmış bireyler yetiştirmeyi amaçlayan TC'nin elinde salladığı bir sopadır.

Öte yandan, kapitalist düzenin hemen tüm iletişim aygıtlarından pompalanan yozkültür ve yaşam tarzı ile genç beyinler zehirlenir; fuhuş, uyuşturucu kullanımı vb. adeta teşvik edilir. Rahat yaşamanın yolları olarak enjekte edilen bu pisliklere bulaşmış öğrencilerin bin bir türlü cezalara maruz bırakılması ise sermaye devletinin ikiyüzlülüğünün ifadesidir.

Yukarıdaki içeriğiyle öğrenci gençliğe karşı faşist bir saldırı vesikası olan disiplin yönetmeliği açıklandığında tüm burjuva medya, politikacılar, akademisyenler, çeşitli kurumların sözcüleri vb. ibret verici bir davranış sergilediler. Sorunun siyasi ve ideolojik boyutu hasır altı edilerek, bir "iffet" ve "bekaret" tartışması ortalığı kapladı. "Namus testi geliyor", "lise öğrencisine bekaret kontrolü" başlıklarıyla sansasyonel bir şekilde sorunun "iffet" kısmı bilinçli bir tarzda öne çıkarıldı. "Uzman"lar, "Olmaz böyle şey!", "Ne psikolojiye, ne de insan haklarına sığar" dediler. Gerçekten de her alanda çürümüş ve emekçilerin tepesinde bir ur gibi duran namussuz sermaye devletinin "namus bekçisi" sıfatıyla teröristemesi kabul edilemezdi.

Fakat sorunu bununla sınırlamak da, öğrenci gençliğe saldırının siyasi ve ideolojik asıl kapsamına dolaylı yoldan destek vermek anlamına gelir. Zaten devlet, yönetmelikte "iffet" konusuna yer vererek bir yönüyle hedef saptırmayı da amaçlamıştır. Bu konuda ses seda çıkmazsa "namus bekçisi" rolünü oynayacak, fakat tepkiler olduğunda da bu konuda bazı tavizler vererek sorunun asıl boyutunu gözlerden gizleyecekti. Nitekim, bekaret kontrolü konusunda yükselen tepkilere karşı bakanlık valiliklere yazı göndererek "bekaret kontrolü uygulamasının kalkması"nı bildirmiş ve böylece burjuva uzmanlarımızın gönlünü hoş etmiştir.

Liseli gençlik ise bununla yetinemez. Bununla yetinmek, devletin faşist yönetmelikle yaptığı saldırıyı meşrulaştırmak olacaktır. Kaldı ki, bakanlığın bu "geri adımı" iffet konusuna el atmaktan tamamen vazgeçtiğini de göstermez. Sermaye devleti, bir taraftan fuhuş, uyuşturucu, alkolizm, çetecilik gibi her türlü pisliği kendi fuzuli hayatının sübapları olarak koruyup yaygınlaştırırken, diğer taraftan da, genç-yaşlı tüm emekçilerin hayatlarının en özel alanlarına da el atmaktan çekinmeyecektir.

Faşist yönetmeliğin yasakladığı gençlerin kumar, uyuşturucu, fuhuş vb. şeylerle iştigal etmeleri değildir. Onların, kendi yeteneklerini körelten, geleceklerini kararta sermaye düzenine karşı bilinçlenmelerini ve mücadeleye atılmalarını sağlayacak bir yönelime girmeleridir. Bu durum öğrenci gençliğin disiplin yönetmeliğine karşı nasıl bir tavır takınması gerektiğini de göstermektedir.

Bir yandan devletin soyunduğu "namus bekçiliği"nin ikiyüzlülüğü teşhir edilip her türlü baskıya karşı konulmalıdır. Diğer yandan her türlü özgürlüğün zerresinin dahi bulunmadığı orta öğrenim kurumlarında, örgütlenme, toplantı, kültürel-siyasal faaliyet, özgür ve bilimsel eğitim hakları için mücadeleyi sürdürmek ve geliştirmek gereklidir. Disiplin yönetmeliği gibi faşist müdahaleler de ancak bu mücadeleyle engellenebilir.

Özgür ve Demokratik Parasız Eğitim, Sosyalizmde Mümkündür

Sermayenin özelleştirme saldırısından üniversite gençliği de payına düşeni alıyor. '84-85 döneminde "katkı payı" adı altında alınmaya başlayan har(a)çlar, her yıl artırılarak, eğitim adım adım paralı hale getiriliyor. Har(a)çların "eğitimin iyileştirilmesi" için kullanıldığı demagojisiyle saldırı meşru hale getirilmeye çalışılıyor. '94-95 öğretim yılı başında %54 artırılan har(a)çların ikinci taksidine de %50 zam yapıldı. Bunları, mediko-sosyal, yemekhaneler, ulaşım ve tüm eğitim hizmetleri için zamlar izliyor. Sermaye, saldırılarını tatil dönemine denk getirerek öğrencilerden gelen tepkileri kesmek bilinciyle hareket ediyor. Üniversite gençliği, gerici-faşist eğitimin yanısıra politik ve iktisadi baskı yoluyla da kıskaç altına alınarak apolitik, itaat eden yığınlara dönüştürülmek isteniyor. Üniversite gençliği, ödediği har(a)çların, kirli savaş ve işçi-emekçi sınıfların sömürülmesi için kullanıldığının farkına varmalıdır. Kirli savaşa alet olmamalı, sermayenin saldırısını boşa çıkartarak karşı saldırıyı örgütlemelidir.

"yemezler!"

Sermayenin saldırılarının bir parçası olarak eğitim kuruluşları giderek paralı hale getiriliyor. Burjuvazi, emekçi çocuklarının gidebildiği devlet okullarını paralı hale getirerek onları bu haktan yoksun bırakıyor.
Üniversitelerde kantinler ve ulaşım hizmetleri özel kuruluşlara devrediliyor. Tıbbi hizmetlere, yemekhane ücretlerine sık sık zam yapılıyor. Harçlar fahiş miktarlara varıyor. Eğitim giderek paralı hale getiriliyor. Paralı, özel üniversite statüsüne getirilmesi düşünülenlerden biri olan Boğaziçi Üniversitesi'nde öğrenciler, %50 harç zammına ve yemek ücretlerinin 40.000 lira yapılmasına sessizliklerini bozarak eylemle yanıt verdiler.
Yemek Zammını Boykot Komitesi kurarak 21 Şubat'ta boykota başlayan öğrenciler yakalarına "Yemezler! Zamlara Karşı Boykottayız!" kokartı takarken, "Kuzular artık sessiz değil!" yazan bildiriler dağıttılar. Coşkulu ve katılımın oldukça yüksek olduğu bir eylem gerçekleştirdiler. Eylem, kuzey kampüsten güney kampüse yürünerek sürdürüldü.
Sermaye düzeni yaşadığı iktisadi krizi ve kirli savaşın faturasını işçi ve emekçilerden çıkarırken, onların çocuklarından da har(a)ç, yemek zammı vs. adı altında yeni kaynaklar yaratmaya çalışıyor. Tüm öğrenciler bu gerçeği görerek mücadelelerini politik, militan bir düzeye çıkartmalıdırlar.

Sağ-Sol Çatışması Değil, Faşist Saldırılar Var!

24 Şubat'ta ülkücü faşistler, Marmara Üniversitesi'nde devrimci-demokrat öğrencilere "oruç tutmadıkları" bahanesi ile saldırıdılar. Çıkan çatışmada onlarca devrimci-demokrat öğrenci yaralandı. Faşist güruh ellerini kollarını sallayarak uzaklaşırken, yaralı öğrenciler polis tarafından gözaltına alındı. Ertesi gün devrimciler, 2 tescilli faşisti yakalayarak kamuoyuna teşhir ettiler. Fakat, polisin saldırması sonucu 120 kadar öğrenci dövülerek gözaltına alındı. Faşist saldırılar, yayılarak tırmandırılmaktadır.

Senaryo hep aynıdır. Önce ülkücü faşistler okulu basar, polisin desteğinde devrimcilere saldırır, sonra da polis devrimci öğrencileri döverek gözaltına alır. Gün geçmiyor ki, devlet desteğindeki faşist terör çeteleri bir işçi direnişine ya da üniversitede devrimci öğrencilere saldırmasın. Okullarda devrimci-demokrat öğrenciler, direniş yerlerinde direnişçi işçi ve emekçiler kısaca bu kokuşmuş düzene öfke duyan tüm ezilenler, resmi-sivil faşist teröre karşı savaşımı bir gün bile unutmaksızın kazandıkları mevzileri genişletmelidirler. Faşizmin emperyalizmle ve kapitalist sistemle dolaysız bağını kavramalı, bilince çıkarmalı ve komünistlere kulak verip onların yolundan gitmelidirler. Çünkü onların yolu bilimsel sosyalizmin yoludur.

Sınıfsız ve sömürüsüz bir dünyanın yaratılışının tek yoludur!

Dokuz Eylül ve Ege Üniversitesi'nde Protesto

Dokuz Eylül ve Ege Üniversitesi öğrencileri yaklaşık 1500 öğrencinin katıldığı bir yürüyüşle, harçlara yapılan zamları ve Marmara Üniversitesi'ndeki faşist saldırıları protesto ettiler. "Harç zamları geri alınsın!", "Gerici-Faşist eğitime son!", "Özel güvenlik birimine hayır!", "Yaşasın demokratik üniversite mücadelemiz!", "Mediko-sosyal özelleştirilemez!", "Marmara yalnız değilsin!" sloganlarıyla yapılan yürüyüşün ardından devrim şehitleri için saygı duruşunun gerçekleştirildiği bir forum düzenlendi. Üniversite öğrencileri, harçlara yapılan zamların yanısıra resmi-sivil faşistlerin saldırılarına uğruyor. Sermaye iktidarı, emekçilere sıfır sözleşmeleri dayatırken, öğrencilere de, har(a)ç zamları ve resmi-sivil saldırılar yöneltiyor. Ama öğrenciler, yaptıkları eylemlerle, seslerini daha da gür çıkaracaklarının sinyallerini veriyorlar.

KAPİTALİST BATAKLIKTA FAŞİST SALDIRGANLIK BÜYÜYOR

Kavganı Yükselt!

- Kendi gücüne güven! Yarın çok geç olmadan, faşist sürülere ve faşizme karşı birleşik-militan kavganı yükselt! Bulunduğun yerde mevzi yaratmalarına fırsat verme! Okulundaki polis işgalini kır! Polisi okuldan söküp at!
- Okullarda Gerici-faşist Terör Değil, Özgürlük ve Bilim İstiyoruz! Öğrenim Özgürlüğü ve Can Güvenliği İçin Polis Okuldan Defolsun!
- Anti-faşist Öfkeni Faşist Sermaye Diktatörlüğüne, Kapitalist Kölelik Düzenine Yönelt!
- Kahrolsun Faşizm! Kahrolsun Kapitalizm! Yaşasın Sosyalizm!

Ülkücü faşist terör ortalıkta yeniden kol gezmeye başlamıştır. '80 sonrasını, Kürt halkına ve onun özgürlük mücadelesine kalleşçe saldırmakla, futbol maçlarında asker-polis cenazelerinde ve devrimci infazlarında ırkçı-şoven amigoluk yapmakla geçiren bu sermaye beslemesi çetelerin saldırıları artık işçi ve öğrenci kitlelerine yönelmiştir. Direnişteki ASKİ, Gebze Belediyesi ve Ambarlar işçilerini hedef alan saldırılar, çeşitli üniversitelerdeki saldırılarla üst üste gelmeye başlamıştır. Marmara Üniversitesinde 30 kişilik bir grubun bıçaklı, satırlı bir şekilde yemekhaneyi basmasının ardından benzeri bir saldırının hemen ertesinde İstanbul Üniversine gerçekleşmesi, busaldırıların planlı olduğu gibi, önümüzdeki dönemde daha da artacağının ve boyutlanacağının işaretlerini vermektedir. Son olayların İstanbul Ülkü Ocakları başkanlarının 21 Şubattaki toplantısının hemen ardından meydana gelmesi, saldırıların spontane ya da yerel inisiyatif sonucu meydana gelmediğini göstermektedir.

Saldırıların polis ve idare işbirliği içinde gerçekleşmesi, polisin faşist saldırganları korurken, olayları protesto eden ve saldırıya uğrayan öğrencileri karga tulumba gözaltına alması bir kez daha faşist çetelerin sermaye devletiyle içiçeliğini ortaya koymaktadır.

Olaylar bir kez daha göstermiştir ki, üniversite tam bir gerici ve faşist kuşatma altındadır. Polis işgali ve faşist terör altındaki bir üniversitenin özgür ve demokratik olduğu, gülünç bir safsatadır. Polis üniversiteyi öğrenim özgürlüğü ve can güvenliği için değil, üniversiteyi terörize ederek denetim altında tutmak için karargah haline getirmiştir. Özgürlük faşist çetelerin terörü için vardır. Polis öğrencilerin değil, faşist çetelerin güvenliğini sağlamaktadır.

Faşizmin tarihi katıksız bir emek ve halk düşmanlığı, insanlık kasaplığı tarihidir. Faşizmin tarihine bakmak, faşist sürülerin inlerinden ne amaçla çıkarıldıklarını anlamaya yeterlidir. Dün Maraş'ı kan gölüne çeviren, halkın aydın, bilim adamı, sanatçı, sendikacı, öğretmen, öğrenci, işçi binlerce yiğit evladını katleden bukatiller çetesinin ipleri, bugün yine aynı amaçla çözülmüştür. Sermayenin işçi ve emekçi sınıflara yönelik iktisadi ve politik saldırılarını yoğunlaştırdığı, sınıfsal çelişkilerin derinleştiği, toplumsal çatışmaların yüzeye vurmaya başladığı, hoşnutsuzluk ve protesto seslerinin yükseldiği dönemler, sermayenin beslediği terör ve provakasyon çetelerine özellikle "yürü" dediği dönemlerdir. Temel amaç, estirilen terör ve provakasyonlarla toplumu terörize ederek yıldırmak ve sindirmektir. Suskun ve köle bir toplum yaratmaktır. Sermaye düzeninin karşı devrim kurmayları tarafından pompalanan "yükselen milliyetçilik", içiçe geçmiş iki temel işlevi hedeflemektedir. İlki, faşist çeteler tarafından estirilen terör ve provokasyonlarla kitleleri yıldırma, biriken toplumsal patlama potansiyelini etkisizleştirme, toplumsal mücadele dinamiklerini ezmedir. İkincisi ise, başta Kürt düşmanlığı üzerinde körüklenen Türk milliyetçiliğiyle kitleleri şoven-ırkçı bir çizgide ideolojik olarak kuşatmak ve saflaştırmaktır.

Son dönemde ülkücü faşist çeteler tarafından yoğunlaştırılan saldırıların gerçek mahiyeti ancak bu çerçevede kavranabilir. Mesele ne iddia edildiği gibi din-oruç meselesidir, ne de üç-beş ülkücü faşist serserinin kendiliğinden giriştikleri eylemlerdir.

Olaylar öğrenci kitlelerinin sert tepki ve protestolarına neden olmuştur, bu kez öfkeler bilenmiş, nefretler çoğalmıştır. Saldırılar "kutuplaşmayı ateşlemiştir". Faşist çeteler bu kez baltayı taşa vurmuştur. İşte, sosyal demokratından reformistine, liberalinden muhafazakarına kadar her kafadan "gençler aman provokasyona gelmeyin!", "biz bu filmi daha önce de gördük", "olaylar dış güçlerin tezgahıdır", "bunlar bölücü PKK'nın provokasyonlarıdır" vb. gibi nakaratları yükseltmesi de bu kaygıdan dolayıdır. Onların korkusu ne devrimci-demokrat güçler üzerindeki, zaten öteden beri sistematik olarak estirilen terör ve infazların artması, ne de gençlik kitlelerinin baskı ve kuşatma altında bulunmasıdır. Bu ülke, katıksız bir kontr-gerilla rejimidir. 12 Eylül'den bu yana toplumsal-siyasal yaşam üzerinde vahşi bir devlet terörü estirilmektedir. Yüzlerce devrimci genç darağaçlarında, gözaltılarda, "hücre evleri"nde, sokakta kahpece katledilmiştir. Sömürgeci kirli savaş, en pis ve iğrenç yöntemlerle Kürdistan'ın her karış toprağını zulüm parçasına, kan gölüne çevirmiştir. Binlerce yiğit Kürt gencine acımasızca kıyılmıştır. Bu ülkede iktidar ortağı sosyal demokrat hükümetin, sosyal demokrat insan hakları bakanına devletin cinayet mangaları tarafından yerinde yargısız infaz gösterisi sunulmuştur.

Sizler; şimdilerde tepki ve protestosunu yükselten gençlere, "artık yeter" diyen gençlere "aman aman... sakın sakın..." tellallığı yapan köselesuratlılar; tutarlı ve samimiyseniz, şimdiye kadar nerdeydiniz? "MHP kuzu postuna bürünmüş kurt"sa, ya sizlerne siniz? MHP'nin değiştiğini, "kuzulaştığını" daha dün sizler ilan etmiyor muydunuz? Bu katiller sürüsüyle görüşme trafiği içinde değil misiniz? Onlar "kuzu postuna bürünmüş kurt"sa sizler, barış güvercin postuna bürünmüş leş kargalarısınız. Faşizmin koltuk değneğisiniz, neo-faşist, nasyonal sosyalistsiniz. 12 Eylül faşist rejimi tüm barbarlığıyla hüküm sürerken, darbenin yargılanmasına "ordu yıpranır, yara alır" gerekçesiyle karşı çıkan sizler değil misiniz?

Evet, biz sizin iğrenç kimliğinizin tüm bu alicengiz oyunlarını çokiyi biliyoruz. Yeterince deneyimimiz var. Ve bu "oyun"larınnasıl boşa çıkarılacağını da çok iyi biliyoruz. Korkaklar, pasifistler ve reformistler, "Biz provokasyona gelmeyeceğiz, polis, yargı, parlamento var; faşist saldırganların cezalandırılması bizim işimiz değil, onların işidir", avanaklığıyla oyalanabilirler.

Sizin düzeniniz sömürü ve zulüm üzerine kurulu bir barbarlık düzenidir. İğrenç düzeniniz bugün ayaktaysa haklılığından ve meşruluğundan değil, toplumsal ve siyasal yaşam üzerinde estirilen zor sayesindedir. Faşist çeteleri bugün direnişçi işçilerin ve öğrencilerin üzerine salan düzeniniz, eğer kararlı bir direniş ve devrimci şiddetile ezilmezse, yarın tüm toplum üzerine şiddetini daha da artırarak kusacaktır. Zora karşı zor, karşı-devrimci şiddete karşı devrimci şiddet haklı ve meşrudur. Zulüm düzeninizi devrimci şiddet yerle bir edecektir.

Saldırıların karşısında susmak ve sinmek, asla bir kurtuluş olamaz. Aksine, sermayenin bilinçli bir tarzda saldırttığı faşist çetelerin azgınlığını daha da arttıracaktır. Öyleyse tek yol, onlarla anladıkları dilden konuşmaktır. "Aman provakasyona gelmeyelim" mantığıyla hareket etmek, faşist çetelerin saldırılarına prim vermekten başka bir değer taşımayacaktır. Saldırılar karşısında düzen kurumlarına ve partilerine sığınmak da çözüm değildir. Onların korkusu faşist terörün tırmanması değil, gençliğin apolitizm duvarlarını yıkarak politikleşmesi, kendi kişiliğini bulmasıdır. Dün gençliğin yüzyüze olduğu saldırılar karşısında ısrarla suskunluğu seçenlerin, bugün öfke ve protestomuzun kitlesel gücü karşısında birden bire gençliğin hamisi kesilmesi yalnızca radikal bir gençlik mücadelesinin gelişmesinden duydukları kaygıdan dolayıdır.

AFGANİSTAN: ABD DESTEKLİ TALİBANLAR KABİL KAPILARINDA

Emperyalizmin Molla Ordusu

- ABD, Afganistan'daki değişik gruplar arasındaki güç dengelerini, kimin elinde ne tür ve ne kadar silah bulunduğunu, başvurulacak yöntemlere bağlı olarak hangi ittifakların gündeme geleceğini çok iyi bilmektedir.

- ABD, kendisi geride durarak eğittiği, silahlandırdığı ve Pakistan aracılığıyla doğrudan yönlendirdiği Talibanlar grubu ile, Afganistan'a bölgedeki stratejik çıkarları doğrultusunda bir yön vermeye çalışmaktadır.

- Sonuçta, ABD emperyalizmi ile islami dinci örgütler arasında nesnel bir çıkar ortaklığı sözkonusudur. Ancak bu ortaklık, ABD'nin çıkarlarına en fazla katkıyı sağladığı, onun ihtiyaçlarını en iyi karşılayabildiği sürece geçerliliğini koruyacaktır.

Konumuz ABD'nin Afganistan'a ilişkin politikasıdır; ancak soruna, önemli ölçüde aynı kategoride yeralan bir başka örnekle başlamak daha açıklayıcı olacaktır. Zira Afganistan'da yıllardır çatışan, daha doğrusu çatıştırılan ortaçağ kalıntısı aşiret şeflerinin yararlandıkları yardımlar, taraf oldukları ittifaklar, ABD emperyalizminin bu ülkelerin özgünlüklerine göre saptadığı politikaların değil, genel ve bütünlüklü stratejisinin bir ürünüdür. Bu politika ABD'nin tek başına dünyaya hükmetme, rakiplerine karşı en elverişli konumda mevzilenme gibi çıkarları açısından stratejik bir önem taşımakta, değişik bölgelerde değişik versiyonlarla uygulanmaktadır.

Örneğin son dönemde Hamas ve benzeri Filistinli dinci gerici örgütlerin İsrail'e karşı giriştiği suikast eylemlerinde hızlı bir artış yaşanıyor. Görünürde bireysel terör eylemleri özellikleri taşıyorlarsa da, bu eylemler, gerçekte FKÖ'nün teslimiyetçi politikalarına karşı muhalefet eden ve gittikçe güçlenen büyük bir kitle potansiyelini harekete geçiriyor. FKÖ ve Arafat'ı da hedefleyen, ona alternatif olmaya çalışan direniş hareketi, İsrail hükümetini kendi kamuoyu önünde zor durumda bırakmasının yanısıra, emperyalizmin "Filistin sorununun çözümü" adı altında Ortadoğu'ya dayattığı planın uygulanmasını sekteye uğratıyor. Dolayısıyla FKÖ ve Arafat'ı zor durumda bırakıyor.

Öte yandan, Mısır rejiminin, Müslüman Kardeşler Örgütü ile yıllardır başı dertte. Bu örgütün, özellikle Avrupalı turistlere karşı başvurduğu silahlı saldırılar, turizmden kazanılan döviz gelirlerini kurutmaktadır. Ekonomik bir darboğaz yaşayan Mısır'ın önemli bir döviz kaynağını olumsuz yönde etkilemesi nedeniyle, devlet başkanı Mübarek'in Müslüman Kardeşler Örgütü'nün eylemlerine ilişkin yaptığı açıklama dikkate değerdi. Mübarek, ABD'nin islami dinci örgütleri desteklediği, aralarında bir ittifak bulunduğu, hatta ABD'de 26 Şubat '93 tarihindeki World Trade Center suikastına karışan Mısır asıllı kör imamın da bir CIA ajanı olduğuna ilişkin ağır iddialarda bulundu.

Esas olarak İsrail'e yönelik eylemler nedeniyle, Clinton, ABD'nin tüm olanaklarını seferber ederek, uluslararası terörizme ve özellikle islami tedhiş örgütlerine karşı mücadele edeceğini açıkladı. Bu mücadelenin ilk somut adımı olarak da bu örgüt ve partilerin ABD bankalarındaki mali varlığını dondurduğunu açıkladı. Burjuva basın bu açıklamayı, ABD'ninislami şeriat örgütlerine cepheden savaş açtığı havası vererek sundu ve yorumladı.

Oysa olayların gerçek yüzü tamamen farklıdır. Hamas, ABD'nin Ortadoğu'da uygulamaya koyduğu plana engel olduğu, onun bölgedeki en sadık jandarması İsrail'i hedeflediği ve yeni piyonları Arafat ve şürekasının işlerini zora soktuğu için hedef seçiliyor. Fakat unutulmamalıdır ki, daha on yıl önce İsrail, dolayısıyla ABD, FKÖ'nün devrimci ve mücadeleci yanlarını kırmak, dinci gerici gruplar aracılığıyla onun üzerinde baskı uygulamak için dinci grupları, özellikle de Hamas'ı muhatap almış ve desteklemişlerdi. Dolayısıyla, yarın FKÖ ve Arafat misyonlarını yerine getirmekte başarısızlığa uğradıklarında, Hamas'ın devreye sokulması hiç bir sorun yaratmayacaktır.

Bu arada kısaca Cezayir'e de değinmek gerekiyor. Bu ülkede, bir kaç yıldır tam bir kör döğüşüne dönen bir savaş yaşanmaktadır. Bir yandan Fransız emperyalizminin tam desteğini sunduğu askeri cunta, öte yandan ABD'nin her fırsatta göz kırptığı dinci gerici örgüt FİS arasında, iktidar mücadelesi yaşanmaktadır. Bu gerici savaşın faturasını ise, günübirlik yaşanan katliamlarla Cezayir halkı ödemektedir.

Fransız emperyalizmi, mevcut iktidarı ayakta tutmak yoluyla bu ülkedeki çıkarlarını korumaya ve güçlendirmeye çalışırken, ABD, FİS'in iktidara gelmesiyle bu ülkeye ayak basmanın yolunun açılacağını hesaplamaktadır.

ABD, mali giderlerini Suudi Arabistan ve Kuveyt şeyhlerinin karşıladığı bu dinci gerici akımlara dayanarak, onları maşa gibi kullanarak, islam dünyası halklarına hükmetmekte, onları azgınca sömürmekte ve kanlarını akıtmaktadır.

Aynı yöntem büyük bir sessizlik içinde Afganistan'da da uygulanmaktadır. ABD emperyalizmi, Afganistan'daki dinci-gerici güçlere dayanarak bu ülkeyi sömürgeleştirmeye çalışmaktadır.

Afganistan sorunu, Sovyetler Birliği'nin işgali nedeniyle, emperyalist dünya tarafından büyük bir ikiyüzlülükle istismar edilen bir sorun olageldi. Kendi barbarlıklarını gizleyebilmek için karşı propagandanın bir aracı olarak kullanıldı. Afganistan gerek ekonomik, gerekse toplumsal bakımdan oldukça geri bir ülke. Sahip olduğu yeraltı zenginlikleri işletilemeyen, biraz doğal koşulların elverişsizliği nedeniyle dünya ile iletişim ağı zayıf olan otarşik bir konuma sahip. Sovyet işgali zaten ağır olan sorunlarına yenilerini ve herşeyden önce savaşı ekleyerek, bu ülkenin durumunu büsbütün karmaşıklaştırmış ve emperyalizmin elinde basit bir alet haline gelmesini kolaylaştırmıştır.

İşgal döneminde Afgan halkının sahte dostları çoktu. Emperyalizm ve dünya gericiliği, adeta ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkının savunucusu kesilmişti. Sovyet işgaline karşı başlatılan direniş hareketi, tarihte eşine az rastlanır bir destek gördü. ABD, bugün, CIA ajanlarının geri toplamak için hummalı bir çaba harcadıkları ünlü Stinger uçaksavarlarını dahi mücahitlere hibe etmekten kaçınmadı.

ABD emperyalizmi, silahlandırdığı aşiret reislerinden kimini bir dağın kaplanı, kimini bir vadinin aslanı ilan etti. Toplumun en ilkel ve geri kesimleri direniş hareketinin önüne geçirilerek yürütülen bu sözde ulusal kurtuluş savaşı, Afganistan'ın bağımsızlığını elde etmekten çok, Sovyet ordusunu bozguna uğratmak hedefiyle sınırlıydı.

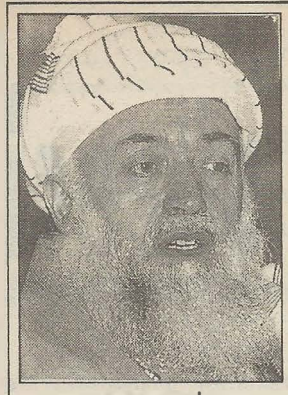
Afganistan sorunu, Sovyet ordusunun bozguna uğrayıp geri çekilmesinden bu yana, değişik dinci gruplar arasındaki rekabet ve iktidar çatışmalarıyla sınırlı bir çerçevede burjuva basının konusu olmaya devam ediyor. Emperyalist medya, Kumandan Masud, Gülbeddin Hikmetyar, General Dostum ve benzerlerinin günübirlik zafer ve yenilgilerine, Afganistan sorununun özünü gizleyen bir işlev yükleyerek, haber olarak vermektedir.

Bir zamanlar kartallar yurdu olarak tanıtılan Afganistan, özgürlük savaşçıları olarak anılan mücahitlerin yiğitliği ve baş eğmezliği üzerine övgü düzülen Afgan halkı, belki de tarihinin en karanlık dönemini yaşadığı bugün, dünkü sahte dostları tarafından alaya alınmaktadır: "Kabil'de mücahitler birbirlerini roketatarlarla selamladılar: 100 sivil öldü" türünden manşetlerle burjuva basında Afganistan dramı duyuruluyor. Düne kadar paye biçmek için sıfat bulmakta güçlük çektikleri "yurtsever Afgan önderleri" bugün, feodal, ilkel, medeniyetten nasiplerini almamış, kana susamış caniler olarak sunulmaya çalışılıyor. Oysa, bu ülkeyi parsel parsel paylaşmış bulunan ve masum insanların kanını dökmeye devam eden Masud'ların, Hikmetyar'ların, Dostum'ların ve benzerlerinin arkasında hangi güçlerin bulunduğu, bunların yıllarca kimler tarafından desteklendiği çok iyi bilinmektedir. Dünün sahte dostları bugün gerçek yüzlerini ortaya koymaktadır yalnızca.

Afganistan toplumu, günümüz standartları açısından değerlendirildiğinde, oldukça ilkel koşullarda, denilebilir ki ortaçağ karanlığında yaşamaktadır. Sovyet işgali bu geri toplumun en geri güçlerini harekete geçirmiş; bu durum gerici değer yargılarının yeniden canlanarak toplum üzerindeki egemenliğini güçlendirmesinde önemli bir rol oynamıştır. Haksız dış müdahaleye karşı Batı emperyalizmi tarafından ustalıklakullanılan gerici toplumsal güçler ve değerler, bu toplumun üzerine bir kabus gibi çökmüştür. Sovyet işgalinden kurtulmak Afgan halkına kurtuluş getirmemiş, bu savaştan zaferle çıkan gerçekte ABD olmuştur.

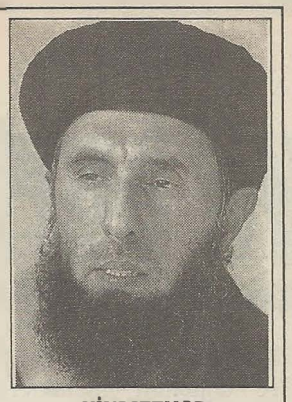
Afganistan'ın geri ve yoksul bir ülke olması, emperyalist güçler ve bölge gericiliği açısından onun önemini azaltmamaktadır. Tersine, onun içinde bulunduğu zor durum, emperyalist güçlerin ve onun bölgedeki piyonlarının, bu halkın başına musallat olmalarını ve leş kargaları gibi saldırmalarını kolaylaştırmaktadır. Kuşkusuz bu, Sovyetler Birliği'nin yaptığı gibi doğrudan ve açıktan bir askeri saldırı biçimini almamaktadır. Fakat bizzat ülkede dayandıkları güçler aracılığıyla sürdürülen bu saldırılar, toplumda Sovyet işgalini hiç de aratmayacak yaralar açmakta, bu ülke halkına ağır darbeler vurmaktadır.

Sovyet ordusunun çekilmesinden bu yana, Afganistan'da, karmaşık ulusal etkenlerle açıklanmaya çalışılan bir içsavaş sürüp gitmektedir. Sovyet işgali döneminde, Afganistan sorununun irdelenmesi, anlaşılması ve sorumlularının saptanması fazla bir güçlük

RABBANİ

İç Savaşın Kısa Tarihi

HİKMETYAR

1979'da Rusya'nın Afganistan'ı işgali, tüm ülkeye yayılmış ayaklanmaların diğer emperyalist güç ABD tarafından organize edilmesinden başka bir sonuç vermedi ve ülkedeki dengesizlik giderek tırmandı. İttihad-ı İslami (Rabbani) ve Hizb-i İslami'nin(Hikmetyar) savaş birliği karşısında Rus birlikleri kalıcı bir başarı elde edemediler. Rusya'da kapitalizme dönüşün sonuca ulaşması, Afganistan'daki işgalin de sona ermesi anlamına geliyordu. İşgalin bitmesinden kısa bir süre sonra da, İttihad-ı islami ve Hizb-i İslami birbirlerine düştü. Gelinen aşamada Rabbani birlikleri Kabil'i elinde tutuyor, Hikmetyar birlikleri ise Kabil'e çok yakın üslerden sürekli top mermisi yağdırıyordu. Kuzeyde ise, bu iki güçten de ayrı, daha ılımlı bir islamı savunan Tacik önderler bölgeye hakim durumdadırlar.

taşımıyordu. Bir tarafta işgalci güçler, öte tarafta güçlü bir ülkenin saldırısına karşı, bir halkın direnişi ve bu direnişten, başta ideolojik olmak üzere , pek çok nedenden dolayı yararlanmaya çalışan güçler...

Sovyetler Birliği'nin geri çekilmesinden buyana Afganistan'da sürmekte olan iç savaş, ilk yıllarda, işgalin sonuçlarından biri olarak kabul edildi. İşgalci ordunun çekilmesiyle doğan iktidar boşluğu karşısında, değişik gruplar arasında gelişen rekabetin sonucu olarak değerlendirildi. Nihayet bugün iç savaş sorunu, bu ülkenin bir iç sorunu sayılarak adeta bir kenara atılmış, ilginçliğini ve önemini kaybettiği için, bu ülke halkı kaderiyle başbaşa bırakılmıştır. Son birkaç yıldır, bu ülke hakkındaki haberler, değişik grupların kazandıkları veya kaybettikleri mevziler, Kabil üzerine yağdırılan roket ve ölü sayısının kaba bilançosu ile sınırlıdır.

Oysa bu ülke üzerinde çok değişik oyunlar oynanmakta, yeni senaryolar gündeme sokulmaktadır. Afganistan'da birkaç ay öncesine kadar adı dahi duyulmamış bir grup, Talibanlar ya da dinci öğrenciler denilen yeni bir akım hızla gelişmektedir. Bu grubun, geçtiğimiz yılın 21 Eylül'ünden bu yana, Pakistan sınırındaki Şaman kasabasında başlattığı harekat devam ediyor. Ülkenin önemli bir bölümünü kontrol altına alarak başkent kapılarına dayanmış bulunuyor ve Savunma Bakanı Masud'un güçlerinin Kabil'i teslim etmesi bekleniyor.

Birkaç aydır önünde beliren her engeli silindir gibi ezip geçen Talibanlar grubunun çok iyi askeri eğitim görmüş, uçaktan tanka kadar değişen silah donanımı mükemmel, gerçek bir askeri disiplin içinde hareket eden bir askeri güç olduğu ortaya çıkıyor. Talibanlar, Başkent Kabil'e doğru, kayda değer hiç bir engelle karşılaşmadan ilerlediler. Bir dönemler ülkenin en güçlü adamı sayılan Gülbeddin Hikmetyar, yandaşları ile birlikte, Talibanlar'a karşı en ufak bir direniş göstermeden mevzilerini terk etti.

Kimdir ve nerden çıktı bu Talibanlar? Diğer Afgan savaş şeflerinin geçmişleri ve dayanakları şu veya bu şekilde biliniyor. En azından yıllardır adları geçiyor. Talibanlar denilen ve klasik anlamda bir gerilla hareketi kategorisine konan bu grubun yaptığı gibi ansızın ortaya çıkan ve başarıdan başarıya koşan, neredeyse koşar adım Kabil'e gelen bir harekete, bu güne kadar hiç bir yerde rastlanmamıştır. Bunun arkasında mutlaka başka bir güç, yani doğrudan ABD vardır. Yoksa açıklaması ve anlaşılması mümkün değildir.

ABD Pakistan üzerinden hareket ederek ve onu kullanarak Afganistan'a el koymaya, orada çıkarlarına isabet eden bir grubu iktidara oturtmaya çalışmaktadır. Zira ABD'nin Pakistan ile olan ilişkilerinin son dönemdeki seyri ve Afganistan'da yaşanan gelişmeler ABD emperyalizminin bölgeye doğrudan müdahale ettiğini kanıtlamaktadır.

Şöyle ki: 1990 yılından bu yana ABD emperyalizmi bölgedeki en sadık piyonu Pakistan'ı ansızın nükleer silah elde etmeye ya da üretmeye çalışmakla suçlamış ve terörist devletler listesine alarak ekonomik ve askeri ambargo uygulamaya koymuştu. Bu arada Pakistan'ın uyuşturucu kaçakçılığını kolaylaştırdığında suçlamalarına eklemişti. ABD'nin bu tavrı o dönem Pakistan'da iktidarda bulunan ekip ile ilişkilerinde bir soğukluk yaratmıştı. Pakistan başbakanı Nawaz Şarif'in dinci köktenci gruplarla ve eroin kaçakçılarıyla sıkı ilişkiler içinde olduğu iddia edilmişti.

ABD'nin Pakistan'a karşı bu temalar etrafında yürüttüğü kampanyanın ve tecrit politikasının ardından, ülkede politik bir bunalım belirmiş, genel seçimler gündeme getirilmişti. Ekim 1993'te yapılan genel seçimlerde, Bayan Butto çoğunluğu sağlayarak işbaşına getirildi. Bu değişikliğin ardından, ABD ile Pakistan arasındaki pürüzler büyük bir hızla çözülmeye, ağır ithamlar unutulmaya ve bilinen sadakatlı ilişkiler canlanmaya başladılar.

Dinci köktenci gruplarla ilişkisi olduğu ve destek sağladığı iddia edilen eski Pakistan hükümetinin yerine getirilen Bayan Butto ekibinin aldığı ilk önemli kararlardan biri, Mayıs 1994'te ülkenin kuzeyinde şeriat yasalarının uygulanmasına karar vermek oldu. 12 Ocak 1995 günü ABD Savunma Bakanı William Perry'nin, İslamabad'a yaptığı resmi ziyaret sırasında; "İslam dünyasında modernleşmenin modeli olarak selamladığı" Pakistan'ın bu uygulaması, yalnızca iç politik ihtiyaçlardan kaynaklanan bir karar değildir.

ABD Orta Asya pazarına, Pakistan'ı kullanarak el atmaya çalışmakta ve dolayısıyla piyonunu da oynayacağı role göre konumlandırmaktadır. Pakistan, dini istismara ağırlık vererek, İran'ın Asya'daki müslüman halklar üzerindeki etkisini dengelemeye ve bu alanda hızlanan hegemonya yarışında, bölgede, ABD'nin çıkarları doğrultusunda yol açmaya çalışmaktadır. Bu alanda atılan adımlar ile alınan kararlar arasında büyük bir uyumluluk söz konusudur. Orta Asya pazarına el atmak için İpek Yolu'nun yeniden açılması isteniyordu. Pakistan, 13 Haziran '94 günü, 1.1 milyar dolarlık bir altyapı yatırımını gerektiren İpek Yolu'nu açmaya karar verdiğini açıklamıştı.

Sözkonusu yol Pakistan'dan geçmek zorundadır. Ancak bu ülkedeki iktidar boşluğu ve istikrarsızlık, yapılacak yatırımlar açısından güven vermemektedir. CIA'nın piyonu Gülbeddin Hikmetyar Kabil'de başbakanlık koltuğuna oturtuldu ama, oynaması gereken rolü gereğince yerine getiremedi. ABD'nin beklentilerine cevap veremedi. Bu nedenle, ABD Kabil'de yeni bir ekibi işbaşına getirmeye çalışmaktadır. ABD'nin eski Pakistan hükümetiyle arasının bozulması da, esas olarak Afgan sorunundan kaynaklanmaktadır.

Eski Pakistan başbakanı Nawaz Şarif farklı çıkarlar nedeniyle, Afgan sorununun çözümü konusunda ABD ile aynı görüşü paylaşmıyordu. Yakın ilişkiler içinde bulunduğu Hikmetyar'ın harcanarak, yerine Tacik kökenli Masud'un getirilmesini istemediği için de, ABD tarafından istenmeyen adam ilan edildi. Zira Tacikler, tarihsel olarak Pakistan'dan çok Hindistan ve Rusya ile yakın ilişkiler içindedirler. Pakistan'ın epeyce emek harcayarak desteklediği Hikmetyar'ın harcanarak yerine farklı ittifaklara yakın Masud'un getirilmesine yanaşmadığı için, Nawaz Şarif ilk seçimleri kaybetti.

ABD, Bayan Butto ile Afganistan için üçüncü bir seçenekte anlaşmış bulunuyor. Talibanlar hareketi bu anlaşmanın ürünüdür. Dinci öğrenciler maskesi altında hareket eden buyeni mücahitler, büyük bir olasılıkla, CIA'nın Pakistan'daki Afgan mülteci kamplarından devşirerek oluşturduğu bir ordudur. ABD, Afganistan'daki değişik gruplar arasındaki güç dengelerini, kimin elinde ne tür ve ne kadar silah bulunduğunu, başvurulacak yöntemlere bağlı olarak hangi ittifakların gündeme geleceğini çok iyi bilmektedir. Rusya ve Çin'in karşı karşıya bulundukları sorunlar, ABD'ye bu alanda daha rahat hareket etme olanağı vermektedir.

Dolayısıyla ABD, kendisi geride durarak eğittiği, silahlandırdığı ve Pakistan aracılığıyla doğrudan yönlendirdiği Talibanlar grubu ile, Afganistan'a bölgedeki stratejik çıkarları doğrultusunda biryön vermeye çalışmaktadır. Nitekim, bir çok gelişmenin yaşandığı tarihler, ilginç bir biçimde örtüşmektedir. Örneğin, Talibanlar hareketinin başladığı gün, Pakistan İçişleri bakanı Naseallah Babar, Afganistan sınırında bir tören düzenleyerek gelişmeleri tamamlayan bir konuşma yapmıştı. Kuşkusuz Pakistan içişleri bakanı, "Orta Asya ile karayolu ilişkisi kurmak için yıllarımızı kaybettik. Bugün bu pazara el atmanın zamanıdır" derken, gerçekte ABD emperyalizminin çıkarlarından sözediyordu.

Sonuçta, ABD emperyalizmi ile islami dinci örgütler arasında nesnel bir çıkar ortaklığı sözkonusudur. Ancak bu ortaklık, ABD'nin çıkarlarına en fazla katkıyı sağladığı, onun ihtiyaçlarını en iyi karşılayabildiği sürece geçerliliğini koruyacaktır. Filistin'de bugün Hamas'a gözdağı vermeye çalışan ABD emperyalizmi, öte yandan Cezayir'de FİS'e destek vermektedir. Afganistan'daki eski müttefikler artık misyonlarını doldurduğu için, yeni bir dinci mücahit örgütü yaratılmaktadır. Pakistan şeriat kurallarını uygulamaya davet edilirken, bu, islam dünyasının modernizminin en belirgin örneği olarak nitelenmektedir. ●

Emperyalizm, Savaş Demektir!

Emperyalizm, dünya gericiliğinin şahıdır. Her türden gerici düşünce ve hareketin örgütleyicisi, kışkırtıcısı, destekçisi ve bizzat eylemcisidir. Eski ve yeni bilumum gericilik, emperyalist çağda, sadece ve tamamen emperyalist güçlerin elinde, yoksul halkları bölmek, parçalamak ve yönetmek için birer maşadır. Dinci, tarikatçi, şovenist, faşist düşünce ve örgütlerin, dünyanın neresinde olursa olsun, emperyalizme hizmet için desteklenir, varlığına izin verilir ve silahlandırılırlar. Dinler ve dinci örgütler, geçmişte nasıl o dönemin egemen sınıfı elinde, ezilen sınıfın baskı ve sömürü altında tutulmasına araç olduysa, bugün de, emperyalist egemenliğin elinde, aynı işleve sahiptir. Emperyalizmin doğrudan yönettiği Talibanlar'dan, sözde anti emperyalist bir politika savunduğunu iddia eden Refah'a kadar bu böyledir.

Emperyalizm, zayıf ve güçsüz olan herşeyin, güçlü olan tarafından boğulmasıdır. Büyük işletmeler küçükleri, zengin ülkeler yoksulları, güçlü uluslar zayıfları, görülmemiş bir vahşetle boğazlayarak yutar.

Emperyalizm, savaş demektir. Yüz yıllık tarihine; dünya çapında yürüttüğü iki büyük paylaşım savaşını, faşizm kabusunu, nükleer dehşeti ve halen yaşanmakta olan halklar boğazlaşmasını sığdıran emperyalizm için silah ticareti ve ondan elde ettiği fahiş karlar, insanlığın bu güne dek yarattığı bütün değerlerin üstündedir. Emperyalist barbarlık, savaşı bir sayılar bütünü olarak görür. Şu kadar ölü, şu kadar yaralı, şu kadar maddi hasar ve şu kadar kar. İnsanlık için yıkım olan savaşlar, emperyalist güçler için sadece birer kazanç kapısıdır.

Ve emperyalizm son demektir. Bütün barbarlığı, kıyıcılığı ve yıkıcılığıyla; doğayı ve insan toplumunu tahrip eden, çürümeye, yozlaşmaya ve nihayet yokoluşa mahkum etmeye çalışan emperyalizm, aslında hızla kendi sonuna doğru da ilerleyen bir gidiştir. Dünyanın son sınıflı toplumunun doruğu olarak, sınıfların yokedilmesi zorunluluğunu bizzat kendi gelişmesi ve toplumun karşısına insanlık düşmanı bir güç olarak dikilmesiyle hazırlamaktadır. Kapitalizm, ne kadar gelişip merkezileşir ve dünya çapında bir (karşı) güç haline gelirse, kapitalist üretimin temel üretici gücü olan proletarya da o derece enternasyonalist bir güç olarak kapitalist emperyalizmin karşısına dikilmektedir. Ve emperyalizm, er geç kendi hazırladığı sona, proletaryanın elleriyle ulaşacaktır.

Kahrolsun Emperyalist Barbarlık!
Yaşasın Halkların Kardeşliği!
Ya Emperyalist Barbarlık Altında Çöküş, Ya Sosyalizm!

Parti yılı ve partileşme süreci

Hareketimiz en büyük olanaksızlıklar ile en zor engelleri altederek bugüne ulaşmıştır. EKİM bu mücadeleler içinde oluşturulmuş bir ideolojik ve örgütsel kimliktir. EKİM, bir siyasal ve örgütsel değerler sistemidir; bunlarda ifadesini bulan bir ileri düzeydir. Komünistler bu kimliği ve kişiliği, bu değerler sistemini ve düzeyini kararlılıkla savunacak, özenle koruyup geliştireceklerdir.

(...)

Sancılı ve ağır bir gelişme süreci yaşadık, buna kuşku yok. Fakat en elverişsiz koşullarda sınırlı güç ve imkanlarla yola çıkan bir hareket olarak bugün ulaştığımız gelişme düzeyinin heyecan verici olduğuna kuşku yoktur. Yükseliş döneminin verimli ortamında biriktirdikleri güç ve olanaklardan arta kalanla yol yürümeye çalışan, bu yürüyüş esnasında sürekli bocalayan, çözülen, dağılan, kan kaybeden, ideolojik zayıflık ve belirsizlikler içinde bunalan geleneksel örgütler gerçeği karşısında, güç ve imkanlarını politik mücadelenin güçlüklerle dolu bir evresinde kendi öz dinamizmiyle yaratan bir komünist örgüt, bir EKİM gerçekliği durmaktadır bugün orta yerde.

Bu gücün kaynağı, elbette ideolojik-politik çizgimizdir. Bu çizgi, geleneksel hareketin düşünce ve pratiğinin eleştirisi ve aşılması mücadelesinin ürünü olmuştur. EKİM'deki sürekliliğin, sancılı gelişme sürecine rağmen sonuçta hep daha ileriye çıkabilmenin ve bugün işçi sınıfının devrimci öncü partisi düzeyine yakınlaşabilmenin kaynağı ve güvencesi bu ideolojik çizgi olmuştur.

Komünistler tasfiyeci çabaların hareketimiz ile ilgili en zayıf bir görüntüye yolaçtığı bir sırada bile bu konuda açık bir bilinçle hareket ettiler: "*Hareketimiz en büyük olanaksızlıklar ile en zor engelleri altederek bugüne ulaşmıştır. EKİM bu mücadeleler içinde oluşturulmuş bir ideolojik ve örgütsel kimliktir. EKİM, bir siyasal ve örgütsel değerler sistemidir; bunlarda ifadesini bulan bir ileri düzeydir. Komünistler bu kimliği ve kişiliği, bu değerler sistemini ve düzeyini kararlılıkla savunacak, özenle koruyup geliştireceklerdir.*

Komünistler işçi sınıfının devrimci öncüsü partiyi yaratacak, devrime ve sosyalizme yürüyeceklerdir." (*Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları*, s.32)

Kendi üstünlüklerinin bilincinde olmak, fakat kendi zayıflıklarına karşı açık yürekli ve acımasızca davranmak, kendi üstünlüklerini kendi zayıflıklarını gidermenin bir dayanağı olarak kullanmasını bilmek-bu, bugüne kadar hareketimize egemen olmuş bir davranış çizgisidir. Gelişme dinamizmini sürdürmemizin, hedeflere yakınlaşmamızın, zayıflıklarımızı yenmemizin ve önümüze çıkarılan engelleri parçalayıp yıkmamızın bir temel açıklaması da buradadır. "Atılımlar ve Parti Yılı" ilan edilen bir sürecin başında, saflarımızdaki tüm komünister, bu davranış çizgisini herzamankinden daha açık ve daha derinlemesine kavramak ve bunun bilinciyle hareket etmek zorundadırlar. Nereden nereye ve ne sayede gelebildiğimizi tüm kapsamı ve yönleriyle görebilmeli; fakat bunu tam da, neyi ne ölçüde henüz başaramadığımızı ve nasıl başarabileceğimizi anlamanın bir dayanağı olarak kullanmalıdırlar.

* * *

"*Teorik gelişme, partileşme sürecinin esas ve tayin edici halkasıdır. Zira parti, herşeyden önce sağlam bir marksist-leninist teorik temel ve bu temel üzerinde beliren net bir ideolojik kimlik demektir. Parti programı, bu çabanın özlü, süzülmüş ve yetkin bir ifadesinden başka bir şey olamayacak, aynı şekilde, partinin taktik ilkeleri de bu çabanın bir ürünü olarak netleşecektir. ...Teorik gelişme, eşlik ettiği ve yolunu açtığı politik ve örgütsel gelişme süreçlerinin sağlıklı ve başarılı olabilmesinin güvencesidir.*" (*Değerlendirme ve Kararlar*, s.123-124)

Geleneksel devrimci hareketin en ileri ve en iyi niyetli kesimleri bile, çıkışından itibaren EKİM'in ısrarla vurguladığı bu bakışaçısını anlamakta güçlük çektiler. Onu tek yanlılığın bir göstergesi, gelişmenin pratik-örgütsel yönünü küçümsemenin bir ifadesi sayabildiler. Oysa sorunun genelde her zaman belirleyici olan önemi bir yana. İçinden geçmekte olduğumuz tarihsel evreyle (biri ulusal öteki genel planda yaşanan iki büyük yenilginin yarattığı büyük ideolojik kargaşayla) bağlantısı da bir yana. Bizim kendine özgü koşullarımızda, popülist deformasyonun yarattığı 20 yıllık karışıklığı gidermek, siyasal mücadelede marksist-leninist bir yenilenmenin ürünü olabilecek açık ve güçlü ideolojik perspektiflere ulaşmak, örgütsel-pratik gelişmeyi bu perspektifler temeli üzerinde yaşamak, tüm bunlar ancak ideolojik gelişmenin kritik ve belirleyici önemini kavramakla olanaklıydı.

Bu doğru kavrayış, EKİM'e bugün geleneksel hareketten temel noktalarda tümüyle farklı bir ideolojik kimlik kazandırmakla kalmamış, tam da öngörüldüğü gibi, doğru perspektifler ışığında yürüyen bir politik-örgütsel gelişmenin de önkoşulu ve sağlam zemini olmuştur.

Genel planda olduğu kadar Türkiye devriminin temel sorunlarıyla da ilgili olarak, popülist ideolojik şartlanmaların ürünü olan demokratizmi aşmak ve net bir sosyalizm perspektifine ulaşmak; demokrasi mücadelesini bu perspektif içinde yerli yerine oturtmak; pratik sınıf yönelimini olayların baskısıyla ve kendiliğinden değil, fakat marksist dünya görüşünün özüne dayalı bir ideolojik açıklık temelinde yaşamak; karşı-devrimin baskısına, tasfiyeci basınca ve dönemin güçlüklerine birarada göğüs gererek, illegal temellere dayalı ihtilalci bir sınıf örgütlenmesi yaratma çizgisinde kesin bir kararlılık göstermek; bu çerçevede, illegalite-legalite ilişkisinde isabetli bir ilkesel ve pratik davranış çizgisi göstermek; Kürt özgürlük mücadelesinin özel politik önemini daha başından itibaren ve doğru kapsamıyla görmek, fakat bunu ulusal özgürlük mücadelesinin toplumsal-siyasal karakteri ve tarihsel sınırlarıyla ilgili açık bir kavrayışla birleştirmek; tasfiyeci savrulmaları zamanında teşhis etmek, ideolojik içeriğiyle olduğu kadar dış koşullarla da bağlantısı içerisinde tahlil etmek ve buna karşı sistematik bir mücadele yürütmek, vb., vb...

Bir hareketin konumu ve kimliği konusunda kritik öneme sahip tüm bu sorunlardaki ayırdedici marksist-leninist devrimci tutumunu, EKİM, tam da ideolojik gelişmesinin özüne ve temel esaslarına borçludur. Bunlara daha genel planda, Türkiye devrimci hareketinin ve dünya komünist hareketinin tarihsel geçmişine, ideolojik ve pratik mirasına yaklaşımındaki kendine özgü tutum da eklenebilir. Geçmişin devrimci mirasını ve birikimini her alanda sahiplenmek, fakat onu tüm zayıf ve hatalı alanlarda marksist-leninist bir eleştiriye tabi tutarak aşma perspektifiyle hareket etmek, bu konuda liberal inkarcılığa olduğu kadar dar kafalı tutuculuğa da prim vermemek, hareketimizin bir başka ayırdedici özelliğidir ve ancak marksist-leninist bir ideolojik bakışaçısına sahip olmak sayesinde olanaklıdır.

* * *

Devrimci siyasal mücadelede ideolojik çalışma ve gelişmenin sonu gelmez bir süreç olduğu gerçeği bir yana, parti kimliğini kazanmanın asgari sınırları çerçevesinde düşünüldüğünde bile, bu alanda hareketimizin önünde hala çok önemli görevler durmaktadır. Fakat yine de, bu asgari çerçeve üzerinden bakıldığında, hareketimizin bu cephedeki görevlerinin amaca uygun bir yoğunlaşmayla üstesinden gelinecek denli kolaylaştığı da bir gerçektir. Sürecin bugünkü aşamasında asıl güç, sancılı ve bizi hala da zorlayan alanı ise, gelişmenin pratik cephesidir. Demek oluyor ki, öncü kimliği, öncü örgüt düzeyi ve kapasitesi ile de yaratabilmek sorunudur.

Partileşme süreci bakışaçısı çerçevesinde, *MK Değerlendirmeleri*'nin asıl kapsamı da zaten bu sorun etrafında odaklaşmaktadır. Geleneksel küçük-burjuva sosyalizminin ideolojik cephede açık bir yenilgiye uğratıldığını tespit eden *MK Değerlendirmeleri*, şöyle devam etmektedir: "*Bununla birlikte bu henüz eksik ya da yarım bir başarıdır. Zira marksist-leninist kavrayış henüz kendine uygun bir pratiğin açık başarısı ile taçlanmamıştır. Devrimci proleter sosyalizmi ile sınıf hareketinin örgütlü birliğinin ifadesi bir komünist partisi henüz yaratılamamıştır.*

Sınıf hareketinin pratik seyrine etkili ve sistemli bir siyasal müdahale, sürekli ve ısrarlı bir siyasal propaganda-ajitasyon faaliyeti ile sınıf kitlelerinin bilincini ve eylemini geliştirme, onun halen içinde kıvranıp durduğu dar sendikal zemini parçalama, sınıf hareketinin öne çıkardığı ileri işçi kuşağını komünist hareketin saflarına kazanma, komünist örgütlenmeyi bu unsurlarla geliştirme ve fabrikalar zeminine artık nihayet oturtma, tüm bunlar partileşme sürecinin pratik yönüdür. Komünistler yıllardır bu perspektife dayalı bir pratik yönelim içindedirler ve bunda ısrarlı olmuşlardır. Fakat ortada henüz az-çok tatmin edici sayılabilecek bir pratik mesafe yoktur." (s.25)

Alınan "mesafe"nin bu sınırlılığı, öncü parti düzeyi ile bugünkü örgüt gerçeğimiz arasındaki mesafeye de kendiliğinden işaret etmektedir. Ve parti ile aramızdaki mesafenin esas alanı bu olduğuna göre, bundan, içinde bulunduğumuz parti yılında yoğunlaşma ve yüklenmenin esas alanının ne olması gerektiği de aynı şekilde kendiliğinden çıkmaktadır.

Öncü parti düzeyini yakalama mücadelesinde, gelişmenin salt pratik-örgütsel yönü açısından bakıldığında bile, önümüzde sınırsız ölçüde bir sorunlar alanı var. Gelişmemizin sorunlarını ve bundan çıkan görevleri, bu çeşitliliği ve karmaşıklığı içinde kavramak ve gerçekleştirmek durumundayız. Yine de, gözönünde bulundurmamız gereken kritik bir nokta var. Sınıf hareketinin politik ve örgütsel gelişimini hızlandırmak ve bu çaba içinde sınıfın ileri unsurlarını sosyalizme ve komünist örgüt saflarına kazanmak süreci, bugünkü koşullarda tüm öteki örgütsel-pratik sorunların ortak zeminidir. Örgütümüzü geliştirip yaymayı, sağlam temellere oturtmayı, mevcut kadrolarımızı devrimcileştirmeyi, yeni kadrolar kazanmayı, illegalitemizi kuvvetlendirmeyi, disiplinimizi pekiştirmeyi, kitle bağlarımızı geliştirmeyi, kitlelere önderlik etme yeteneği kazanmayı vb., vb., tüm bu sorunları, sınıfı devrimcileştirme ve sınıfın ileri kesimlerini sosyalizme kazanma mücadelesi ekseninde çözmek perspektifiyle hareket etmek durumundayız.

EKİM'in ideolojik çizgisi ile, bundan kaynaklanan sınıf yönelimi ve ihtilalci örgüt çizgisi arasında, kelimenin en tam anlamıyla bir teorik-organik bütünlük vardır. Ve gelişmesinin bugünkü aşamasında, bu bütünlüğü korumanın, geliştirmenin ve sağlamlaştırmanın kritik halkası, "sınıf yönelimi"dir. Sınıf hareketine fiilen önderlik etmek yeteneği kazanmak ve örgütsel gelişmeyi bu zemine oturtmaktır.

Bu alandaki ilk anlamlı adımlar, sınıfın öncü örgütü niteliğini yakalamış olduğumuzun somut göstergeleri olacak ve bize, güvenle kendimizi öncü parti olarak ilan etme olanağını ve hakkını verecektir. ●

Kızıl Posta

Hainleri Saflarımızdan Atalım

Türk-İş başkanı Bayram Meral, işçilerin verecekleri birşeylerin kalmadığını keşfedip, "artık kimse bizden fedakarlık beklemesin" demiş. Hala birşeyler kalmış olsa, seve seve veririz, anlamına gelen bu açıklama ile Meral, suç ortaklığını itiraf etmiş oluyor. Tabandan yükselen baskı ve tepkileri dizginlemek ve kendisini aklamak isteyen Meral şöyle devam ediyor. "Hükümet verdiği sözleri yerine getirsin, yoksa halk sokağa dökülmek zorunda kalır."

İşçi ve emekçilerin son lokmalarını da kapitalistlere peşkeş çeken sendika bürokratları en büyük övgüyü de yine patronlardan aldılar. TİSK genel başkanı Refik Baydur; "Vatana hizmet eden, önce vatan diyebilen Bayram Meral'i, Rıdvan Budak'ı ve Necati Çelik'i çok seviyorum." diyor. "Hükümetten kimseyi sevmediğini" de ekleyen Baydur, bürokratların hizmetlerinin büyüklüğünün farkında olduklarını gösteriyor. İşçi sınıfı içinden çıkan hainlerin yardımı olmaksızın hiçbir sermaye partisinin ve iktidarının, işçileri bu kadar kolay teslim alamayacağını çok iyi biliyor.

"Ağlamaklı ses tonu ile fedakarlık isteyen Çiller'i", duygulanarak "reddedemediğini" söyleme pişkinliği gösteren Meral gibilerinden işçi sınıfını kurtarmak gerekiyor. Vatan-millet-Sakarya demagojileri ille işçi sınıfını esir etmeye çalışan bu sermaye ajanlarını başımızdan defetmemiz gerekiyor. İnsani duyarlılıkları da pazara çıkaran bu asalaklar sürüsü, sefaletle pençeleşen milyonların gazabından kurtulamayacaklar.

Sömürü düzenlerini kurtarmak için bin takla atanların, en usta artistleri bile sollayan rol yeteneklerinden sosyalist düzende sinema sanatı için yararlanabiliriz. Ama şimdi zaman bu sahtekarların yarattığı sis perdesini yırtma zamanıdır. Ezilen, sömürülen milyonları ayağa kaldırma zamanıdır. Sömürü düzeninin işçi ve emekçilere açlık ve zulümden başka verebileceği birşey yoktur. Bu nedenle yıkılmayı yüz kez, bin kez hakediyor. Emeğin sömürüsü üzerine kurulu olan bu düzen ömrünü çoktan doldurmuştur. Şimdi uzatmaları oynuyor. Kendisi ile birlikte tüm insanlığı da barbarlık batağına çekmeye çabalıyor.

İşçi sınıfı, insanlığın kaderini bu asalakların ellerinden almalı, tarihsel sorumluluğunu yerine getirmelidir. Bunun gerçekleşmesi komünistlerin kendi misyonlarını yerine getirmesine bağlıdır. Öncü işçileri ve emekçileri komünizmin kızıl bayrağı altında örgütlemek için tüm devrimci yaratıcılığımızı ve enerjimizi kullanmak zorundayız. İddiamızı ve misyonumuzu gerçekleştirmek için görev başına.

Sevim ÇETİN/İSTANBUL

Kızıl Bayrak'tan

Bir kez daha merhaba!

Geride bıraktığımız 17 toplatılmış sayı ve aynı akıbeti paylaşan bir çok özel sayımızdan sonra, 18. sayımızda yine birlikteyiz.

Sermaye devletinin, komünist düşüncenin işçi sınıfı içinde yayılmasını engellemek amacıyla bize yönelttiği saldırılar, tersten bir etkiye yol açıyor. Her sayımızın toplatılması, dağıtımının engellenmeye çalışılması, bürolarımızın basılması vb. doğal bir ilgi yaratıyor. Gazete sayfalarından okunması engellenen düşüncelerimiz, farklı platformlarda ve farklı politik faaliyetlerimizle yayılıyor, tartışılıyor, taraftar topluyor.

En küçük muhalefetin terörle engellenmeye çalışıldığı bir ülkede, legal bir komünist yayın faaliyetinin hiç de kolay olmayacağının bilinciyle çıktığımız yolda her gün biraz daha güçlenerek yürümeye devam ediyoruz.

Duyurusunu yaptığımız üç yeni kitabımızdan ***"Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı"***nın kapak baskısı ortaya çıkan bir teknik araz sonucu yeniden yapılıyor. Diğer iki kitap ***"Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDKP Eleştirisi)"***nin 2. Baskısı ile ***"İş-Ekmek-Özgürlük Sloganı Üzerine-Liberal Demokratizmin Politik Platformu"*** ise gazeteniz elinize ulaştığında kitapçılarda olacak.

***

Dünya devrim tarihinde anlamlı bir yeri olan ve Clara ZETKİN tarafından tüm dünya emekçi kadınlarına armağan edilen 8 Mart'ı bir kez daha alanlarda karşılayacağız. Tüm devrimcileri, işçi ve emekçileri "Emekçi Kadınlar Günü"nünde alanlara çıkmaya çağırıyoruz.

***

Sermaye devleti, devrimci, yurtsever ve sosyalist basına karşı, terörün kar etmediği yerde hukukuna, hukukunun yetişmediği yerde teröre başvurarak saldırılarını sürdürmektedir. *Kızıl Bayrak* da içinde olmak üzere, çeşitli gazete, dergi ve yayınevleriyle demokratik kurum ve kuruluşların oluşturduğu *Düşünceye ve Basına Özgürlük Platformu*'nun hazırladığı ve yasal sorumluluğu SİP tarafından üstlenilen afiş çalışması, valilikçe engellendi.

Her sayımızın ardından periyodik baskına uğrayan Adana büromuz, bu kez daha 18. sayımız çıkmadan, 6.3.1995 pazartesi günü basıldı. İki çalışanımızla iki de okurumuz gözaltına alındı. Gazetemiz baskıya girdiğinde Adana'da yaşanan bu keyfi terör henüz sona ermemiş, çalışanlarımızın ve okurlarımızın akıbetinden bir haber çıkmamıştı.

Oysa ne şiddet, ne de yasaklarla, ezilen sınıfların mücadelesini ilelebet engellemek mümkün değildir. Ve yeryüzünde işçi sınıfı var olduğu sürece sosyalizmin kızıl bayrağı da dalgalanmaya devam edecektir. Onu şerefle taşıyoruz, işçi sınıfını iktidara taşıyana dek de bu görevi sürdüreceğiz.

19. sayımızda buluşana dek hoşçakalın...

Kızıl Bayrak Yükselecek! Sosyalizm Kazanacak!

SON SÖZÜ DİRENENLER SÖYLER

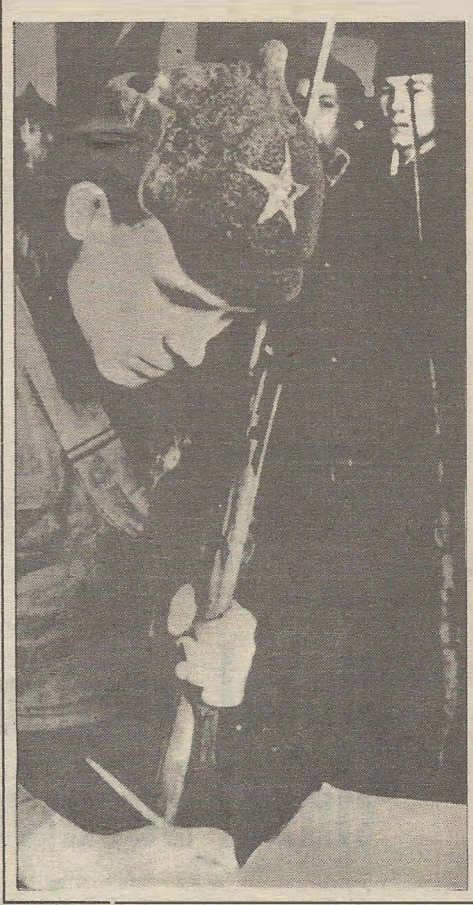
Joseph Vissarionoviç Çugaşvili STALİN

Büyük Ekim devriminin önderlerinden, İkinci emperyalist paylaşım savaşında Sovyet halklarının Alman faşizmine geçit vermeyen savunmasının mimarı, devrimci önder, 5 Mart '53'te öldü.

Alexandra KOLLONTAY

Bolşevik devrimin bir önderi, komünist kadın kimliğinin taşıyıcı, teorisyen ve yılmaz savaşçısı, 1952' 9 Mart'ında, Emekçi Kadınlar Günü'nden bir gün sonra, öldü.

İşçilerin ve Köylülerin Kızıl Ordusu

İlk çağrısı15 Ocak'ta yapılan düzenli birlikler kurma girişimi önce başarısızlıkla sonuçlandı. Ardından Lev Davidoviç Bronştayn TROÇKİ'nin Savaş Halk Komiserliği ve Yüksek Savaş Konseyi Başkanlığı'na gelişiyle birlikte, 23 Şubat 1918'de Sovyet ülkesini korumak ve savunmak üzere devrimin silahlı güçleri düzenli orduya dönüştürülerek, Kızıl Ordu ilan edildi. Nisan ayında, da 100 binden fazla gönüllü işçi Kızıl Ordu saflarına katıldı.

YENİ YAZIŞMA ADRES ve TELEFONUMUZ:

EKSEN YAYINCILIK
Laleli Cad. Çim Apt. 52/5 Laleli/İSTANBUL
Tel: 0 212 638 28 83

Kızıl Bayrak ● 15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete ● **ISSN 1300-3585** ● Sayı:18 ● Sahibi ve Yazı İşl. Md: Güray ÜLKÜ ● EKSEN Basım Yayın Ltd.Şti. ● **Baskı:** A.CEM Matbaacılık/ İSTANBUL, Tel: 0 (212) 552 86 14-15

BÜROLAR
● **İstanbul Merkez:** Mesihpaşa Mah. Laleli Cd. Çim Apt. No: 52, Kat: 5, Aksaray Tel-Fax: 0 (212) 638 28 83 ● **Gebze:** Hacı Halil Mah. 1219. Sok. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No:33 Gebze/KOCAELİ ● **İzmir:** 853. Sok. Bilen İşhanı No:27/604 Konak Tel-Fax:0 (232) 445 21 50 ● **Ankara**: Tuna Cd. Çanakçı İşhanı No: 11/60, Kızılay Tel: 0 (312) 433 13 29 ● **Adana:** Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı, Vakıf İşhanı Kat:3 No:306 Tel-Fax: 0 (322) 351 36 84

8 Mart-Tüm Dünya Emekçi Kadınlarının Kavga Günü

Örgütlen, İleri Çık, Kavgaya Atıl!

Kızıl Bayrak
15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete